ELIZABETH MARSH

Să alungăm fantomele

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CECILIAIONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Sandra Chance întinse cartea de credit casierei si aşteptă. Până atunci, aceasta nu avusese nici cea mai mică reacţie în faţa chipului ce apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor, dar Sandra ştia că nu era decât o chestiune de timp.

Doamna aruncă o privire peste micul dreptunghi din plastic, ezită o fracţiune de secundă, apoi îl introduse în aparat. Cu o mişcare a tamburului imprimă numărul şi numele Sandrei, pe factură.

Acum nu va mai întârzia. Dintr-o clipă în alta, va tresări, privirea îi va merge de la nume la faţă, apoi din nou la nume. Şi va realiza că femeia despre care vorbea o lume întreagă se afla în faţa ei.

Sandra începu să numere invers. Cinci, patru, trei, doi...

- Iertaţi-mă, oare nu sunteţi văduva lui Maxwell Chance?

Degetele i se încleştară pe cartea de credit ca pentru a o prinde mai bine. Sandra întinse mâna pentru a-şi recupera obiectul, consimţind. La ce bun să nege? Era scris acolo, negru pe alb.

- Da, eu sunt.

Fie-ţi milă, se gândi ea, nu-mi pune întrebări. Nu-mi spune că mă admiri şi că nu crezi nici un cuvânt din calomniile ce s-au răspândit împotriva mea.

Casieriţa, uitând să ambaleze mica brichetă din lemn de abanos pe care Sandra tocmai o cumpărase, se întoarse spre spatele magazinului.

- Edna!

Vocea sa atât de ponderată şi atât de rafinată o clipă mai înainte, urcase cu câţiva decibeli.

Prompt, Sandra o prinse de încheietura mâinii.

-Vă rog. Dacă doriţi, vă voi semna cu plăcere un autograf, dar vă rog, ajutaţi-mă să-mi păstrez anonimatul.

Angajata îşi rotunji buzele într-un „o" de stupoare. Sandra Chance, anonimă? Mai bine să ceri luna! Nu putea trece neobservată cu chipul său încântător aureolat de un păr bogat ale cărui bucle dansau.

Intre timp, Edna i se alăturase colegei sale. Sandra îşi stăpâni nerăbdarea, rugându-se cerului ca ele să termine repede şi să poată dispărea înainte de a fi remarcată de alţi clienţi.

- Eu una nu sunt mare amatoare de acest gen de muzică, anunţă Edna, strângând cu putere mâna Sandrei, dar când Maxwell Chance a murit, am simţit aproape aceeaşi durere ca fiica mea. Era un bărbat atât de uimitor!

Sandra oftă şi se pregăti să susţină o lungă conversaţie.

- Da, consimţi ea, talentul său era într-adevăr uimitor!

Chiar şi acum, la doi ani de la moartea sa, legenda lui Maxwell nu înceta să se amplifice.

Casiera, care îşi amintise că avea de ambalat un cadou, încetă să înfăşoare hârtia şi panglicile, pentru a ridica spre Sandra o privire înceţoşată.

- V-aţi descurcat într-adevăr bine în faţa presei, nu-i aşa? Au fost atât de duri cu dumneavoastră când v-aţi căsătorit cu Maxwell! Dar i-aţi cucerit la moartea sa. Incă îmi amintesc fotografiile de la înmormântare. Eraţi aşa de frumoasă!

- O adevărată regină, întări Edna.

- întocmai, o adevărată regină.

Nu mai pot, se gândi Sandra. îşi dorea tot mai mult să iasă în fugă. După ce fusese persoana pe care publicul o detestase, devenise idol şi asta era la fel de insuportabil.

Din fericire, nu va fi în oraş pentru a doua aniversare a morţii lui Max. La apropierea acestei date, ziariştii începuseră să vorbească despre tânăra femeie, din cauza lor îi devenise practic imposibil să ducă o viaţă normală: creşterea interesului pentru ea declanşase de-o lună un val de scrisori insultătoare. Sandra nu mai îndrăznea să iasă din casă. In zadar îi afirmase Diana, asistenta sa personală, că aceste misive nu erau îngrijorătoare, ele n-o obsedau mai puţin pe Sandra.

- Iertaţi-mă că vă zoresc, îi spune ea casierei, dar sunt destul de grăbită şi...

Nu-şi încheie fraza, sperând că interlocutoarea sa va înţelege. Aceasta clătină din cap cu un zâmbet complice.

- Ţineţi să vă păziţi viaţa personală, nu-i aşa, biata mea micuţă? Trebuie să fie greu să te plimbi incognito când eşti aşa frumoasă! Ochii aceştia mari şi albaştri, tenul acesta...

Sandra nu dorea să discute nici despre frumuseţea sa, nici despre dificultăţile de a trăi ca toată lumea. Totuşi, politeţea îi interzicea o întrerupere bruscă.

- Ei bine, atâtea ziare şi reviste mi-au publicat fotografia, încât toată lumea are impresia că mă cunoaşte puţin personal, explică ea, mergând cu spatele spre uşă. Mulţumesc mult, doamnă, pachetul acesta este într-adevăr foarte reuşit.

- Sunt foarte fericită că am putut face ceva pentru dumneavoastră. Soţul dumneavoastră a adus atâta fericire în această lume!

In mod brutal, o inexplicabilă dorinţă de a plânge o cuprinse pe Sandra. Toţi aceşti oameni aşteptau atât de mult de la idolii lor, pe care-i considerau ca pe nişte semizei! Dar ea cunoştea realitatea dură care se ascundea în spatele iluziei colective. Imposibilitatea de a trăi pentru sine, dificultatea din ce în ce mai mare de a şti cine eşti cu adevărat, în sinea ta... Sandra se întoarse şi grăbi pasul. Ajunsese aproape la uşă, când vânzătoarea o strigă:

- Doamnă Chance! Aţi uitat bonul!

Dar Sandra se prefăcu că nu aude şi ieşi în grabă din magazin. Cu capul în jos, trecu prin faţa vitrinelor celorlalte prăvălii, la fel de

pretenţioase şi la fel de scandalos de scumpe ca cea din care tocmai ieşise. Centrul comercial din Trump Tower! Gânduri absurde trecură prin mintea tinerei femei: câţi ani ar fi trebuit să muncească un modest funcţionar pentru a-şi oferi doar una din dalele de marmură de Carrara ce acoperea holul şi pereţii acestui turn de o splendoare decadentă? Câte vieţi ar fi trebuit să trăiască părinţii săi morţi, pentru a-şi putea oferi doar una din bogăţiile de care se bucura ea în calitate de văduvă a lui Maxwell Chance?

Pierdută în gânduri, Sandra se angajă pe scara rulantă care cobora. Zgomotul celor ce treceau în număr mare pe suprafaţa interioară din marmură se amesteca aici cu parfumul caracteristic bogăţiei şi Sandra se gândea la nedreptatea vieţii.

Poate de aceea „visul american" avea atât de des accente tragice. Şi poate de aceea Maxwell Chance şi toţi apropiaţii săi fascinau încă atât de mult presa. Gloria nu aduce întotdeauna fericire. Publicului îi place să-şi amintească.

***

Sam Beranger atinse uşor suprafaţa lucioasă ca satinul a mesei Empire şi-i zâmbi bărbatului bătrân ce se afla în faţa lui.

- Ai face bine să-ţi iei o asigurare suplimentară, Leonard, spuse, incapabil să reziste plăcerii senzuale a lemnului bine lustruit. Aceste mese pliante sunt deja destul de rare, dar cele care poartă semnătura artizanului, ca aceasta, sunt practic de negăsit.

Leonard Klein îşi potrivi ochelarii şi examină pentru a zecea oară micul cartuş din bronz fixat pe bara verticală.

- Să ştii Samuel, voi ajunge să cred că ai acasă un atelier clandestin în care fabrici reproduceri. Am căutat o masă Empire timp de cincisprezece ani şi tu mi-ai găsit-o în trei luni!

Luându-şi până la urmă ochii de la ultima sa achiziţie, îi dădu o palmă afectuoasă tânărului său prieten.

- Dacă am bea un pahar pentru viitoarele noastre descoperiri?

Sam îşi arcui sprâncenele bine conturate şi aruncă o privire spre pendula veche.

- Este puţin prea devreme pentru mine, dar asta să nu te oprească, Leonard.

- Ah! Tinerii de astăzi nu mai ştiu să aprecieze lucrurile bune! Gustul pentru whisky a dispărut cu ghetrele şi ţigările de cinci bani!

Sam rămase tăcut. Suferea la gândul că averea are darul prefid de a opri oamenii de la plăcerile mai mici dar mai durabile ale vieţii.

- Ei bine, te-ai înscris până la urmă la un club sportiv? întrebă el, în timp ce priveau antreul.

Leonard se bătu uşor cu palma peste burtă cu un râs uşor.

- Vorbeşti ca medicul meu!

- Nu, ca prietenul tău... Ar trebui să faci jogging aici, adăugă tânărul bărbat râzând. Este mai bine de un kilometru între camera ta şi baie!

Leonard se întoarse spre culoarul care făcea legătura cu cele zece încăperi ale locuinţei sale.

- Margaret spune că ar fi trebuit să rămânem în vechiul nostru apartament din Madison Avenue, dar... La ce bun m-am înverşunat să muncesc timp de patruzeci de ani, dacă nu-i pot oferi soţiei mele ce este mai bun?

La asta, Sam nu avu nimic de răspuns. Să locuieşti la Trump Tower era ultimul strigăt printre bogaţi şi acest turn era cu siguranţă o reuşită arhitectonică, pe deasupra bine situat în centrul Manhattanului. Totuşi, lui Leonard îi lipsea ceva... o anumită bucurie de a trăi, pe care Sam o văzuse dispărând pe măsură ce se întemeia averea prietenului său. Da, Leonard era mai fericit cu zece ani în urmă, când îl angajase pe Sam pentru prima oară, pentru a-i renova o serie de magazine şi de galerii de artă pe a treia stradă.

- Aşadar, când te muţi? întebă Leonard, rupând tăcerea.

Sam scoase un oftat.

- Dacă măcar aş şti! Sunt obligat să părăsesc apartamentul la 15 decembrie şi nu ştiu nici măcar când va fi gata casa din Maine.

- Să ştii că-i vei lipsi Margaretei, când vei fi acolo, pierdut într-un colţ uitat de ţară!

Tânărul bărbat zâmbi, emoţionat; era modul lui Leonard de a-i spune că şi el îl va regreta.

- Este doar pentru un an, sublinie Sam. Şi apoi, nu puteam rata o asemenea ocazie.

Văzuse oferindu-i-se şansa de a lucra cu Karl Bergmann, unul dintre cei mai mari tâmplari de mobilă fină din lume. Bergmann, care se simţea îmbătrânind, îl alesese pe Sam pentru a-i transmite ştiinţa celor şaptezeci de ani de experienţă.

- Oricum! bombăni Leonard. Nu este o idee să arunci oamenii în stradă, fără să aştepţi să-şi poată găsi o nouă locuinţă! Unde te vei duce dacă nu te poţi muta în Maine?

- Nu m-am gândit încă la asta, voi închiria probabil o cameră la hotel. Am prea multe piese de valoare şi nu-mi pot bate joc de ele expediindu-le acolo şi lăsându-le în Dumnezeu ştie ce depozit.

-Vrei să depozitezi totul într-o cameră de hotel? exclamă bătrânul cu un aer scandalizat. Este absurd! Ascultă, peste cincisprezece zile, Margaret şi cu mine plecăm în Florida. Instalează-te aici!

- Dar...

- Nici un dar, ne vei face un serviciu. Crezi oare că suntem mulţumiţi că părăsim acest loc atât de curând după ce ne-am mutat? Nu, nu, vino aici cu toate lucrurile tale, rămâi atât de mult cât va fi nevoie şi dă acestei mici cetăţi un aer familiar!

- Eşti teribil! zâmbi Sam, strângându-i mâna cu căldură. îmi pot exprima cel puţin recunoştinţa?

- In nici un caz! Sună-mă în seara aceasta, vom discuta amănuntele concrete ale instalării tale.

Sam încă zâmbea când ieşi din ascensorul personal al prietenului său şi se îndrepta spre scara rulantă care urca spre centrul comercial.

Descoperise o cofetărie renumită pentru produsele sale de ciocolată. Poate Leonard nu-i va accepta mulţumirile... Dar un mic pachet de trufe?
***

Sandra îşi zări imaginea reflectată de suprafaţa lustruită a unei coloane, la jumătatea drumului de la parter. Ei poftim! Cu gulerul lăsat şi fără basc, de parcă anunţa mulţimea că era acolo! Işi ridică în grabă gulerul mantoului gros de un albastru regal, îşi scoase din buzunar bascul din lână roşu cu crem şi şi-l îndesă pe cap, lăsând afară doar câteva bucle de păr. Aşa! Era mult mai bine. Acum se simţea la fel de anonimă ca orice altă clientă. Era chiar atât de mulţumită de starea sa, încât crezu că se înşală când o voce bărbătească strigă:

- Sandra! Aşteaptă!

Dar nu, el insista. Inflexiunea acestei voci, accentul pe „r", înlănţuirea cuvintelor, îi aminteau de ceva... Scara rulantă paralelă cu a sa, urca; Sandra se sili să nu arunce nici cea mai mică privire în acea direcţie. „Ţine capul în jos", îşi ordonă. Nu voia mai ales să dea ocazia jurnaliştilor să scrie ceva pe socoteala sa.

- Sandra! Aici!

Două trepte sub Sandra, o tânără mamă cu un prichindel de mână şi cu altul în braţe privi în jurul ei cu un aer intrigat, se întoarse şi înălţă capul pentru a vedea mai bine în sus.

Ii zâmbi Sandrei, care-şi ţinu respiraţia.

- Ar trebui să-l vedeţi! comentă ea. Aproape că-mi doresc să fi fost Sandra!

Sandra dădu din cap şi se strădui să schiţeze un zâmbet, regretând totuşi că inginerii, în infinita lor precauţie, nu făcuseră scara rulantă să meargă mult mai repede. Diana avusese dreptate: n-ar fi trebui niciodată să iasă la cumpărături singură. Se apropia prea mult aniversarea şi era prea prezentă în mintea publicului. De ce oare nu făcuse comanda prin telefon, sau nu-l trimisese pe Neal?... Dar era un soare atât de frumos în această dimineaţă! îşi spusese că, poate, măcar de această dată va scăpa de marca celebrităţii.

Vocea ciudat de cunoscută îi striga încă numele. Nu era decât la două treimi de coborâre. Fruntea şi mâinile se umeziseră şi revăzu mulţimea care urca şi care o prinsese şi o trăsese din toate părţile în ziua înmormântării lui Max.

Trebuia să facă ceva. Când nu mai avu decât zece trepte până la nivelul străzii, Sandra o depăşi pe tânăra mamă, scuzându-se, înghesui un bărbat de afaceri cufundat în agenda sa şi coborî treptele rămase. Cu pachetele sub braţ, Sandra năvăli spre ieşire.

- Paisley! Aşteaptă!

Paisley! Numele său de domnişoară. Singurul fapt din viaţa ei care nu interesase niciodată nici chiar pe cei mai îndârjiţi reporteri. îşi spusese deseori că preferaseră să creadă că fusese, în mod miraculos, adultă în braţele lui Maxwell Chance. Paisley. Acest nume îi amintea o perioadă pe care aproape o uitase. Rămase nemişcată, ţintuită pe loc de curiozitate.

Razele soarelui de toamnă umpleau holul mare şi se reflectau la nesfârşit în marmura lustruită şi în panourile de sticlă. Sandra strânse pleoapele pentru a nu fi orbită. Pianul cu coadă care va încânta mai târziu trecătorii cu melodii de Gershwin sau de Cole Porter era încă închis. La dreapta, cinci sau şase şcolari contemplau, cu gura căscată, un uşier extraordinar de înalt care-şi purta uniforma roşie cu demnitatea solemnă a unui gardian de palat. Sandra nu distingea nici un chip. Dacă măcar ar fi avut timp să-şi pună lentilele de contact înainte să plece de acasă! Ar fi fost plăcut să ştie cu cine avea de a face...

Şi apoi, brusc, descoperi un bărbat destul de înalt, îmbrăcat cu pantaloni de culoare cafeniu-închis, cizme şi un pulover gros întins peste umerii laţi. Se îndrepta direct spre ea; chiar cu vederea ei slabă, îi observă zâmbetul radios, strălucitor, care-i ilumina chipul frumos.

- Sam?

Inima îi sări în piept. Nu era posibil, nu-l mai văzuse de ani de zile! Dar o privire asupa mersului său o convinse: nimeni, absolut nimeni nu

avea acel mod de a merge al lui Sam Beranger, nonşalant şi energic în acelaşi timp.

- încetează să te strâmbi pentru a mă privi mai bine, Paisley! exclamă el, apropiindu-se cu mâinile întinse. Când vei învăţa să-ţi pui ochelarii când ai nevoie de ei?

- Oh, Sam, eşti chiar tu! Nu pot să cred, eu...

Lâna moale a puloverului său îi înăbuşi ultimele cuvinte, în timp ce o strângea lângă el. Şi Sandra simţi că teama care o chinuia se evaporă, îi iese din corp, ca un fum pe o fereastră deschisă.

- Ce faci aici? Este atât de uimitor să te întâlnesc după atâţia ani! spuse Sandra, încântată. Cum...

El o îndepărtă puţin pentru a o contempla, cu ochii strălucind în soare.

- Nu ştii că Manhattanul este o adunare de mici localităţi? Mai devreme sau mai târziu, toată lumea se întâlneşte!

Ea râse şi tânărul bărbat îi lăsă bascul mai jos pe frunte, un gest atât de afectuos, atât de simplu, încât dori să-l sărute.

- Sam Beranger, oare unde te-ai ascuns în tot timpul vieţii mele?

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, ea îl sărută pe obraz, fericită să-i simtă pielea aspră şi caldă pe buze.

Sam înclină capul într-o parte; pe chipul său se putea citi amuzamentul şi neliniştea.

- Aici, murmuă el. Am fost aici, Paisley!

Cuvintele, atât de blânde, îi amintiră tinerei femei ce ar fi putut să fie.

- Avem foarte mult timp de recuperat, adăugă el.

- Aproape cinci ani, consimţi Sandra, aranjându-şi bascul şi gulerul pentru a-şi ascunde faţa.

Era împărţită; voia să fugă din Trump Tower, dar nu dorea să-l piardă pentru a doua oară pe Sam. îşi asumă chiar riscul de a-şi vedea fotografia în News sau în Post, pentru a rămâne încă o clipă cu el.

- Dacă am bea o cafea? îi sugeră brusc.

Strecurându-şi mâna sub braţul său, Sam o conduse spre ieşire.

- Ştiu un mic bar la doi paşi de aici, unde vom putea rămâne toată dimineaţa fără ca patronul să protesteze.

Tânăra femeie îi contemplă ochii, atât de ciudat de frumoşi, în care albastrul şi verdele apăreau în mod dezordonat, într-un cerc auriu întunecat.

- Un mic bar de felul lui Cafe Venus, unde aveam obiceiul să mâncăm de prânz odinioară? zâmbi ea.

- Exact, numai că nu mai există o Venus care să ne servească porţii suplimentare!

Aceste cuvinte simple fură suficiente pentru a trezi în ea o mulţime de amintiri dintr-un alt timp, un timp mai puţin complicat.

Fu mulţumită să fie despărţită de Sam de uşa turnantă; asta îi permise să-şi revină, să-şi amintească de faptul că trecutul era mort şi că nu mai era Sandra Paisley, ci văduva lui Maxwell Chance.

în acest sfârşit de noiembrie, pe a cincea stradă, zgârie-norii îi fereau pe trecători de vânt, dar aerul era rece. Sandra se înfioră, îşi strânse poalele mantoului şi se întoarse spre însoţitorul său.

- Brrr! Mă faci să-mi fie frig! Oare cum te poţi plimba pe acest timp rece ca gheaţa numai în pulover?

Sam scutură din cap râzând; o şuviţă de păr ca aurul vechi în căzu pe frunte şi o împinse cu un gest automat.

- Rece ca gheaţa? Ai crede că-i primăvară! Va fi cu adevărat frig când se vor atinge minus cincisprezece grade.

Sandra scoase un geamăt de groază.

- Nu-mi vorbi despre asta! Eu încep să dârdâi în octombrie şi nu mă dezgheţ înainte de iunie!!

- Ah! Sandra, Sandra! nu te-ai schimbat! Eşti făcută pentru plajă şi palmieri. Ce naiba faci atât de departe de ecuator?

- Imaginează-ţi că mi-am pus deseori această întrebare.

Cei doi tineri cotiră de pe a cincea pe a şasea stradă şi se opriră la stop, pentru a traversa Madison Avenue. Limuzine lungi, taxiuri mari, galbene şi maşini mici de curse îşi disputau poziţiile cheie pentru a fi primii care demarează la culoarea verde a semaforului. Sandra şi Sam

trebuiră s-o ia la fugă pentru a ajunge la timp pe trotuarul din faţă.

Un Mercedes negru luă virajul pe capacul roţilor, apropiindu-se periculos de bordură. Sandra se oprise pentru a-şi aranja din nou bascul; Sam o prinse de cot şi o împinse exact la timp.

- Eroul meu! exclamă ea. Oare era un ucigaş plătit în misiune comandată?

- Oh nu, doar un şofer de taxi în vacanţă, care se plimba!

- Un şofer de taxi la volanul unui Mercedes? Hm!

- Le-ai văzut noile tarifuri? Hm!

- Iţi aminteşti de perioada în care se putea merge din Greenwich Village la Upper East Side pentru mai puţin de cinci dolari? oftă Sandra în timp ce-şi continua drumul.

- Pot face mai mult: îmi amintesc vremea în care o porţie de pizza costa un sfert de dolar!

- Fii atent, Beranger! Acest gen de amintiri este un semn de bătrâneţe! îl tachină tânăra femeie.

Circulaţia era deosebit de zgomotoasă pe Park Avenue şi deveniră obsolut firesc tăcuţi. Sam trecu braţul însoţitoarei sale pe sub al său „pentru ca să nu-mi mai poţi scăpa", şi acest gest i se păru Sandrei la fel de natural, ca faptul de a respira. Moş Crăciunilor din colţul străzii le era frig. Sandra fu emoţinată să constate că Sam nu putuse trece mereu prin faţa unuia sau altuia fără să-şi dea obolul în enormele lor cutii de metal.

- Eşti bun, spuse ea în timp ce traversau Lexington Avenue, strecurându-se printre maşini. Sunt încântată că anumite lucruri nu se schimbă.

Sam întoarse capul spre ea, pentru a o privi cu atenţie.

- Iată o remarcă foarte enigmatică, Paisley! Să nu speri să scapi fără o explicaţie când vom fi aşezaţi!

- Şi să nu speri că nu voi şti să scap printr-o explicaţie subtilă! replică ea, fericită că ştia încă s-o facă să râdă.

Sam avea picioare lungi; pe a treia stradă, Sandra trebui aproape să

alerge pentru a rămâne lângă el.

- Eşti sigur că ştii unde este vestita ta cafenea? i se plânse, prefăcându-se epuizată.

- Este la următorul colţ al străzii, Paisley. Haide! Bătrânele tale oase vor suporta bine un mic efort în plus!

Nu s-ar fi spus că Sam Beranger îi aruncase Sandrei o provocare fără ca ea s-o susţină! Grăbi atât de bine pasul că, în curând, ea fu cea care îl trăgea înainte pe tânărul bărbat. Nu-i mai era deloc frig; vântul era o mângâiere şi simţea un sentiment de libertate pe care nu-l mai cunoscuse de ani de zile. Fu aproape decepţionată când Sam se opri în faţa unui bar mic, cu o copertină de un verde ce-şi pierduse prospeţimea.

- La Niko, anunţă el pe un ton afectat, împingând uşa.

Era genul de bistrou pe care ea îl cunoscuse bine în perioada când muncea: unul din acele localuri tipic americane specializate în bucătărie grecească, servită cu accent spaniol. Sam descoperi o masă foarte retrasă. O conduse acolo pe tânăra femeie şi o ajută să se aşeze; el însuşi se instală pe cealaltă banchetă din muşama, cu faţa la sală. Sandra îi fu recunoscătoare pentru această atenţie: îi simţise nevoia de a fi la adăpost de privirile curioşilor.

Un bărbat gras, cu părul negru şi ţigara între buze, veni să le ia comanda târându-şi picioarele.

- Două cafele negre şi...

Sam întoarse privirea spre Sandra.

- ... încă îţi mai place baclavaua?

Ea consimţi cu entuziasm.

- Şi două baclavale.

- Nici măcar nu mai ştiu când a fost ultima pe care am mâncat-o! Oftă ea, în timp ce chelnerul reapăru. Siropul de miere, aluatul care se desfăcea în foi, nucile pisate... Simt că mă îngraş doar gândindu-mă la asta!

Sam aplecă puţin capul într-o parte pentru a privi mai atent silueta

subţire a tinerei femei.

- Câteva kilograme în plus nu ţi-ar strica, declară el. Ce se întâmplă, Paisley? Oare nu te hrăneşti?

- Acum trăiesc într-o altă lume, Sam; oamenii pe care-i întâlnesc în fiecare zi adoră salata verde şi iaurtul. Uneori, visez la un hamburgher dublu cu ceapă şi muştar, dar îmi imaginez jurnalul de la ora douăzeci. „Sandra Chance silită să-şi cumpere sandvişuri. Să fie oare văduva lui Max falită? Veţi afla mai multe în cadrul acestui jurnal, urmărind ancheta trimisului nostru special"... în tot cazul, Neal şi Diana ar fi putut face o criză de apoplexie dacă făceam aşa ceva, continuă ea mai serioasă.

- Neal şi Diana?

- Diana este asistenta mea şi Neal consilierul... hm, consilierul meu financiar, se corectă ea. De fapt, am impresia că Diana ia asupra sa cea mai mare parte a muncii.

De ce naiba abordaseră acest subiect? Realitatea se impuse brusc şi asta nu-i plăcea Sandrei. Voia să creadă că avea din nou douăzeci şi doi de ani şi că Sam şi cu ea îşi potoleau foamea repede, înainte de a se întoarce la muncă.

întinse mâna cu impulsivitate peste masă şi o puse peste cea a lui Sam.

- Asta ţi se pare probabil teribil de snob, dar este numai pentru că Max conducea numeroase afaceri, iar eu nu mă pot ocupa de tot. Există Fundaţia pentru viaţa sălbatică, Centrul împotriva Foamei.

Cum Sam nu spunea nimic, se întrerupse înainte de a ofta.

- De ce oare simt nevoia să mă justific?

- Bună întrebare, Paisley, mă pregăteam să ţi-o pun.

- Am o idee, spuse ea dându-se înapoi pentru a permite chelnerului să aşeze şerveţelele şi tacâmurile pe masă. Du-te la vânzătorul de ziare, vei găsi tot ce vrei să ştii despre Sandra Chance în Globe şi Enquire. Acum îmi doresc să vorbesc despre vremurile frumoase de demult cu un prieten drag. Eşti tot antreprenor de lucrări în construcţii, Sam?

- A fost întotdeauna profesiunea mea, dar n-am mai construit mare

lucru, sau numai pentru plăcere.

Sandra luă cu amândouă mâinile ceaşca, pentru a-i simţi căldura.

- Ce faci acum? întrebă ea.

- Caut să restaurez mobile vechi. Ai fost la expoziţia de paturi şi leagăne din perioada colonială, organizată anul trecut la Muzeul Metropolitan?

Ea încuviinţă.

- Eu sunt cel care a restaurat cea mai mare parte din ele.

- Te invidiez, spuse Sandra atacându-şi baclavaua. Trebuie să fie minunat să simţi că-ţi utilizezi cât mai bine talentele.

- Remarca enigmatică numărul doi.

O privi un timp cu atenţie.

- Nu se spune niciodată nimic fără motiv, Paisley. Ai nevoie de umărul unui prieten, pe care să te sprijini?

- Nu, nu. Sunt înconjurată de umeri şi de proptele. Uneori îmi spun că dacă i-aş lăsa, ar face în aşa fel încât altcineva să facă guturai în locul meu.

- Aşadar, expresia „bogăţie leneşă" conţine un fond de adevăr?

- Mai mult decât ţi-ai putea imagina.

In acea clipă, Sam observă că cei cinci ani trecuţi o propulsaseră pe Sandra în afara lumii pe care o cunoscuseră împreună. încercă un sentiment de pierdere mai teribil chiar decât cel pe care-l simţise când se căsătorise cu Maxwell Chance.

- Limuzinele şi conturile din băncile elveţiene nu sunt deloc atât de mulţumitoare cum se spune? replică el pe un ton mai sarcastic decât şi-ar fi dorit.

Sandra ridică imediat ochii spre el.

- Nu am limuzine, Sam şi dacă avem bani în Elveţia, nu ştiu despre ei. Aproape toată averea lui Max a fost plasată în instituţii de caritate.

îşi goli ceaşca dintr-o înghiţitură şi o puse cu zgomot pe farfurioară.

- îmi pare rău, Sandra...

Nu ştiuse niciodată să-şi ascundă sentimentele, i se reflectau în ochi, încă şi acum.

- Nu ştiu de ce am spus asta.

Eu ştiu, se gândi ea. Şi bănuia că şi Sam ştia. Atracţia profundă ce-i împinsese unul spre celălalt în urmă cu cinci ani, ea le nuanţa cuvintele, le influenţa amintirile neexprimate, dar perfect clare. Dezinvoltura cu care vorbeau de-o oră, ceda locul unei jene care se abătu peste umerii lor ca o ceaţă groasă. Sandra întinse braţul pentru a-şi lua mantoul. Nu te poţi întoarce în trecut.

în faţa ei, Sam se încruntă.

- Deja pleci?

- Este trecut de unsprezece, trebuie să plec.

- Ai o întâlnire?

Ea îi susţinu privirea.

- Nu, dar i-am spus Dianei că mă voi întoarce pentru prânz.

- Şi trebuie să „pontezi" la intrarea în apartament, nu-i aşa?

Zâmbea şi ea nu se putu stăpâni să nu zâmbească la rândul său.

- Nu, domnule Beranger, nu este aşa.

- Haide, încă o cafea, pledă el, chemând chelnerul. Lasă-mă să-ţi dau veşti despre Sally şi despre Danielle.

Sandra se rezemă cu spatele de banchetă.

- încă le mai vezi?

Ea însăşi lucrase cu cele două femei la galeria Obelisque.

- Datorită muncii mele, am rămas în legătură cu toate galeriile din New York.

îşi puse zahăr în ceaşcă şi-i întinse zaharniţa Sandrei, care refuză cu un semn din cap.

- ... Şi apoi, m-am gândit întotdeauna că cei mai buni prieteni sunt cei vechi.

- Oare este o remarcă de circumstanţă, Sam?

- Nu, este adevărul, răspunse el serios.

Se lăsă tăcerea, protejându-le emoţiile care era de preferat să nu fie

aprofundate. Sandra bătea distrată cu degetele în masă, Sam amesteca în cafea mai mult decât trebuia... în cele din urmă, ea nu mai rezista.

- Ştiu că ar fi trebuit să te sun după aceea, Sam, spuse cu o voce atât de şoptită, încât el trebui să se aplece pentru a o auzi mai bine. Nu poţi să-ţi imaginezi de câte ori ţi-am scris.

- Poşta este cu adevărat foarte lentă, în aceste timpuri, ripostă el fără măcar să-şi ascundă durerea.

Un zâmbet trist flutură o clipă pe buzele tinerei femei.

- N-am trimis niciodată scrisorile, reluă ea. Ce ţi-aş fi putut spune să nu fi aflat deja din presă?

Ai fi putut să-mi spui de ce, se gândi el. Cu voce tare, răspunse:

- Nu-mi datorai nici o explicaţie. Se datorează faptului că eu nu eram liber pentru a-ţi oferi ceva.

în perioada în care se întâlniseră, Sam era în mijlocul unui proces de divorţ dificil şi nu voise o legătură cu Sandra pentru a nu o expune unor anchete judiciare penibile. De aceea, optase pentru o prietenie, în timp ce amândoi aveau nevoie de dragoste. Şi ajunseseră să fie lipsiţi unul de altul.

Te-aş fi aşteptat, se gândi Sandra, dacă mi-ai fi cerut-o măcar.

- Eşti...

Se întrerupse pentru a-şi drege vocea.

- ... S-a pronunţat divorţul? în sfârşit, definitiv, de mult timp.

Eşti recăsătorit? voia să-l întebe. Şi-l imagina cu o soţie frumoasă, cu părul negru şi un bebeluş cu cercuri de aur în ochi.

- Pronunţarea definitivă a avut loc la optsprezece luni după ce tu...

El nu-şi termină fraza. Sandra îl completă:

- După ce m-am căsătorit cu Maxwell.

Văzu un neaşteptat fulger de mânie trecând prin ochii lui frumoşi.

- Da.

Numele acesta îi despărţise la fel de sigur ca şi când între ei ar fi fost trasă o cortină din fier. De data aceasta, Sandra ştiu că nu va mai fi uşor de regăsit atmosfera destinsă de care se bucuraseră prea scurte momente.

- Ei bine, spuse ea îmbrăcându-şi mantoul, trebuie într-adevăr să

plec. Dacă întârzii mai mult, Diana s-ar putea să trimită o patrulă să mă caute!

Sam nu zâmbi la această încercare de glumă. Se ridică, aruncând pe masă o bancnotă de cinci dolari.

- Să mergem.

O clipă mai târziu erau în stradă, faţă în faţă, fără să ştie nici unul, nici celălalt ce să facă, ce să spună. Era ora prânzului, iar trotuarele erau pline de tineri, făcând comentarii în toate limbile pământului. Se refugiară în intrarea unei marochinării.

- Ar fi mai bine să-ţi pui bascul, spuse Sam, trăgându-l din buzunarul de unde ieşea. Este frig.

Ea îi luă bascul din mână şi şi-l îndesă fără grijă peste bucle. Frigul pe care-l simţea era în sinea sa.

- Credeam că nu-ţi pasă de frig, îi spuse.

- De obicei, nu.

Oh, Sam! îşi dorea să-i mângâie obrazul, să-i simtă căldura, să-l sărute. Dar sărutul pe care i-l dăduse atât de spontan mai înainte, i se părea la ani-lumină. îi întinse mâna.

El nu i-o strânse. în loc să facă asta, scoase din portmoneu o carte mică de vizită şi o apăsă în palma tinerei femei.

- Lucrez deseori acasă. Dacă ai nevoie de ceva, sau măcar pentru plăcerea de a sta de vorbă, sună-mă, Sandra.

Ea acceptă, îndoind degetele peste micul carton alb.

- Sam, eu...

Nu-şi termină fraza. Incapabil să mai reziste, Sam anulă distanţa ce-i despărţea şi-şi puse buzele peste ale ei.

Capitolul 2

Primăvara. Prima senzaţie a lui Sam când o sărută pe Sandra, fu aceea a violetelor cu parfum dulce, care înfloreau în jurul său. Era un parfum delicat, nostalgic, evocator de soare şi de zile calde purtătoare de promisiuni. Strada din Manhattan se îndepărtă, trecu în altă dimensiune şi Sam nu mai fu conştient de privirile curioşilor şi de zgomotul claxoanelor. Doar Sandra era realitatea sa. Voia să prelungească această clipă la infinit.

Pentru Sandra, anii trecură repede şi, deodată, înţelese că timpul era circular. Până atunci, îşi reprezentase timpul întotdeauna ca pe un zid înalt din piatră, fiecare an îngrămădindu-se peste precedentul, până când aproape nu se mai distingea locul de unde începuse. Dar în acest moment, cu gura caldă şi moale a lui Sam peste a ei, fu din nou Sandra Paisley, iar timpul curgea în jurul său ca un râu, ducând-o la izvoarele sale.

Dar vai, realitatea risipi toate iluziile. înainte ca ea să poată reacţiona la acest sărut, Sam se îndepărtă. Avea soarele în ochi şi nu reuşi să-i citească expresia.

- Sam?

Făcu un pas spre el, întinse mâna, regăsi contactul, dar Sam se dădu iar înapoi.

- Fă stânga-mprejur şi pleacă.

Vorbise în şoaptă, cu o voce înăbuşită. Un sentiment de suferinţă, amestecat cu teamă puse stăpânire pe ea.

- Sam, te rog. Ce fel de glumă...?

- Ai fost descoperită, o întrerupse el, cu un zâmbet impersonal pe buze. Un fotograf tocmai a ieşit din bijuteria din colţ, te observă.

Primul gest fu să se întoarcă, dar Sam îi preîntâmpină gestul.

- Nu!

Nervoasă, îşi frământă bascul, aranjându-l din nou pe frunte şi peste urechi.

- Ce trebuie să fac? bângui ea.

Se simţi vulnerabilă, fără apărare. Scenele din mulţime de la înmormântarea lui Max îi veniră în memorie.

- Mulţumeşte-te să-mi faci un semn din cap şi să-mi zâmbeşti, ca şi când am avea o conversaţie obişnuită.

Sandra se strădui să ia o expresie amabilă, relaxată.

- Merit un Oscar pentru această performanţă, articulă ea cu o voce tremurătoare.

De data aceasta, râsul lui Sam sună firesc.

- Foarte bine! acum strânge-mi mâna şi îndreaptă-te spre a doua stradă. Nu te întoarce. Mă ocup eu de el.

Ea şovăi. Aveau încă atâtea lucruri să-şi spună, atâtea tăceri de umplut!

-Acum, Sandra!

îi strânse mâna, savurând atingerea dintre pielea lui şi a sa. Apoi Sam o trase înainte în timp ce-i tăia calea şi ea porni în pas vioi. Un zgomot de busculadă se ridică în urma sa; curiozitatea o făcu să încetinească. I-ar fi plăcut atât de mult să ştie exact ce se întâmplase! Dar nu fu cazul să se întoarcă. Vocea sonoră şi limpede a lui Sam o informă:

- Oh! îmi pare rău bătrâne! Sper că lentila nu s-a spart? Oricum, voi plăti.

Se izbise „accidental" de fotograf, lăsându-i Sandrei timp să dispară.

Tânăra femeie se îndepărtă, având încă în minte conversaţia lor. Voia să-şi amintească fiecare frază, să descifreze toate mesajele cu subînţeles pe care şi le strecuraseră. Pe a doua stradă, chemă un taxi.

***

Fotograful era un bărbat foarte tânăr, slab şi flămând. Sam îl împinsese în clipa când îşi regla aparatul pentru a face o fotografie. Atunci îi alunecase ceva din mână şi căzuse pe jos cu un zgomot de sticlă spartă!

- Oh! îmi pare rău, bătrâne! se scuză Sam cu sinceritate văzând decepţia ce se întipărise pe chipul adolescentului. Sper că nu s-a spart

lentila? Oricum, voi plăti.

- Puţin îmi pasă! ripostă fotograful, furios. M-aţi făcut să ratez o fotografie a Sandrei Chance. Este grav! încercam s-o fac de-o lună! Strângând din pleoape, îl măsură pe Sam din cap până în picioare.

- Pe dumneavoastră îmi pare că v-am mai văzut! Cine sunteţi? Şi cum se face că o cunoaşteţi?

- Pe cine? Pe femeia în mantou albastru? întrebă Sam imperturbabil. Nu era Sandra Chance.

- Aş! Aş recunoaşte-o dintr-o mie!

Sam se scuză îndelung, până când o văzu pe Sandra dispărând la colţul străzii.

...Şi iată! Sandra apăruse încă o dată în viaţa lui, pentru a ieşi din nou din ea. Dar în această oră petrecută împreună, avusese timp să descopere că pentru el nu se schimbase nimic! Nici timpul, nici depărtarea nu-i alteraseră sentimentele pentru ea. întrerupând brusc ocările fotografului, îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari şi se depărtă cu mânile în buzunare.

Aceea nu era Sandra Chance? Fugi de-aici!

Jack Farrell vârî bancnota în buzunar şi-l urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta. Era sigur că mai văzuse acest chip undeva... îşi lovi uşor, cu satisfacţie aparatul pe care-l purta de-a curmezişul pieptului şi aruncă o ultimă privire în direcţia pe care o luase femeia cu zulufi negri.

Nu era Sandra Chance?

El credea mai curând contrariul!

Şi avea fotografii pentru a o demonstra...

***

Sandra mulţumi cerului că dăduse peste singurul şofer de taxi taciturn din New York. Era un bărbat foarte tânăr cu o pieptănătură „punk" ce i se înălţa deasupra capului în pofida tuturor legilor fizicii. El deschise geamul despărţitor doar cât să întrebe „până unde?" şi când auzi „Carberry Towers" îl închise, izolându-se cu casetele sale de muzică New Wave.

Şi Sandra se rezemă de scaunul uzat oftând. Se produsese ceva

neaşteptat, ce-i luase pe Sam şi pe ea prin surprindere. Simţea încă buzele lui peste ale sale şi păstra gustul sărutului, dar nu reuşea să analizeze limpede ce se întâmplase.

Avea adresa lui Sam şi numărul său de telefon. Acum era liberă şi el la fel. N-avea decât să facă primul pas. Un nou oftat îi scăpă. De ce ocaziile favorabile veneau întotdeauna prea târziu?

Cinci ani mai înainte, când era angajată la galerie şi când Sam renova magazinele de pe stradă, l-ar fi urmat şi la capătul pământului dacă i-ar fi cerut-o.

Cu toate că soţia lui Sam fusese cea care-l părăsise pe tânărul bărbat şi care ceruse divorţul, pusese să fie urmărit de detectivi particulari. O singură întâlnire compromiţătoare i-ar fi aruncat într-un proces sordid şi dureros. Aşa că Sam şi Sandra se mulţumiseră să prânzească împreună cu colegii şi să converseze îndelung în galerie; pasiunea lor reciprocă şi secretă nuanţase fiecare clipă cu o tensiune vibrantă.

Dar de ce să se mai gândească la asta? Căsătorindu-se cu Maxwell, ea alesese un alt mod de viaţă. Ar fi trebuit să ştie acum că poveştile de dragoste nu se termină bine niciodată.

Taxiul frână brusc în faţa impresionantului portal de la Carberry Towers. Imediat, uşierul în uniformă verde cu galoane de aur îşi părăsi postul pentru a deschide cu mare ceremonie portiera Sandrei.

- Mulţumesc, Larry.

Câţiva fani deosebit de entuziaşti stăteau de pază puţin mai departe, pe trotuar. Moartea lui Max nu le ştirbise cu nimic loialitatea. Din nefericire, de când apăruseră în presă unele articole calomnioase, nu-i mai erau toţi favorabili Sandrei. Diana credea că unul dintre ei era răspunzător pentru scrisorile anonime pe care le primea Sandra de aproximativ o lună. Şi prezenţa constantă a acestui mic grup, fără să fie în mod deschis ameninţătoare, devenea ostilă. Era ca şi cum Sandra trebuia să-şi câştige dreptul de a trăi în apartamentl mare din Carberry, arătând un ataşament inutil faţă de o perioadă trecută. Faţă de un

bărbat mort.

- Sunt mulţumit că aţi găsit un taxi, în această dimineaţă, doamnă Chance, spuse Larry deschizând uşa grea cu geamuri. Cu solstiţiul de iarnă care se apropie, va fi din ce în ce mai greu.

- Adevărat? Voi încerca să-mi amintesc asta.

Larry era o adevărată instituţie la Carberry Towers. Meteorolog, astrolog amator, era capabil să găsească o legătură între indiferent ce încurcătură a circulaţiei şi perturbaţiile atmosferice. Sandra învăţase să-l trateze cu cea mai mare consideraţie.

îl salută din cap pe gardianul din faţa cutiilor de scrisori şi se îndreptă spre ascensoare. Uneori se întreba dacă n-ar fi fost mai uşor de escaladat zidul Berlinului, decât să te strecori nevăzut la Carberry Towers. Lângă ascensoare era aşezat un bătrân domn cu părul alb, îmbrăcat de asemenea în uniformă verde. Aşteptând-o pe Sandra să sosească, sări în picioare şi se strădui în zadar să-şi strângă abdomenul proeminent.

- Bună ziua, doamnă Chance.

Vru să-şi ridice şapca, observă că era pe masă şi zâmbi stânjenit.

- Astăzi sunt foarte distrat.

- Este cu siguranţă vremea, Hector, îl asigură Sandra râzând.

- Ah! L-aţi văzut pe Larry!

Hector apăsase pe butonul de apel. Uşile culisară. Sandra intră în cabină şi Hector se aplecă pentru a apăsa pe butonul pentru ultimul etaj.

- Să aveţi o zi bună, doamnă Chance.

îndată ce fu singură, Sandra se sprijini cu spatele de perete, îşi scoase bascul şi-şi trecu o mână prin păr. Se obişnuise cu greu să fie servită. Anumite reflexe nu-i apăreau în mod firesc; ar fi preferat să-şi deschidă ea însăşi uşile, să cheme ascensorul să-şi pregătească o ceaşcă de ceai în loc să sune bucătăreasa... Max, care se născuse într-o familie foarte bogată, nu avusese aceste probleme. îi explicase deseori Sandrei că, nefăcând apel la servitori, le deprecia munca şi le dădea un sentiment de nesiguranţă.

Un clinchet discret o informă că ajunsese pe palierul său, la ultimul etaj al turnului. La origine, etajul era ocupat de două apartamente. Max le cumpărase pe amândouă; îl decorase pe unul pentru Sandra şi pentru el, iar pe celălalt îl împărţise, într-un birou flancat de două apartamente. într-unul trăiau Neal Travis şi Diana Rollins, iar în celălalt locuia Paul, fratele Dianei.

Sandra intră la ea. Casa era liniştită, cu excepţia unor uşoare zgomote ce proveneau de la bucătărie, unde doamna Raines se ocupa probabil de prânz.

Tânăra femeie îşi scoase cizmele din piele şi oftă uşurată simţindu-şi picioarele afundându-se în mocheta groasă de culoarea şampaniei.

Domnea o asemenea linişte, încât când Sandra strănută, răsună ca o detonaţie.

- Sandra? strigă vocea gravă şi puţin răguşită a unei femei.

- Da, eu sunt, răspunse aceasta strănutând a doua oară. La naiba! Cred că am contractat ceva!

Cu cizmele în mâini, intră în biroul său, rugându-se ca Diana să nu fie într-una din zilele ei proaste. După întâlnirea cu Sam se simţea vulnerabilă şi se temea de limba uneori ascuţită a asistente sale.

Diana Rollins era o femeie înaltă, subţire, cu părul roşu strălucitor, ca lava topită. îngenuncheată lângă biroul de scris al Sandrei, aduna nişte foi de hârtie împrăştiate pe jos.

- De ce trebuie întotdeauna ca lucrurile să-mi scape din mâini după ce le-am clasat în ordine alfabetică sau numerică? se lamentă ea.

- Este legea tartinei, replică Sandra lăsându-se în jos pentru a o ajuta. Cade mereu pe partea cu unt.

Slavă Domnului, Diana era bine dispusă. De doi ani de când era asistenta sa, Sandra învăţase să-i judece starea de spirit în câteva secunde. Trecutul Dianei era misterios. Nici Paul, fratele său, nici Max nu-i vorbiseră vreodată Sandrei despre asta. Pe vremea când Max trăia, Diana n-avea prea mare importanţă în ochii Sandrei; acum, avea prea multă. Astfel încât Sandra nu pusese niciodată întrebări.

- Gata! Asta este ultima! oftă Diana îndreptându-se.

Tunica galbenă căzu imediat la locul ei peste pantalonii maro, călcaţi impecabil şi vârâţi în cizmele de piele, de culoarea mierii. Şi Sandra avu pe loc sentimentul că avea şaptezeci de ani şi era complet demodată.

- Data viitoare, mi le voi prinde în agrafe pe palme.

- Haide, haide! Nu fi atât de exagerată! Apreciez eficacitatea la justa sa valoare, dar de aici până la a recurge la torturi medievale!

- Oh! Ai făcut cumpărături! exclamă Diana zărind pachetul roşu pe care-l ţinea Sandra. Arată-mi ce-ai cumpărat!

Tânăra femeie râse, amuzată de o curiozitate atât de deschisă.

- Nici vorbă, nu este nimic interesant. Am fost la Trump Tower şi am profitat pentru a hoinări prin magazine.

- Trump Tower? Judecând după dimensiunea pachetului, trebuie să fie o bijuterie sau ciocolată.

- Sunt bujuterii, anunţă Sandra sperând că asistenta sa nu va strica surpriza propriului cadou de aniversare printr-o prea mare insistenţă. M-am dus acolo cu coşul şi le-am spus să-l umple: diamante, smaralde, fără rubine, să adauge safire...

Izbucniră în râs. Sandra se pregătea să meargă în camera sa, când ceva îi atrase privirea.

- Oh, Diana! Ce frumos este! exclamă ea remarcând pandantivul ce strălucea pe pieptul camaradei sale. Ce diamant splendid! Este un cadou?

- Da, de la mine pentru mine, confirmă Diana jucându-se cu piatra preţioasă. Mi-am dorit unul dintotdeauna şi până la urmă m-am hotărât să mi-l ofer. Un fel de cadou anticipat pentru aniversare.

- Trebuie să fi costat o avere! spuse Sandra.

Se gândi scurt la toate bijuteriile pe care i le oferise Max şi pe care nici măcar nu le mai privise de la moartea sa.

- Oh, vei fi uimită! A costat mult mai puţin decât îţi poţi imagina.

- Ei, cu atât mai bine! Şi apoi, nu ai în fiecare zi treizeci şi cinci de

ani!

- Hm! Oricum, intenţionez să-i am mult timp, pentru a mă putea obişnui! Să spunem - timp de cinci sau şase ani. Doamne! Este deja prânzul? Neal aşteaptă hârtiile acestea şi eu trăncănesc, trăncănesc...

Sandra o privi plecând, zâmbind. Invidia la Diana faptul că avea o muncă, sarcini concrete de realizat, date fixe pentru a-şi marca existenţa... îşi recapătă stăpânirea de sine. Doamna Raines nu va întârzia s-o cheme pentru prânz şi nu era gata.

Trecând în camera sa, se îndreptă direct spre scaunul lung instalat în faţa ferestrei cu geamuri. Acolo, într-un colţ ascuns de perete, desprinse o margine a mochetei sub care ascunsese cheia sertarului personal. Voia să pună cadoul Dianei la loc singur.

Ghemuită, îşi trecu braţul sub scaun, ridică de colţul covorului şi pipăi mult timp fără să reuşească să pună mâna pe blestemata aia de cheie. în sfârşit, întinzând braţul la maximum putu s-o recupereze. îşi promise să n-o mai înfunde atât de departe data următoare, se îndreptă şi alergă să deschidă sertarul. Avu doar timp să strecoare pachetul acolo şi să-l închidă, când doamna Raines o strigă. Vârî cheia în buzunar şi ieşi. Cu atât mai rău! Va avea timp s-o pună la loc mai târziu. Avea atât de mult timp!

***

Apartamentul lui Jack Farrell era perfect pentru un fotograf. Era atât de întunecat, încât în plin prânz se puteau developa acolo peliculele fără să se închidă obloanele. Lumina avea tot atâta şansă să-i găsească ferestrele, ca el să câştige premiul pentru cel mai bun reportaj al anului.

Jack se întorsese acasă în fugă, după întâlnirea cu Sandra Chance şi cu bărbatul al cărui nume îi scăpa pentru moment. Şi rezultatul dimineţii sale era în faţa lui, pe punctul de a se usca.

Bău o înghiţitură de bere, îşi şterse buzele cu dosul mâinii şi examină încă o dată clişeul de legătură.

Opt clişee de la un incendiu, unul al lui Jackie Onassis văzută din spate, exprimau munca sa.... Hm! Nu cu asta va face avere! Acesta, în schimb, fotografia Sandrei Chance contemplându-l pe acel bărbat ca şi

când ar fi fost soarele, luna şi stelele... Cu acesta, era altă poveste...

Era un instantaneu excelent, exact, impresionant. Subiectul fusese surprins în timpul acelei fracţiuni de secundă în care era el însuşi, înainte de a-şi da seama că era observat. Orice ziar va fi încântat să-l aibă.

... Atunci, de ce nu era deja la telefon pregătindu-se să încerce să-l vândă?

Nu, nu era supra sau sub expus. Nu era nici măcar o problemă de încadrare a subiectului. Era expresia ei. Privirea de surpriză şi încântare pe care o avea. Ochii mari şi încrezători ai Sandrei îl reţineau şi îl făceau să se îndoiască de temeiul profesiunii sale, pentru prima dată în viaţă.

Luă cu grijă pelicula şi o duse în camera sa, unde era instalat aparatul de mărit. în definitiv, poate esenţialul nu era acel chip încântător. Poate că esenţialul îl constituia acel bărbat capabil să provoace o asemenea privire din partea sa.

***

Chiar la începutul după-amiezii, toţi se agitau cu pregătirile de plecare în cele două apartamente din Carberry Towers. Sandra se întrebă dacă să nu iasă din nou pentru a face un tur al oraşului înainte de a pleca la Long Island, unde trebuia să comemoreze moartea lui Max doar între ei, dar Diana o descurajă: mulţimea de fani se triplase în faţa intrării imobilului şi ar fi fost de preferat să nu se arate.

Pe măsură ce timpul trecea, Sandra se simţea din ce în ce mai zgribulită şi cu febră. Spre ora patru, nu mai era nici o îndoială: într-adevăr, contractase o răceală. O baie fierbinte o va repune pe picioare.

Tânăra femeie începu să se dezbrace când brusc, simţi cheia de la sertar în buzunar. Se întoarse în camera sa şi se aşeză în patru labe şi căută pipăind bucata de mochetă desprinsă.

- Sandra de-a ce naiba te joci?

Auzind vocea bărbătească, tresări atât de brusc încât se lovi cu capul de colţul mesei.

- Oh, pentru Dumnezeu, Paul! bombăni ea frecându-şi capul cu o mână şi ascunzând cheia în cealaltă. Nu poţi să baţi în loc să-ţi faci

apariţia neanunţat?

- Uşa era larg deschisă, n-am considerat necesar.

- De exemplu, pentru a respecta uzanţele. Sau pentru a evita să mă sperii.

Paul înaintă în încăpere, în timp ce Sandra se ridica. Avea aceiaşi ochi căprui ca ai surorii sale, Diana, dar ai lui rămâneau întotdeauna imperturbabili, în timp ce ai Dianei căpătau uneori o strălucire aproape insuportabilă.

- Doreşti ceva, Paul?

- Limuzina a fost chemată pentru ora unsprezece, mâine dimineaţă. Vor fi foarte mulţi ziarişti afară. Aşa că o vom lua prin trecerea care leagă beciurile cu depozitul Brubaker, maşina ne va aştepta pe stradaşaptezeci şi patru.

- Oare aceste stratageme sunt într-adevăr necesare? oftă Sandra.

Deşi nu aprecia deloc presa, considera că ar fi fost mai simplu să facă
o scurtă declaraţie publică decât să se preteze la asemenea manevre.

- Şi oricum, cum eşti sigur că nu ne vor găsi la Quogue? reluă ea, ridicând din umeri.

- Ai intenţia să le spui că mergem acolo?

- Nu, bineînţeles.

- Atunci, cum vor afla?

- Cum află totul? ripostă Sandra. Din „sursă sigură"!

- Ascultă, Sandra. Ziariştii nu vor putea cunoaşte destinaţia noastră de mâine decât dacă sunt telepaţi sau dacă unul dintre noi le comunică informaţia.

în loc de răspuns, strănută de trei ori atât de puternic încât i se tăie respiraţia şi ochii îi lăcrimară. Paul păru să nu observe nimic; rămase imperturbabil în timp ce ea îşi sufla zgomotos nasul. Apoi o făcu să semneze nişte hârtii şi-i explică nişte detalii referitoare la centrul împotriva foamei, pe care abia le auzi cu urechile înfundate şi, în cele din urmă se îndreptă spre uşă. Sandra scoase un oftat de uşurare. Ce fericire va fi să se cufunde în apa caldă şi parfumată!

în clipa ieşirii, Paul se întorse.

- De fapt, ar trebui să faci ceva pentru răceală. Arăţi îngrozitor.

Nu va şti niciodată că evitase exact la timp să primească un dicţionar în cap.

***

- Domnule Beranger? Aţi auzit vreun cuvânt din ce v-am spus?

Bărbatul se exprima cu o voce politicoasă, instruită, dar marcată de enervare.

Sam ridică ochii de la scaunul pe care se străduia să-l restaureze.

- Nu nici unul, răspunse el , temperându-şi replica printr-un zâmbet. Am semnat cu dumneavoastră un contract de închiriere acum trei ani. N-aveţi nici un drept asupra acestui apartament până la cincisprezece decembrie...

- Aveţi reputaţia de-a fi un om rezonabil, domnule Beranger...

- M-am declarat gata să părăsesc apartamentul la cincisprezece decembrie şi o voi face. Dar la întâi ale lunii? în patru zile! Este imposibil.

Interlocutorul său privi cu ostentaţie în jur.

- Lucraţi aici, nu-i aşa?

Sam îl privi cu atenţie o clipă, apoi încuviinţă. La ce bun să nege? Camera de zi unde se aflau era atelierul său, toate sculele erau acolo. încrucişându-şi braţele pe piept, aşteptă urmarea; ştia deja care va fi.

- Permiteţi-mi să vă citesc ceva, reluă bărbatul de la agenţie scoţând un document din valijoara sa. Clauza 14c: locatarul nu va utiliza numitul local în scopuri lucrative fără consimţământul proprietarului, formulat în scris... Aţi obţinut acest consimţământ scris?

Şah şi mat, se gândi Sam.

-Am încheiat un angajament verbal, prin bună înţelegere.

Vizitatorul său nu-şi putu ascunde un zâmbet de triumf.

- Marţi, întâi decembrie, ne-am dori să putem intra în apartament la ora şaisprezece. Domnul McCullough ne-a însărcinat să vă informez că vă va acorda cu plăcere un răgaz de favoare de douăzeci şi patru de ore, dacă este necesar.

- Spune-i domnului McCullough să se ducă la naiba cu răgazul său de favoare.

De data aceasta, răbdarea sa ajunsese la limită. Sam nu se mânia cu uşurinţă, dar când izbucnea, era impresionant. Aşa fu şi de data aceasta, judecând după modul prudent în care bărbatul se dădu înapoi până la uşă. Sam i-o luă înainte, deschise el însuşi, aşteptă să fie afară şi închise trântind cu violenţă uşa. Spera că zgomotul va răsturna mult timp în mintea acelui nemernic.

Apoi, brusc, regretă că-şi pierduse sângele rece; pentru el, furia era un semn de slăbiciune.

Cu un oftat, reveni la masa de lucru, luă rindeaua şi începu să muncească. Totuşi, după câteva secunde abandonă scula.

Era inutil. De dimineaţă, de la întâlnirea cu Sandra, nu se putuse gândi la nimic în afară de ochii săi albaştri şi de parfumul de violete pe care aproape credea că încă îl simte. îi reveneau frânturi din conversaţiile de odinioară, imagini ale sale. Sandra cu părul ondulat şi arămiu strâns deasupra capului; Sandra degustând o îngheţată de căpşuni sub un cer torid de iulie.

Fusese o vară caniculară aceea pe care o petrecuse împărţit între nevoia de a o proteja pe Sandra de toanele soţiei sale şi dorinţa ardentă de a o strânge în braţe. Timp de şase luni, fuseseră mai mult decât prieteni şi mai puţin decât iubiţi. Numai speranţa apropiatului divorţ le dăduse forţa de a suporta această situaţie. Şi apoi, într-o zi, soţia lui anulase cererea sa de despărţire. După cum aflase mai târziu, era o stratagemă de a-l aduce înapoi pe prietenul său nestatornic. în acea zi, Sandra demisionase din slujba sa de la galeria Obelisque şi acceptase un post care i se propusese la Rio de Janeiro. Nu se mai văzuseră până în această dimineaţă, la Trump Tower.

Sandra, sună-mă, se gândi el, aţintindu-şi privirea cu intensitate asupra telefonului, ca pentru a-l provoca să sune.

Nu avusese timp să-i ceară numărul de telefon. Nu avusese nici măcar timp s-o întrebe dacă voia să i-l dea. Ştia că nu era în cartea de

telefon; verificase o dată, chiar după moartea lui Maxwell Chance într-o cursă de automobile în Franţa, când voise să-i spună Sandrei că se gândea la ea, că de cinci ani se gândise la ea în fiecare zi.

îi cunoştea adresa, ca toată lumea, Carberry Towers, dar nu se hotărâse niciodată să-şi mărturisească sentimentele în scris. Totuşi, o dată încercase... Cuvintele: ,,am nevoie de tine", apăruseră pe neaşteptate, singure, din vârful peniţei. Sam nu trimisese această scrisoare: nu avea dreptul să spună aceste vorbe, nu-l avusese niciodată.

Se apropie de aparat şi ascultă. Da, avea ton. închise şi rămase mult timp alături. în zadar. Atunci, cu un oftat, îşi scoase bluza de lucru plină de praf şi se îndreptă spre baie.

în acea clipă, telefonul sună. Inima lui Sam tresări în piept şi puse mâna pe receptor.

- Alo, da, Sam Beranger la aparat.

Umerii i se lăsară puţin în jos şi se aşeză pe colţul mesei de lucru, contemplând cerul înstelat de afară.

- Pentru a discuta despre apartament? Bineînţeles, Leonard. Am tot timpul.

Baia o relaxa atât de bine pe Sandra, încât după ce se şterse, se vârî în pat pentru a-şi face siesta. Intenţiona să doarmă o oră, dar caşetele pe care le luase împotriva gripei îşi făcură efectul şi când se trezi, era ora opt.

Apartamentul era gol. Doamna Raines îi lăsase cina la vedere pentru a şi-o încălzi. Cu o grimasă, Sandra îşi întoarse privirea de la mâncarea aşezată pe masă.

înghiţi două caşete cu un pahar mare de suc de portocale şi trecu în birou.

Obloanele duble rămăseseră deschise, afară oraşul scânteia sub bolta cerului. Jos, la baza turnului, numărul fanilor sporise. Unii îşi întinseseră sacii de dormit chiar pe sol, alţii, aşezaţi în cerc, ţineau lumânări aprinse; cei mai mulţi fredonau în surdină vechile succese ale

lui Max şi ale grupului său, Ultima şansă.

Vederea acestor oameni o impresiona întotdeauna pe Sandra, dar emoţia sa se amesteca şi cu o uşoară tulburare. Exista ceva tragic în ataşamentul lor neclintit pentru Maxwell, pentru un timp cu totul trecut.

Se întoarse în camera sa, când o melodie îi atrase atenţia. Un grup de fani începuse în cor o melodie caldă, melancolică. Aceasta era oare ambianţa, aceasta era oare însăşi Sandra? Această melodie lentă îi strânse inima, îi amintea de jurăminte rupte şi de visuri sfărâmate. Eşti ca ei, se gândi ea deodată, privindu-se în oglinda mare de deasupra mesei de toaletă. Supervizezi publicarea jurnalelor sale, te îngrijeşti de muzica sa, întreţii flacăra amintirii sale. Trăia pentru Maxwell pentru salvgardarea memoriei sale, ca nefericiţii care ardeau lumânări afară.

Paul, Diana, Neal... Ei se puteau despărţi de amintirea lui Max când voiau. Pentru Sandra, asta ar fi fost mult mai greu. Se înfioră, dar nu de frig.

Cartea de vizită a lui Sam era aşezată pe o noptieră, sub romanul pe care-l citea. O luă, strânse din ochi pentru a descifra numărul şi-l formă fără să ezite. Inima îi bătea atât de puternic, încât nu auzi imediat soneria de la celălalt capăt al liniei.

- Lasă-mă puţin liniştit, Leonard!

Era el. Vocea lui Sam, atât de plină de viaţă, atât de voioasă, încât îi mângâia auzul şi-i încălzea trupul.

- De-abia au trecut zece secunde de când am închis! Să ştii că eu...

- Sam?

Voise să spună mai mult, dar subit i se uscase gâtul. Se făcu linişte; strânse receptorul atât de puternic, încât o dureau degetele.

- Dacă nu eşti cea care sper, voi fi cu adevărat dezolat, spuse el în cele din urmă. Dar eşti tu, Sandra, nu-i aşa?

Era atâta speranţă în glasul lui! Brusc, Sandra se simţi foarte uşoară. O cuprinse un val de dorinţă şi de iubire.

- Eu sunt, murmură ea, zâmbind complet singură în cameră. Voiam să-ţi mulţumesc pentru cafeaua din această dimineaţă.

Sam îşi dorea să strige un ,,ura" de plăcere, care să se audă până în ultimul colţ din Oklahoma, dar se abţinu. Să n-o sperii, îşi spuse. Le trebuise cinci ani să se regăsească, nu va strica totul acum!

- într-adevăr, n-ai pentru ce, îi răspunse calm, ca şi când era vorba de o banală cafea. Regret doar că întrevederea noastră s-a întrerupt atât de brutal.

Sandra simţi un nou strănut înţepându-i nasul; lupta pentru a şi-l stăpâni.

- Ai avut necazuri cu fotograful? Am auzit un zgomot de sticlă spartă şi...

Nu-şi termină fraza şi îşi puse un deget sub nas într-o tentativă desperată.

- Hm! Nu era decât un filtru. Eu... Sandra, vorbeşti cu o voce ciudată. Te simţi bine?

Poate pentru a suporta singurătatea băuse, sau mai rău?

- Foarte bine, eu...

încercare ratată. Un strănut o scutură, urmat de altele două.

- Am contractat o răceală.

Sam începu să râdă, atât era de uşurat.

- Nu-i nimic nostim, Sam. Mă simt foarte rău, se îmbufnă tânăra femeie.

- Biata mea micuţă. Ai luat ceva pentru a te trata?

- Da, două caşete.

- Şi asta te doboară încă, la fel ca odinioară?

- Hotărât lucru, ai o memorie extraordinară! Este adevărat, am impresia că sunt beată.

- Eşti singură?

îşi aşeză mai bine receptorul la ureche, gândindu-se că femeia este mister, gândindu-se la Sandra.

Ea se rezemă cu spatele de perne şi închise ochii.

- Da.

De fapt, nu era. Imaginea lui Sam, de o realitate impresionantă, îi

juca prin minte şi o făcea să tremure de emoţie.

- Mi-ar plăcea să fiu cu tine, Sandra.

- Şi mie, răspunse ea.

Gata, o spusese. După toţi aceşti ani ce trecuseră în prefăcătorie şi negare, mărturisise în sfârşit ce simţea pentru el.

- Ne putem vedea mâine? o întrebă Sam. Trebuie să vorbim.

- Este imposibil.

- Sandra, Sandra, nu fugi iar de mine. Avem atâtea să ne spunem!

- Plecăm la Quogue, în Long Island, pentru o săptămână. Comemorarea... în sfârşit, înţelegi, încheie ea.

- Nu pleca fără să mă vezi.

- Este o perioadă complicată, Sam. în acest moment nu pot fi disponibilă.

- Cinci minute, Sandra. Acordă-mi cinci minute.

Cum putea să-i spună oare că trebuia să-i vadă ochii pentru a se convinge că exista într-adevăr?

- Sam, te rog, încearcă să înţelegi. Imobilul mişună de ziarişti şi de fani. N-aş reuşi niciodată să ies fără să fiu remarcată.

- Când te întorci?

- Peste o săptămână, cel mult zece zile.

- Ne vom vedea atunci?

Toată viaţa sa atârna de acest răspuns.

- Da, Sam, îţi promit. Mi-ai lipsit.

Caşetele începură să-şi facă efectul, vocea i se voala.

Sam închise scurt pleoapele pentru a alunga o imagine a ei, atât de tandră şi de vulnerabilă în braţele sale. Dorea s-o iubească şi s-o ocrotească.

- Adormi, Paisley, şopti el cu o voce puţin răguşită. Şi sună-mă când te întorci. Sună-mă, Sandra.

- Eşti un bărbat bun, Sam.

- Mi-ai spus-o deja.

- Şi ţi-o voi repeta.

- Să dormi bine, Sandra.

Voia s-o dezmierde cu aceste cuvinte.

- Şi tu la fel, Sam.

El închise, dar mâna îi rămase câteva secunde pe receptor.

- Te iubesc, Sandra Paisley, spuse cu voce tare.

De data aceasta, n-o va mai lăsa să plece.

Capitolul 3

Prima dată când Sam o văzuse pe Sandra Paisley, fusese în faţa galeriei Obelisque. Crezuse că-i fuge pământul de sub picioare.

- Sam Beranger? îl întrebase ea. De la întreprinderea de construcţii Klein?

Sam îşi ştersese mâinile prăfuite pe blugi şi înaintase spre ea.

- Eu sunt.

- Tocmai a sunat Leonard Klein.

Vocea sa îi evoca o ploaie de aprilie.

- Nu ştiu cum să vă anunţ vestea după toată munca pe care aţi prestat-o, continuase ea indicând vraful de scânduri pe care el le stivuise cu grijă pe marginea şoselei... dar nu puteţi începe înainte de miercuri.

- Sam îşi trecuse degetele prin părul des şi blond şi se tânguise:

- Este o păcăleală de 1 aprilie?

Tot soarele acelei primăveri se refugiase în zâmbetul Sandrei.

- Din nefericire, nu cred. S-ar părea că există un dezacord între domnul Klein şi iniţiatori. De altfel, suntem în douăzeci şi şapte aprilie, este puţin cam târziu pentru a face farse, nu?

Ea începu să râdă şi sunetul melodios pătrunse în inima lui Sam. Avea ochii... albaştri cenuşii, cu o privire directă.

- Lucraţi aici? spusese Sam.

- Da, sunt asistenta asistentei, dar nu pentru mult timp.

- Speraţi o promovare?

- Nu chiar. Sunt pictoriţă. într-o zi, se vor bate pentru tablourile mele şi numele de Sandra Paisley va fi pe toate buzele!

- Ei bine, Sandra Paisley, după toate aparenţele vom fi colegi timp de câteva luni.

îşi strânseseră mâinile. Cea a Sandrei dispăru în a lui Sam, dar i se păru că cel captiv era el. Viaţa tocmai îi jucase cel mai crud renghi, dar prea târziu. în mod legal, Sam Beranger era încă un bărbat căsătorit...

***

- Cu atât mai mult acum, articulă el cu voce tare, lăsând ceaşca de

cafea. Chelneriţa din barul în care intrase îl privi atent cu un aer surprins.

- Poftim?

Scuturând din cap, aruncă nişte monede pe tejghea. Acum, Sandra era disponibilă şi pentru nimic în lume nu va lăsa fericirea să-i scape a doua oară.

***

Interiorul limuzinei elegante era plăcut şi confortabil. Ghemuită pe bancheta din spate, lângă portieră, Sandra sorbea cu înghiţituri mici un ceai cald cu lămâie şi miere, în timp ce se străduia să urmărească ce discutau Neal şi Diana. Se simţea cu febră, frântă de oboseală şi somnolentă din cauza caşetelor pe care le luase.

Tuşi pentru a-şi drege glasul.

- De ce n-a putut veni şi Paul cu noi? întrebă pentru a treia oară.

Diane şi Neal schimbară un zâmbet indulgent care însemna: ,,Eu renunţ!"

- Pretenţiosul meu frate n-a fost mulţumit de raportul pe care l-a instituit asupra centrului împotriva foamei. S-a hotărât să mai rămână în oraş câteva zile pentru a pune la punct ultimele detalii.

- Aah! Este adevărat. Am mai pus deja această întrebare mai înainte, nu-i aşa?

Diana pufni în râs.

- Doar de vreo şase ori! Este timpul să mai iei o caşetă.

- Eşti mai rea decât un câine de pază! se lamentă Sandra, înghiţind comprimatul. Voi dormi probabil tot restul drumului.

- Este de preferat s-o faci, o asigură Neal. Cum te vei putea plimba prin lume, dacă vei fi ţintuită în pat de o pneumonie?

-Ai dreptate; amândoi aveţi dreptate. Ce m-aş face fără voi?

Când Maxwell trăia încă, Neal fusese umbra sa fidelă, omul bun la toate, străduindu-se să-l scutească de micile neplăceri ale vieţii cotidiene pentru ca tânărul muzician să se consacre în întregime artei sale. Acum, se mulţumea să îndeplinească aceeaşi funcţie pe lângă Sandra. Era un bărbat de talie mijlocie, lipsit de importanţă, chiar fără nici o trăsătură distinctă, cu excepţia unei coame bogate de păr blond.

Conversaţia în şoaptă dintre el şi Diana, umplea maşina de un sunet liniştitor; Sandra închise ochii. Se simţea uşoară, uşoară! Un mic zumzăit, deloc neplăcut, îi răsuna în cap. Cât de drăguţi erau Neal şi Diana! Cine altcineva pe lume s-ar fi îngrijit de ea? Era mulţumită că Paul nu făcuse călătoria cu ei. Paul, atât de dojenitor, atât de plin de o mânie stăpânită... întotdeauna se simţea neîndemnatică, stupidă, în faţa lui. Cum o speriase seara, în ajun, apărând pe neaşteptate în camera sa! Nu-i plăcea să-i fie teamă... Voia doar să doarmă... doarmă...

-Trezeşte-te, repeta o voce de femeie. Ai avut un coşmar.

Sandra gemu slab. O durea gâtul, o durea capul şi pleoapele îi erau ca de plumb. Se îndreptă cu greu şi-şi dădu buclele pe spate. Chipul Dianei îi apăru ca prin ceaţă.

-Ţine, spuse ea. Bea puţină apă.

Sandra se strâmbă.

- Mă simt incapabilă să înghit ceva, sunt într-o stare îngrozitoare, articulă ea cu o voc mahmură.

- Ce-ai spune dacă te a-i vedea! o tachină însoţitoarea sa.

- Oare ce aveau în ele caşetele pe care mi le-ai dat? M-au epuizat.

- Asta n-are nimic de-a face cu ele, îţi arde fruntea. Probabil ai febră.

Tânăra femeie adună pătura în jurul său, înfiorându-se.

- Unde suntem?

- La câteva minute de Quogue.

Se opriseră pentru a lua benzină în timp ce Sandra dormea, iar Neal se urcase în faţă, cu şoferul. întorcându-se pe scaun, deschise geamul despărţitor.

- Veşi proaste, doamnelor: ziariştii aşteaptă în masă în faţa portalului.

Diana înjură.

- Nu-i putem evita într-un fel sau altul?

- După câte ştiu, nu. Proprietatea nu are altă intrare, nu-i aşa. Sandra?

- Nu, nici una, reuşi ea să şoptească.

- Bine. Ce hotărâm? Ne năpustim cu capul în jos? Ne oprim să facem o declaraţie?

- Ne năpustim, decretă Diana imediat.

- Nu!

Vocea Sandrei refuză rapid.

- Suntem obligaţi să ne oprim pentru a forma codul de la intrare. Poate că dacă le spunem câteva cuvinte, apoi ne vor lăsa liniştiţi.

Diana ridică din umeri şi se întoarse în mod ostentativ spre fereastră. Cât despre Neal, după ce-şi aprinse o ţigară, îşi aţinti privirea asupra Sandrei.

- Te deranjează dacă eu cred că eşti nebună? o întrebă pe un ton cordial.

- Deloc. Ascultă, pentru că ţin atât de mult să aibă un articol şi pentru că au venit chiar până aici pentru a-l avea, de ce să nu-i mulţumim? Astfel, cel puţin, nu vor mai fabrica poveşti din bucăţi.

- Cum vrei, oftă Neal. Numai că n-ar trebui să uiţi că sunt împotriva

acestei iniţiative.

- Şi eu la fel, întări Diana.

Neal ieşi din maşină fluierând „Vizezi prea mult" şi se apropie de ziarişti. Ei se adunară cu stiloul pe carneţel şi cu degetul pe declanşator. Sandra observa scena prin geam. Diana îşi refăcea machiajul.

- Să ştii că nu eşti obligată să treci prin asta, spuse ea ştergându-şi o urmă de ruj din colţul buzelor. în definitiv, văduvia ta îţi conferă anumite privilegii.

- Poate că nu mai vreau asta, răspunse Sandra fără să se întoarcă. Cât timp pot continua să trăiesc numai în calitate de văduvă a lui Maxwell Chance?

- Pentru unele ar fi mai mult decât suficient, ripostă Diana.

Şi închise pudriera cu un pocnet sec. Uluită de această declaraţie, Sandra o privi cu atenţie, mută. Imediat, însoţitoarea sa începu să râdă.

- Nu face mutra aceasta, draga mea, jucam pur şi simplu rolul avocatului diavolului, ca să te pregătesc pentru fiarele care te aşteaptă afară.

- Ei bine, aproape m-ai îngrozit, oftă tânăra femeie pe un ton încă nesigur.

în acel moment, reveni Neal.

- Le-am pus condiţiile noastre, anunţă el. Vei face o scurtă declaraţie, vei răspunde la trei întrebări - una pentru cele trei mari canale de televiziune - în schimb, ei se angajează să ne respecte viaţa particulară pe durata sejurului.

Sandra consimţi, apoi se strâmbă: tocmai o cuprinsese o puternică durere de cap.

- Eşti sigură că te simţi în stare de asta? insistă Neal.

- Absolut!

Deschizând portiera, el o ajută să coboare din limuzină. Toropită de drum şi de febră, Sandra se clătină. însoţitorul său o reţinu cu o mână fermă şi o ajută să-şi regăsească echilibrul.

- Să mergem, drăguţă şi nobilă tânără, îi şopti. Leii aşteaptă.

- Ei, Farrell! Cum se face că astăzi nu eşti pe afară, umblând creanga? Jack se smulse cu greu din vraful de ziare pe care îl cerceta de

câteva
ore şi-şi aţinti privirea asupra bărbatului gras şi roşcat, care tocmai intrase în sala de documentare.

- Am de studiat aici, Perez. Caut să asociez un nume de un chip.

Nu era deloc neadevărat: se întreba încă cine era acel bărbat pe care-l
văzuse în compania Sandrei Chance. Dar în special, făcuse în aşa fel încât să rămână la ziar, pentru a-l întâlni ,,din întâmplare" pe Charlie Perez, unul dintre cei mai buni fotoreporteri din oraş.

- Te pot ajuta? întrebă acesta din urmă.

- Oh, nu. Tocmai am o intuiţie.

- Nu te baza prea mult de intuiţii, tinere. Nu cu ele îţi plăteşti chiria.

- Asta o ştiu bine! Spune-mi, n-ai fost la povestea aceea cu Sandra Chance din după-amiaza aceasta?

Perfect! Exact tonul care-i trebuia! Charlie nu va bănui niciodată că Jack repetase această frază de nenumărate ori.

Charlie trase din ţigară şi dădu din cap.

- Ba da. Am văzut-o chiar în clipa în care se agăţa de braţul acelui Travis, ca şi când era ultima salvare de la naufragiu.

Jack închise un ziar şi-l desfăcu pe următorul.

- Drogată?

- Sau beată. Oricum, era în mod vizibil pe o altă planetă.

Jack ţinea cu încăpăţânare ochii pe pagina din faţa sa. Ştia, curiozitatea lui nu-i va scăpa lui Charlie.

- Şi asta n-ar putea fi de la nervi, sau de la oboseală?

- Să crezi tu! Se cunosc oamenii ca ea!

- Dar spune-mi, cum ai aflat destinaţia?

- De fapt, într-un mod ciudat. Am primit aseară un telefon ce mă avertiza că va sosi la Quogue la ora două.

- Cine te-a sunat?

- N-am nici cea mai mică idee. N-aş şti nici măcar să-ţi spun dacă era bărbat nu femeie, persoana care mi-a comunicat avea una din acele voci răguşite, greu identificabile.

- Şi tu ai răspândit vestea?

- Glumeşti! îţi închipui într-adevăr că aş fi dat noutatea unei fotografii exclusive altora? Dumnezeule! Măcar de-aş fi putut fi singur în acestă afacere, acum n-aş fi fost aici să-ţi vorbesc: aş fi fost în Hawaii.

- Dar cum au ştiut ceilalţi?

- Prin telefon, ca şi mine. Micul glumeţ s-a distrat să contacteze toate cotidienele, agenţiile de presă şi canalele de televiziune... Spune, vii cu mine la Spinelli să mănânci o pizza în faţa unei beri bune?

Stomacul lui Jack îşi cerea raţia de câteva ore, dar foamea de a descoperi adevărul era şi mai mare.

- Nu, mulţumesc, oftă el, sunt la regim.

Charlie îşi pipăi burdihanul, apoi ridică din umeri.

- Fiecare cu ideile lui.

***

- La naiba!

Neal împinse cu brutalitate cotidianul de dimineaţă pe masa cu micul dejun.

- Haide, nu te enerva, făcu Diana cu o voce nonşalantă şi amuzată. La urma urmei, ţi-au buchisit corect numele.

însoţitorul său nu luă în consideraţie această remarcă.

- Cum naiba vom explica asta? izbucni el cu o agitaţie sporită.

Din uşă, Sandra văzu că era furibund.

Simţi un nod în gât, inspiră adânc şi intră.

- Să explicăm ce? întrebă ea.

Din ajun, seara, laringita i se agravase.

- Deja trezită? exclamă Diana. Credeam că vei dormi mai mult... şi că vom avea timp să găsim o soluţie.

- Ţine, priveşte ce ţi-au făcut prietenii tăi ziariştii.

Cu un gest furios, Neal îi întinse Sandrei ziarul.

- Trebuie să fi fost nebun când am acceptat să te las să le vorbeşti.

Fotografia era îngrozitoare: o arăta zbârlită, cu privirea rătăcită, agăţată de Neal ca şi când era incapabilă să se ţină pe picioare.

încet, ea se lăsă să cadă pe un scaun.

- Par beată... sau mai rău.

Punându-şi ochelarii, începu să citească articolul.

„Durerea a doborât-o oare pe văduva lui Max?

Sandra Chance, încântătoarea tânără văduvă roşcată a lui Maxwell Chance, autor şi compozitor de talent, a sosit în această după-amiază la casa sa din Quogue, Long Island, arătând toate semnele unei profunde tristeţi. Era însoţită de Diana Rollins, secretară personală şi de Neal Travis.

Vinerea aceasta, va marca cea de-a doua aniversare a morţii tragice a lui Maxwell Chance, decedat într-o cursă de automobile în împrejurimile Parisului. Lumea întreagă îşi aminteşte de curajul şi demnitatea Sandrei Chance cu ocazia înmormântării, care a dat naştere unor scene impresionante ale mulţimii.

întrebată despre motivele retragerii sale la Quogue, Sandra Chance părea să-şi găsească greu cuvintele.

Cu o voce de-abia auzibilă, a declarat: „Acesta este pentru mine un moment de reculegere şi de izolare. Ţin să rămână astfel".

Pentru a afla mai multe despre Max şi Sandra, vedeţi pagina 23."

O bandă îi prevenea pe cititorii fideli că ziarul va deschide în curând un dosar pe tema: „De ce toţi oamenii celebrii se abandonează băuturii sau drogurilor, atunci când s-ar părea că au totul pentru a fi fericiţi?"

- Dumnezeule, ce grozăvie! Mă fac să trec drept toxicomană! Nu pot fi atacaţi pentru calomnie?

- Pentru care motiv? bombăni Neal. Pentru că au spus că aveai un aer obosit? Pentru că au adăugat că nu te ţineai pe picioare? Fotografia aceasta nu minte, Sandra. Exact aşa arătai ieri.

Diana se ridică şi-şi certă însoţitorul.

- Eşti prea dur cu ea, Neal! Cum putea prevedea că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură?

- Trăim într-o lume dificilă, replică el. Publicul îşi devorează idolii, apoi îi aruncă şi îi calcă în picioare. Ar trebui să ştii, doar ai lucrat în relaţii publice.

Sandra strănută cu un zgomot răsunător. Lacrimile mari care-i apăruseră în ochi se rostogoleau pe obraji, fără ca ea să încerce să le oprească. Imediat, Diana se ridică şi-i puse mâinile pe umeri.

-Ai să te îmbolnăveşti grav, o mustră ea. Culcă-te din nou, înainte de a fi acuzată că ai venit aici într-un comando sinucigaş!

- Milă! oftă Sandra. Nu aşa! Oh! Şi Paul! Va sări până-n tavan când va citi! Ce vom face?

-A sărit deja de-a spart acoperişul, glumi Diana. Dar îl vom repara.

- Haide, haide, doamnă Sandra, spuse Neal calmându-se. îl vom împiedica pe Paul cu cel Mare şi Rău să-şi arate dinţii!

Soarele luminos de noiembrie pătrundea în încăpere, aprinzând reflexe de foc în părul roşcat al Dianei. Aceasta din urmă îşi strecurase braţul sub cel al lui Neal; amândoi zâmbeau. Sandra îi contemplă o clipă, apoi ieşi şi se îndreptă încet spre camera sa. Oare de ce avea curioasa impresie că este fără apărare, vulnerabilă, la discreţia unui pericol pe care nu-l putea defini?

Toate acestea n-aveau sens. Nici bănuielile sale vagi, nici subînţelesurile perfide ale articolului şi, în special, nici intensitatea sentimentelor sale pentru Sam. în timpul celor câteva momente petrecute cu el în ajun, se simţise mai puternică şi mai în siguranţă ca niciodată. Era absurd! Oare de ce îşi imagina că acesta va rezolva toate problemele, în locul ei? în definitiv, poate că după ce va citi articolul, nici măcar nu va mai vrea să-i vorbească.

***

Durerea a doborât-o oare pe văduva lui Max? Sandra Chance, încântătoarea tânără roşcată a lui Maxwell Chance, autor şi compozitor... "

Sam mototoli ziarul şi-l aruncă pe masa de lucru.

- De ce mă încăpăţânez să recitesc acest venin? Ştiu pe dinafară fiecare blestemat de cuvânt!

îl citise şi îl recitise de o sută de ori de când i-l adusese Leonard, cu o oră mai devreme.

Leonard Klein, în picioare în mijlocul încăperii, regreta amarnic că nu lăsase cotidianul pe ştergătorul de picioare, unde îl găsise.

-Este jurnalism de proastă calitate, pledă el, pentru a-şi calma tânărul prieten. Nimeni nu crede o vorbă din aceste cancanuri!

- S-o crezi tu!

- Haide, Sam! Ştii bine de ce se tipăresc acest gen de lucruri!

- Da. Banii înaintea simţului moral! Este o ruşine!

Leonard îşi drese glasul.

- Hm, nu este nimic adevărat în această poveste, nu-i aşa?

Sam se învârti în jurul lui şi se postă în faţa prietenului său, cu ochii strălucind de mânie.

- Sandra este bolnavă, Leonard! Am vorbit cu ea ieri dimineaţă şi avea o răceală îngrozitoare.

Bătrânul ridică mâinile în semn de împăcare. Apoi, după o scurtă ezitare, scoase din buzunar un portchei.

- N-am venit aici cu intenţia de a-ţi aduce veşti proaste, Sam. Iată cheile apartamentului nostru. Te vei putea instala acolo îndată după plecarea noastră.

Sam lăsă capul în jos, ruşinat că-şi pierduse sângele rece.

- Mulţumesc, Leonard. Nu ţi-am oferit nici măcar o ceaşcă de cafea!

- Nu vreau, am o întâlnire într-o jumătate de oră. De altfel, Margaret mi-a interzis cafeauna, pretinde că mă face nervos.

Cei doi bărbaţi ajunseră, unul lângă altul, la uşa de la intrare. Acolo, îşi strânseră repede mâinile.

- Dacă destinul a hotărât astfel, de data aceasta totul va merge bine, îl asigură Leonard, făcând aluzie la Sandra.

Sam se mulţumi să dea din cap.

Rămas singur, îşi lăsă gândurile să rătăcească, să-i evoce mii de imagini din trecut!

- Oare te vei comporta ca un prost şi de data aeasta? se încurajă el deodată, cu voce tare. Vei lăsa din nou fericirea să-ţi scape?

Sam nu era prost, nu făcea aceeaşi greşeală de două ori.

Ridicând receptorul, formă numărul de telefon de la centrul de informaţii din Long Island. Nu exista nici un Chance la Quogue. Nici Paisley. Se putea oare că nu existe deloc telefon? Se aplecă într-o parte, recuperă ziarul făcut ghem, îl întinse şi-l parcurse în grabă. Numele de Travis şi Rollins îi săriră în ochi.

Şi de data aceasta, reuşi.

Paul Rollins, 2 Job-s Lane, Quogue. Operatoarea îi comunică numărul cu o voce mecanică. Punând mâna pe primul creion pe care-l găsi, Sam îl scrisese chiar pe marginea mesei.

Fără să piardă timpul pentru a se gândi la conversaţia lor, de a şi-o

imagina, formă indicativul de Long Island, apoi cele şapte cifre şi ascultă cu inima palpitând: la o sută şaizeci de kilometri de acolo, telefonul suna.

***

Sandra dormi toată ziua, un somn greu, agitat de vagi coşmaruri, de imagini şi senzaţii îngrozitoare. Se înnoptase când, în sfârşit, se trezi. Cămaşa de noapte şi cearşafurile erau umede, dar febra îi scăzuse. Nu mai avea frisoane.

Cu un oftat de uşurare, trecu în baie, pentru a face un duş. Ce bucurie să se simtă din nou relativ omeneşte! Mai avea încă o uşoară indispoziţie şi o impresie de gol, dar cel puţin nu mai avea mintea confuză. îmbrăcă o pijama curată, un capot şi îşi pudră faţa. Golul din stomac era pur şi simplu de foame, înţelese ea imediat. O mâncare uşoară îi va reda moralul.

Mergând de-a lungul coridorului, auzi muzică în surdină în salon şi vocile lui Neal şi Dianei. Pe punctul de a intra, se răzgândi: era de preferat să mănânce puţin înainte de a se arăta. Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră îngrozitoare şi doar o singură privire dezaprobatoare a Dianei ar fi fost suficientă să izbucnească în plâns.

Sandra nu se gândise că-l va găsi în bucătărie pe Paul Rollins, instalat la masă, cu New York Times în faţă şi cu un sandviş în mână.

Acesta ridică ochii la intrarea ei.

- Ho, ho! Frumoasa din pădurea adormită s-a trezit în sfârşit!

Sandra se îndreptă calmă spre frigider.

- Bună seara, Paul. Când ai sosit?

Tânărul bărbat se aşează comod pe scaun şi o privi scoţând pâine pentru sandvişuri, două ouă şi suc de portocale.

- Dacă am discuta? spuse el în mod plăcut.

- Am oare de ales?

Ea puse o tigaie pe aragaz şi sparse ouăle într-o salatieră.

- La drept vorbind, nu, nu ai. A rămas cafea. Vrei?

- Nu, mulţumesc, beau ceai. Te ascult, Paul. Citeşte-mi lista de acuzaţii.

- Asta intenţionez să fac, după părerea ta?

- Oh, da, după părerea mea, exact asta intenţionezi să faci.

Paul îşi puse o mână pe inimă.

- Mă răneşti profund, Sandra. După tot ce am fost unul pentru celălalt!

- Nu te găsesc nostim!

îi întoarse spatele şi se ocupă de omletă.

- Ai uitat să pui prăjitorul de pâine în funcţiune.

- Mulţumesc.

- Şi de asemenea... să aprinzi focul sub ceainic.

- încă o dată mulţumesc. Apreciez foarte mult când mi se fac remarcate greşelile.

- Ce vrei, n-ai avut niciodată simţ de organizare. Tu eşti o artistă!

Sandra aruncă furculiţa în chiuvetă cu un zgomot răsunător.

- Ajunge, Paul. Dacă ai ceva de spus, spune.

- Eşti foarte nervoasă în seara aceasta.

- Sunt bolnavă, nu sunt dispusă să rivalizez în spirit cu tine. Doreşti să-mi vorbeşti despre articolul acela, dă-i drumul!

- Nu despre articolul acela, despre acele articole.

Ea înghiţi cu greu.

- Şi anume?

- Toate principalele cotidiene din New York...

- Nu este atât de teribil, îl întrerupse ea.

- Şi toate agenţiile de presă naţionale şi unele internaţionale.

- Care au trimis probabil vestea în Caucaz, în Laponia şi la Polul Nord.

- Nu este momentul să glumeşti, Sandra. De ce naiba ai dat interviul acela ieri?

Cum i-ar putea explica oare că, în ciuda răcelii, a caşetelor, se simţise plină de siguranţă datorită conversaţiei avute în ajun cu Sam? Că într- adevăr crezuse că-şi va putea părăsi până la urmă lumea mitică şi s-o ia pe drumul vieţii reale?

- Sandra?

Omleta se lipise de fundul tigăii, se arsese.

Sandra o aruncă la gunoi.

- M-am gândit că, acordându-li-se imediat ceea ce-şi doreau, ne vor lăsa în pace tot restul săptămânii. Să numim asta estimare.

- O colosală greşeală de estimare, preciză Paul.

Tânăra femeie se înclină în faţa lui.

- Dacă vrei tu, spuse ea cu indiferenţă. Nu înţeleg foarte bine de ce această poveste pare că te face să jubilezi. Ai acţiuni în presă?

- Nu, dar mărturisesc, într-un anumit fel, găsesc această poveste cu două feţe destul de amuzantă.

- Mă tem că nu te urmăresc prea bine.

- Nu ţi se pare comic că femeia care ţine la viaţa sa personală ca la ochii din cap este exact cea care îi pune pe ziarişti pe urmele sale?

Sandra îşi turnă ceai într-o ceaşcă, îi puse zahăr, amestecă încet impunându-şi o respiraţie regulată.

- Mă dau bătută, reuşi să articuleze cu o voce slabă, dar fermă.

- Numele de Sam Beranger îţi aminteşte ceva?

Era absurd, dar o clipă, un incredibil sentiment de vinovăţie îi strânse inima.

- Da, bineînţeles, răspunse ea. Am lucrat odinioară împreună. De ce?

- A sunat de trei sau patru ori.

- Sam a sunat aici? A lăsat vreun mesaj?

- Nu ştiu. Diana a preluat legătura.

Aceasta din urmă sosi exact în acel moment, urmată de Neal.

- Ce legătură? întrebă ea.

- Aceea cu misteriosul prieten al Sandrei.

Diana rupse o bucăţică de pâine prăjită şi o ronţăi dând din cap.

- Ah, da! Părea foarte îngrijorat în legătură cu tine. Cine este?

Cei trei însoţitori păreau că se uită în gura sa, aştepându-i răspunsul; Sandra se simţi în mod inexplicabil nervoasă.

-Acum câţiva ani, am fost angajaţi în acelaşi loc. La galeria Obelisque.

- Ah! acceptă Neal cu un zâmbet înţelegător. înainte de Max.

- Poate pare de necrezut, dar trăiam deja înainte de a mă căsători.

- Haide, fii calmă! Glumeam!

- Ei bine, nu găsesc asta nostim.

Ce-o apucase? Ar fi trebuit să se prefacă indiferentă şi în loc de asta, se înfuria la cea mai mică tachinare!

Diana mai luă o bucată de pâine.

- Lăsaţi-o în pace pe Sandra, nu se simte bine... Faceţi-i o plăcere amândoi, adăugă ea, adresându-i-se fratelui şi iubitului său. Duceţi-vă să căutaţi lemne şi aprindeţi un foc bun în şemineu.

- Pentru asta nu trebuie să fim doi, obiectă Paul.

- îmi recunosc fratele? oftă tânăra femeie. N-a ştiut niciodată să înţeleagă aluziile.

Neal îl luă de braţ pe Paul.

- Vor să rămână singure, pentru a discuta între femei. Să mergem. Paul se supuse, bombănind ceva referitor la o cafea de care avea nevoie. Diana îi urmări cu privirea. îndată ce fură ieşiţi, ridică din umeri cu fatalism.

- Nu-l voi înţelege niciodată! declară ea. Poate să fie pe rând, cel mai inteligent şi cel mai încuiat dintre oameni.

îşi trecu un braţ în jurul umerilor Sandrei, care se aşezase la masă. Tânăra femeie îşi strânse poalele halatului, înfiorându-se. De ce, uneori, trebuia să simtă acest fel de jenă, în faţa Dianei? Ar fi trebuit să se preocupe mai puţin de limba sa ascuţită şi de dispoziţia sa schimbătoare; la urma urmei era singura ei aliată adevărată.

- Mulţumesc că mi-ai luat apărarea, spuse cu voce tare.

- Apropo, prietenul tău a lăsat un mesaj: numărul său de pe cartea de vizită va fi tăiat de la întâi ale lunii. Te va anunţa imediat ce-l cunoaşte pe următorul... De unde a ştiut unde erai?

- I-a fost suficient să citească ziarele, ca toată lumea.

- Tu i-ai dat numărul de aici?

- Nu, Diana. Ştii că nu suntem pe lista secretă.

- Probabil are talente de detectiv particular: telefonul este pe numele lui Paul.

Sandra respiră adânc. Sentimentul de izolare îi revenea în forţă.

- Sam este foarte ingenios.

- Nu ştiam că ai rămas în legătură cu vechii tăi colegi. înainte de a începe să lucrez pentru tine, n-am păstrat niciodată o slujbă destul de mult timp pentru a-mi face prieteni acolo.

Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, se gândi Sandra.

- Nu l-am mai văzut, răspunse ea cu voce tare. Ne-am întâlnit din întâmplare, alaltăieri, la Trump Tower.

- Ziua în care te-ai dus să faci cumpărături?

Sandra dădu din cap.

- Iată de ce aveai un aer atât de vesel când te-ai întors! Este frumos?

- Da, este, dar îţi faci idei. Suntem buni prieteni, probabil s-a neliniştit citind articolul.

- Lui i-ai spus că venim aici?

Tânăra femeie reflectă câteva secunde înainte de a răspunde. Sărutul pe care-l schimbaseră o făcuse să uite orice.

- Poate, în cursul conversaţiei. Oricum, nu pretinzi că ar fi răspunzător de venirea ziariştilor aici?

- Nu pretind nimic. Paul mi-a cerut să mă gândesc la orice persoană care ar fi putut comunica informaţia.

- Este absurd! în acest caz, de ce să nu-l bănuieşti pe şoferul limuzinei?

- Nu te înfuria, Sandra, îi ceru Diana cu cea mai împăciuitoare voce. Ştii că încercăm doar să te protejăm.

Era atât de blândă, prea blândă. Era exasperant.

- Sunt destul de mare să am grijă de mine!

- într-o vreme obişnuită, poate, dar suntem într-o perioadă critică. Aniversarea morţii lui Max...

- Sunt foarte conştientă de asta, dar Sam este unul din cei mai buni prieteni. N-ar face rău nimănui.

- Oamenii se schimbă. Nu l-ai mai văzut de ani de zile.

- Este ridicol, repetă Sandra împingându-şi buclele cu o mână nerăbdătoare.

- Să nu mai vorbim despre asta... Trebuie să ne asumăm riscul de a provoca mânia prietenilor, când este pentru binele lor, declară Diana regăsindu-şi zâmbetul.

Sandra îşi aminti brusc cum sosise Diana la Paris, chiar a doua zi după moartea lui Max, la fel de doborât de durere ca ea. în ciuda suferinţei sale, îi acordase foarte mult timp şi compasiune într-un moment în care avea atâta nevoie de asta. Sandra îi va fi mereu recunoscătoare.

- Probabil că febra mi-a afectat facultăţile mintale, se scuză ea. Iartă-mă dacă am fost nesuferită cu tine.

Chipul Dianei se lumină.

- Haide, nu te scuza! Dacă Sam îţi este prieten, este tot ce trebuie să ştiu. Şi acum, în pat. N-am vrea să ţi se agraveze gripa, nu-i aşa?

Pe jumătate înduioşată pe jumătate agasată, Sandra porni spre camera sa. în ceea ce-o privea, Diana se arătase mereu la fel de protectoare? Avea impresia că era o fetiţă pe care o trimitea la culcare, după ce-o lăsase să spună bună seara adulţilor. Nu aşa ceva trebuia să simtă o femeie tânără, de douăzeci şi şapte de ani. Cu Sam nu se simţea astfel.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, lumea avea culori mai strălucitoare când Sandra se trezi; gripa îi trecuse. Imediat o cuprinse dorinţa de a se mişca. Se strecură, tiptil, în bucătărie. Se pregătea să iasă pe verandă când apăru Diana, prinzând-o asupra faptului.

- Eşti nebună! exclamă ea ridicând braţele spre cer. Afară, te vei îmbolnăvi de moarte!

Sandra îşi strânse eşarfa în jurul capului.

- Nu te nelinişti. Oricum, prefer să mor de pneumonie decât de o lungă captivitate!

- Foarte amabil! Şi eu care mă consideram o companie încântătoare!

Tânăra femeie îşi bătu uşor prietena pe braţ.

- Eşti. Dar devin claustrofobă, Diana. Dacă nu ies puţin, o să mă sufoc.

Şi, fără să-i mai asculte protestele, coborî în grabă treptele care dădeau direct pe plajă.

Dunele de nisip fin se întindeau la infinit şi ierburile înalte ce se încurcau în jurul lor se mişcau în bătaia vântului. Aerul era rece, dar deosebit de plăcut. Sandra îşi umplu plămânii mergând în pas vioi, ameţită de libertatea regăsită. Ce bucurie să fie singură, liniştită, izolată de ceilalţi şi de universul sufocant în care zăcuse atât de mult timp!

Nu-şi mai putea aminti permanent de un trecut care nu se va mai întoarce niciodată. Maxwell murise, dar ea trăia. Ce putea fi mai simplu. îşi plânsese soţul, îl plânsese mult timp. Dar întâlnirea cu Sam o adusese cu brutalitate în prezent, o întorsese spre viitor.

Un pescăruş străbătu aerul, atinse apa ca gheaţa şi porni înapoi spre cer cu un strigăt pătrunzător care o făcu pe Sandra să se înfioare.

Când se căsătorise cu Maxwell, îşi închisese o parte din inimă. Şi-o regăsise acum, pe această plajă, şi începu să bată durând-o ca o rană.

N-avea nimic de făcut aici. Pentru început crezuse că va fi bine, pentru a scăpa de publicitate, dar se înşelase: fuga nu era o soluţie. Fugise deja o dată, nu va mai încerca să scape de Sam.

***

Sandra avea impresia că de ore întregi mergea, făcută ghem sub scaunul din spate al Lincolnului. Avea picioarele înţepenite, spatele o durea, iar pledul de lână care o acoperea îi gâdila nările, dându-i dorinţa de a strănuta.

- Acum pot să mă aşez? întrebă cu o voce înăbuşită de pătură.

- Doar dacă vrei să-ţi vezi fotografia pe prima pagină în toate ziarele de aici până în Tibet, glumi Paul.

Ea dori să-i arunce un pantof în cap. Diana şi Neal scoseseră strigăte puternice când le anunţase intenţia de a se întorce la New York. Contase pe faptul că presa nu se aştepta la această întoarcere prematură şi că, în consecinţă, va profita de efectul surprizei. Spre marea sa uimire, Paul fusese de partea ei.

Scoase un geamăt.

- Haide, Paul! Sunt de ore întregi sub această banchetă. Trebuie să fim la jumătatea drumului spre California!

- Ce fericire că nu eşti om de ştiinţă! Percepţia ta despre timp lasă mult de dorit!

- La fel şi sclipirile minţii tale. Pentru Dumnezeu, ai putea să-mi spui cel puţin unde suntem!

Maşina încetini.

- La Westhampton Beach, anunţă Paul. La stopul de la intersecţia cu drumul departamental.

- Dar nu se poate! Cu siguranţă, suntem mai departe! protestă tânăra femeie, schiţând un gest pentru a se ridica.

Imediat Paul întinse braţul pentru a o împiedica.

- Dacă nu doreşti să te afli în faţa unei haite de fotografi, nu mişca. Suntem urmăriţi. îi voi face să ne piardă urma pe autostradă. Până atunci, stai liniştită.

Din păcate, reporterii întreprinzători îl urmăriseră pe Paul aproape până în Manhattan, înainte de a decide că nu era o pradă interesantă. Sandra, frântă de dureri musculare şi foarte prost dispusă, putu în sfârşit să ia o poziţie mai confortabilă pe bancheta din spate, evitând cu

încăpăţânare privirea lui Paul din oglinda retrovizoare.

-Ar trebui să mergi pentru un timp la Rio, declară brusc Paul, rupând tăcerea grea ce domnea între ei. în definitiv, adevărata ta casă este acolo.

Sandra ridică din umeri, cu privirea aţintită la antrepozitele oribile şi la fabricile ce defilau prin faţa geamului.

- Nu doresc să călătoresc.

- Poate asta ţi-ar face bine. Nu atât să călătoreşti, cât să te ocupi de afacerile tale de acolo. Eu nu pot lua toate hotărârile în locul tău.

- Dacă slujba ta nu te mulţumeşte, sunt sigură că putem aranja asta, articulă ea pe un ton aspru, stăpânindu-se să nu-l pălmuiască.

- Când te vei hotărî să te comporţi ca un adult? oftă însoţitorul său cu un aer exasperat.

-Aş fi reuşit deja, dacă nu v-aţi fi înverşunat toţi să mă împiedicaţi.

Chipul lui Paul se înăspri. Se aşeză comod în scaun şi se închise într-un
mutism reprobator. Şi Sandra se adânci în gândurile sale; cât ar fi fost de bine să fie încă Sandra Paisley şi Sam s-o iubească.

Telefonul debranşat şi înfăşurat în propriul fir, se odihnea pe un maldăr de cutii în mijlocul a ceea ce fusese salonul lui Sam. Ei bine. Asta era. Nu mai trebuia să pândească soneria, Sandra nu va mai telefona. Chiar dacă o dorea, nu mai putea.

Era întâi decembrie şi Sam nu mai avea la dispoziţie decât două ore pentru a părăsi definitiv apartamentul. Tânărul bărbat aruncă o privire peste lăzile pe jumătate umplute, peste vraful de haine aruncate una peste alta lângă valize, peste obiectele răspândite şi scutură din cap. Nu va reuşi niciodată.

în ultimele trei zile, în loc să-şi pregătească mutarea, rămăsese ore întregi în faţa televizorului, pândind toate buletinele de informaţii şi citind articolele din ziare, ce aveau legătură cu Sandra şi cu Maxwell Chance.

De-o sută de ori începu să formeze numărul de telefon din Long Island şi închisese. îi răsuna încă în urechi acea voce dură şi

neîncrezătoare de femeie, pe care o auzise câteva zile mai înainte când telefonase la Quogue. Conversaţia îi rămăsese întipărită în memorie.

- Alo, Diana Rollins la telefon.

Rollins. Soţia lui Paul?

- Aici Sam Beranger. Aş dori să vorbesc cu Sandra, vă rog.

O lungă tăcere, apoi:

- Ce număr căutaţi, domnule?

- Sunt un prieten al Sandrei.

- Prietenii Sandrei au deseori legitimaţii de presă. Sunteţi unul dintre aceia?

- în nici un caz. Am cunoscut-o când lucra la galeria Obelisque.

O nouă tăcere.

- îmi pare rău, dar doamna Chance doarme.

- La ora şapte şi jumătate?

- Este bolnavă. Pot să preiau un mesaj?

Diana se făcuse mai amabilă şi, în mod curios, Sam simţi că trebuie să fie atent.

- Da, vă rog. Spuneţi-i că numărul de telefon scris pe cartea mea de vizită nu va mai fi valabil decât până la întâi decembrie. I-l voi comunica pe cel nou, când îl voi şti.

Şi, pe acelaşi ton sobru, impersonal, îşi silabisise numele, mulţumi şi închise. Acum, trei zile mai târziu, se blestema că fusese atât de succint. Ar fi trebuit să ceară numărul Sandrei de la Carberry Towers, ar fi trebuit să i-l lase pe al lui Leonard, ar fi trebuit să mai sune seara târziu, ar fi trebuit s-o chestioneze pe această Diana Rollins.

Avea mâinile legate. Instinctul îi şoptea că telefonul său trezise o mare curiozitate în vila de la Quogue şi nu voia să-i atragă necazuri Sandrei.

Ea vorbise despre aceşti oameni, Neal, Paul şi Diana şi despre zelul pe care-l puneau în a o proteja. Pe moment, sesizase o infimă tensiune în vocea sa, dar nu-i dăduse atenţie. De la conversaţia cu Diana Rollins, se întreba dacă îngerii protectori ai Sandrei nu puneau prea mult suflet

în sarcina lor.

Şi se spune că oamenii se plâng că nu-şi mai pot apăra intimitatea din cauza noilor mijloace de comunicare! Oricum, el nu reuşise să obţină numărul de telefon al Sandrei, înscris pe lista secretă a abonaţilor.

Ar putea să-i trimită o telegramă cu coordonatele sale... Sau să se alăture mulţimii de fani instalate în faţa imobilului... Sau să închirieze un avion pentru a desena cu litere uriaşe pe cerul New Yorkului : „Sună-mă, Sandra" Sau să devină spălător de geamuri şi să-i scrie un mesaj pe fereastră...

Sau, pur şi simplu, să înnebunească.

Intimitatea!

Sentimentul acela ciudat de libertate, pe care-l încerca de la întoarcerea în Manhattan, în urmă cu două ore, se numea intimitate. Paul luase avionul spre Brazilia dimineaţa devreme şi acum, în picioare, singură în mijlocul camerei sale, devenea conştientă de tot ce pierduse.

Singurătatea şi liniştea o copleşeau. Nu-i lipsea decât prezenţa lui Sam. încercase să-l sune imediat după plecarea lui Paul, dar dădu fără surprindere peste un disc care repeta că numărul nu mai era alocat.

După ce rătăcise scurt timp fără ţintă prin apartamentul pustiu, se instală în pat pe care etalase circa cincizeci de fotografii în faţa ei: le va tria pentru biografia lui Max.

Alese mai întâi un pachet de poze din adolescenţa sa. Părinţii, deşi foarte bogaţi, aleseseră să-l trimită mai curând la o şcoală publică, decât la un institut particular. Acolo îi cunoscuse Max pe Paul Rollins şi pe sora sa mai mică, Diana, proveniţi dintr-un mediu obişnuit.

O fotografie îi arăta pe toţi trei, în anul în care Diana îşi obţinuse bacalaureatul. Cât de dificil era să se stabilească o legătură între entuziasmul ce strălucea pe feţele lor tinere şi realitatea pe care le-o rezervase destinul!

Sandra se aplecase în mod periculos să strângă fotografiile căzute pe jos, când sună telefonul.

- Sandra? Sunt...

- Sam! Cum ai...

îşi restabili echilibrul.

- Credeam că sunt pe lista secretă!

- Eşti, într-adevăr! A trebuit să mut cerul şi pământul pentru a-ţi obţine numărul de telefon! Din fericire, am prieteni sus-puşi!

- îmi faci impresia unui om periculos, Sam! exclamă ea cu o voce ce-i trăda bucuria.

- Nu, doar hotărât.

Tânăra femeie se aşeză confortabil pe perne, cu un zâmbet pe buze.

- Aşadar, povesteşte-mi! Cine sunt prietenii sus-puşi? Ar trebui să informez CIA sau FBI?

- Aş putea inventa o poveste cu spioni internaţionali şi cu o placă turnantă a telecomunicaţiilor mondiale, dar adevărul este că sora mea lucrează într-o agenţie de documentare profesională şi am ameninţat-o cu cele mai rele maltratări corporale dacă nu-mi va procura această informaţie.

- Mulţumeşte-i surorii tale din partea mea.

- Inutil, am făcut-o deja pentru amândoi.

Sandra îşi aşează receptorul între umăr şi ureche şi coborî vocea, cu toate că nu era nimeni care s-o audă.

- Te-am sunat. Postul tău era deja deculpat.

Auzi oftatul de plăcere al lui Sam, la celălalt capăt al firului.

- Speram că o vei face, dar nu îndrăzneam să fiu sigur de asta. în câteva cuvinte, el îi explică situaţia.

- Leonard mi-a împrumutat o cameră pentru a-mi depozita sculele. Voia de asemenea să mă instalez la ei, dar nu vreau să-i deranjez mai mult decât este necesar. Margaret şi cu el pleacă pe data de cincisprezece, atunci mă voi duce la ei.

- Până atunci, unde eşti?

- De fapt, nu departe de tine. La hotelul Westbury. N-am încetat nici un moment să mă gândesc la tine, Paisley, reluă el după o tăcere.

Tânăra femeie închise scurt pleoapele, savurând aceste cuvinte.

- Sunt fericită s-o aud.

- Te simţi bine?

- Ai văzut fotografiile?

- Da. Şi articolele. Sandra, n-am crezut un cuvânt din toate aceste grozăvii.

- Oh, Sam, am nevoie să te văd, lăsă ea să-i scape cu impulsivitate.

- Formidabil. De ce nu imediat?

Ea râse.

- Sunt în blugi şi în pulover. Lasă-mi timp să mă fac prezentabilă.

- Pentru mine, eşti întotdeauna aşa.

- Nu m-ai văzut încă niciodată astfel.

- Există multe situaţii în care nu te-am văzut încă, Paisley.

Imaginea lui Sam şi a unui pat mare, primitor îi tulbură mintea. Se strădui să-şi stăpânească flacăra dorinţei care izbucnise în ea.

- îţi convine dacă trec să te iau într-o jumătate de oră pentru a ne duce să prânzim? sugeră Sam.

- Nu! Adică... Aş prefera să ne întâlnim în altă parte. Sunt încă foarte mulţi fani jos şi...

în realitate, nu dorea mai ales să comenteze cu Sam despre ziarişti.

- Dumnezeule! Viaţa ta este mai complicată decât a unei spioane! Bine, lasă-mă să mă gândesc... Ah! Am o idee. Sari într-un taxi şi vino să mă întâlneşti la Muzeul Metropolitan. Au o cafenea cu autoservire. îţi garantez că nimeni nu se va gândi să te caute acolo. Dacă nu-ţi displac tonul din plastic şi prăjiturelele la cutie, este un loc ideal.

- La ora unu? propuse ea.

- în cinci minute? replică Sam..

- La douăsprezece şi jumătate, atunci.

- La douăsprezece fără un sfert.

- Douăsprezece şi un sfert, este ultimul meu cuvânt. Este timpul care-mi trebuie pentru a mă machia.

- Ca să nu se spună că am pus piedici frumuseţii! Aşadar, douăsprezece şi un sfert. Pe curând.

- Pe curând.

După ce închise, Sandra rămase câteva clipe nemişcată, radiind de

fericire. Se mira că avea ceva de făcut în plină zi, o destinaţie precisă, o persoană de văzut. Şi, deşi nu şi-o mărturisise decât pe jumătate, era fericită de a nu avea de dat socoteală nimănui.

Dar brusc observă că era douăsprezece fără douăzeci şi sări în picioare, aruncând pachetele cu fotografii. Nu se opri pentru a le aduna. în grabă, traversând biroul, lovi unul din trofeele lui Max, care căzu la rândul său. Mai târziu. Va pune toate aceste relicve la locul lor mai târziu. Acum, trebuia să se facă frumoasă pentru Sam.

***

Jack Farrell verifica minuţios de două zile ziarele şi revistele, când îşi aminti la fel de brusc de parcă avu o iluminare.

- Asta e! exclamă el lovindu-şi palma cu pumnul.

Un muzeu! Mobile vechi! O conferinţă de presă. în nici un caz genul de evenimente la care se gândea de obicei, dar de la care se prezentaseră câteva fotografii în pagina „Personalităţi" din Time Magazin.

Găsi articolul în arhivele personale.

- Un artizan numit preşedintele Comitetului Muzeului Metropolitan.

- Samuel Beranger, care a expus leagănele sale vechi la Muzeul Metropolitan anul trecut, a fost numit preşedintele comitetului destinat să organizeze o expoziţie din epoca federală, prevăzută pentru februarie 1986.

„Domnul Beranger, artizan - restaurator de mare talent, ne-a declarat... "

Era chiar el. Acelaşi păr blond, aceeaşi bărbie voluntară. Din nefericire, rămânea încă la fel de imposibil de găsit.

Jack ştia numele lui Sam, profesia, îi descoperise chiar şi adresa, dar pista se oprea aici. Linia telefonică fusese tăiată şi după toate aparenţele, se mutase fără să lase nici o adresă.

Fotograful îşi luă geanta, strecură fotografia lui Sam în buzunar şi ieşi. Pe culoarele muzeului, poate va găsi pe cineva capabil să-l informeze despre acest misterios domn Beranger. Şi în cel mai rău caz, va da poate totuşi peste una sau două vedete.

***

Sam verifică pentru a şaisprezecea oară ora. Douăsprezece şi

jumătate. Era oare o altă cafenea de a cărei existenţă nu ştia? îşi schimbase Sandra părerea?

Schiţă un pas către cabina telefonică.

- Ei bine, domnule Beranger, unde te grăbeşti?

El făcu un stânga-mprejur. Sandra era acolo, cu imenşii ochi albaştri aţintiţi asupra sa. Inima îi tresări în piept.

- Mă duceam să te sun...

Se simţea ca un tânăr prost! Nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi exprima bucuria.

- Mă întrebam dacă n-ai greşit muzeul.

Sandra îl luă de încheietura mâinii şi o întoarse pentru a citi ora.

- Douăsprezece şi patruzeci. Nici măcar n-ar fi trebuit să fi sosit încă... Mă întorc în şaizeci de secunde, spuse ea, făcând gestul de a se îndepărta.

Sam o prinse râzând.

- Nici nu se pune problema! Sunt fericit că ai venit, continuă el, aplecându-se pentru a o săruta uşor.

- Şi eu la fel.

Nu încetară să glumească şi să se tachineze aşteptând la rând. Apoi, Sam găsi o masă mică alături de un grup de liceeni în uniformă.

- Vedere directă spre lada de gunoi, murmură Sam ajutând-o galant pe însoţitoarea sa să se aşeze.

Un timp, mâncară schimbând doar câteva fraze uzuale. „Dă-mi sarea, te rog". „Vrei muştar?" Mâncarea era greu de mâncat, dar Sandra se delecta cu ea. Ce idee de geniu să se întâlnească aici! Cu blugii prespălaţi şi în pulover, dispărea perfect în mulţime. Şi dacă oamenii o recunoscuseră, o ascundeau bine. Până la urmă, va fi posibilă minunea? Va putea oare să regăsească într-o zi fericirea inestimabilă de a fi anonimă?

în faţa ei, Sam înghiţea ultimele îmbucături din sandvişul său.

- Mă întreb unde se vedeau oamenii când nu existau încă restaurante? spuse el.

- La cinematograf?

- Nici ele nu existau.

- în biblioteci?

- Acolo n-ai dreptul să vorbeşti.

- Evrika! Se vizitau acasă!

- Strălucită deducţie, Paisley, o aprobă el. Dar s-ar spune că această soluţie nu este posibilă decât în situaţii mai puţin complicate.

Sandra schiţă un zâmbet şters şi dădu din cap.

- Mă tem că da.

- Ce ai? Ţi-e teamă să inviţi pe cineva în apartamentul tău?

- Nu, bineînţeles! Sunt la mine acasă şi fac ce vreau! protestă ea cu vehemenţă.

- Atunci?

Căuta o explicaţie logică şi n-o găsea.

- Ei bine... N-am avut niciodată ocazia aceasta, Sam. Trebuie să mă obişnuiesc, atâta tot.

însoţitorul său făcu ochii mari de uimire.

- N-ai adus niciodată prieteni acasă?

- Nu... Când trăia Max, în casă era întotdeauna multă lume, dar erau prietenii si asociaţii săi.

- Şi familia ta?

- N-am. Tata a murit când aveam şaisprezece ani si mama în anul când m-am căsătorit.

- Ţi-aş vinde cu plăcere una sau două din surorile mele, dacă te interesează.

Tânăra femeie începu să râdă.

- Vorbesc de parcă aş fi mica orfană, nu-i aşa? Dar, crede-mă, nu este atât de îngrozitor. Ii am pe Diana şi pe Neal.

Se opri aici.

- Cred că pe Diana am găsit-o la telefon, când te-am sunat la Quogue.

- Da, mi-a transmis mesajul tău.

- Este curios, nu părea hotărâtă s-o facă.

Sandra rămase tăcută o clipă.

- Aşa este ea, spuse în cele din urmă, evaziv. Te-a luat probabil drept ziarist.

Sam consideră acest răspuns incomplet, dar schimbă subiectul.

- Mi se pare că prietenii tăi erau în număr de trei?

- Vrei să vorbeşti despre Paul? El nu este ceea ce aş numi un prieten.

Tânărul bărbat se îndreptă în scaun. Avea acelaşi sentiment ciudat pe
care-l simţise vorbind cu Diana. Va trebui să fie foarte prudent pe acest teren.

- De ce? întrebă el.

- Oh, nu ştiu. Mă face să mă simt stânjenită, fără să pot da un exemplu precis. După părerea mea, s-a gândit probabil întotdeauna că nu eram şoţia care i se potrivea lui Max.

- Şi erai?

Sandra îi întâlni privirea şi se hotărî să răspundă cu sinceritate.

- Nu, Sam, nu cred.

El ar fi avut nevoie de o soţie cu care să împartă modul său de viaţă extravagant, nu de o femeie ca ea, rezervată, discretă, care fugea de luminile rampei.

- După plecarea ta de la galerie, am încetat să citesc ziarele, spuse Sam pe neaşteptate, întrerupându-i şirul gândurilor. îmi spuneam adesea că ai să divorţezi şi ai să vii să te arunci în braţele mele.

- Nu ştiam că-mi erau deschise, ripostă ea. Când te-am cunoscut, erai un bărbat căsătorit.

- Şi acum, ai face-o?

- Da.

încă în secunda în care-l văzuse pe scara rulantă, înţelesese că acesta era destinul. Destinul voia să facă din ei iubiţi şi asta de foarte mult timp. Se înfioră la gândul ce va fi curând. O citea în ochii strălucitori ai lui Sam, în zâmbetul lui Sam, în modul în care-i întindea mâna.

După ce-şi băură cafeaua, se plimbară prin sălile muzeului.

- Mi-ar plăcea ca într-una din aceste zile să-ţi văd tablourile, murmură tânărul bărbat când contemplau un superb Renoir.

- Oh, nu mai pictez de ani de zile.

O amintire puternică, senzuală, veni în mintea lui Sam.

- Mă desenaseşi, odinioară.

Sandra se întoarse spre el.

- Poftim?

- Când restauram faţada galeriei. Te aşezaseşi în uşă şi mă desenai.

După ce trecu primul moment de surpriză, Sandra îşi aminti la rândul său.

- încercasem să fiu discretă, zâmbi ea. Mă crezusem ascunsă de uşă.

- Ei bine, nu!

El simţea încă privirea pe care Sandra o aţintise asupra sa în aceste ocazii, încercă ameţeala pe care asta i-o dăduse de fiecare dată, plăcerea intensă pe care o avusese să ştie că îl găsea frumos, că dorea să fie al ei...

îşi reluară plimbarea, oprindu-se adesea pentru a admira una sau alta din pânzele maeştrilor. Sandra sporovăia fără oprire, dând informaţii, subliniind detalii, vorbind despre pictori, fericită de această conversaţie uşoară, care-i permitea să-şi lase gândurile să rătăcească.

Aşadar, ştiuse că îl observa! Momentele acelea în care îi făcuse schiţele, fuseseră atât de puternice, atât de tulburătoare! în acea perioadă avusese deja intuiţia că nu putea să ignore ce simţea în acele clipe. El nu întorsese niciodată capul spre ea, nu-i dăduse niciodată nici cea mai mică indicaţie că ştia, dar dorinţa pe care-o simţea pentru Sam era atât de ardentă, de vie!

Ridică ochii spre Sam şi văzu că acesta o contempla. O clipă, îşi imagină că-i simţea pielea sub degetele ei şi se înfioră.

- Frig? o întrebă el.

- Dimpotrivă, murmură ea.

Cu vârful degetului, Sam îi atinse conturul inelului.

- înţeleg, încuviinţă el. Şi eu la fel.

Spre ora trei şi jumătate, hotărâră să plece. Fiecare pictură, fiecare sculptură pe care o văzuseră, nu făcuse decât să intensifice electricitatea ce vibra între ei.

Afară, se opriră în capul scărilor pentru ca Sandra să-şi pună bascul şi mănuşile. în acel moment, Sam remarcă mulţimea masată pe trotuar.

- Uite, se face un film.

Sandra îşi înnodă eşarfa şi aruncă o privire.

- Sunt vedete?

- Nu... Ah! Este o echipă de la un jurnal televizat! Trebuie să fie un reportaj despre muzeu.

Cei doi oameni tineri coborâră scara alături. Micul grup de ziarişti discuta cu înflăcărare... Zgomotul de voci descrescu brusc.

- Vai! Cred că m-au recunoscut, spuse Sandra, vârându-şi capul între umeri.

- Continuă să mergi, ca şi când nu s-a întâmplat nimic.

Genunchii începură să-i tremure.

- Sandra! Sandra!

Ea se poticni, începu să înainteze cu un pas sacadat, încordată, de teamă.

- Sandra Chance!

Brusc, totul deveni confuz. O adevărată maree umană o înconjură, îl văzu pe Sam făcând un gest pentru a o prinde, eşuând, fiind dus în mod implacabil departe de ea.

- Chem un taxi! strigă el.

Sute de mâini se întindeau spre ea, fluturând în aer carneţele pe care să le semneze, şi apărură microfoane. Un bărbat tânăr, cu părul roşcat, se aşeză exact în faţa sa. Oare unde-l mai văzuse deja? Acest chip nu-i era necunoscut.

- Sandra, cât trebuie să te simţi de singură!

- Maxwell ne lipseşte atât de mult.

- Sandra, am fost la messa de comemorare şi ne-am rugat pentru el!

-Sandra, scrie „Laurei, cel mai fidel fan al lui Maxwell"...

- Fără răspuns, Sandra?

înnebunită, îşi aţinti privirea buimăcită asupra bărbatului cu părul roşcat, care tocmai îi pusese această întrebare.

- Poftim?

-întrebam, cine este acest bărbat care vă însoţeşte. Noul ales al inimii dumneavoastră?

Ea rămase încremenită şi bărbatul profită pentru a-şi îndrepta asupra ei obiectivul aparatului de fotografiat. Unu, doi, trei, patru... Degetul său apăsa fără încetare declicul.

- Sam! urlă ea. Sam!

-„Sam"?

- Este amantul său.

- Cum a putut? Max de-abia a murit de doi ani!

- Ai citit articolele de săptămâna trecută? Este drogată!

- Se spune că ea a încercat să le încurajeze astfel! Vrăjitoarea!

O mână o prinse de bucle şi trase cu răutate.

- Nu mă atingeţi! Vă interzic să mă atingeţi!

Totul, totul îi fusese luat, identitatea, viaţa personală, sentimentele cele mai profunde, cele mai intime.

- Sandra! Am găsit o maşină.

Vocea lui Sam ajunse la ea, sonoră, liniştitoare, minunat de aproape. Inspirând, se îndreptă spre el, găsind curaj în privirea luminoasă pe care o aţintise asupra ei, călăuzindu-se după chipul deschis, călduros, iubitor.

Un ziarist o urmă până la taxi.

- O declaraţie, Sandra?

Cu mâna pe portieră, se întoarse spre hoardă, zâmbind.

- O declaraţie? Mă întorc acasă, domnilor.

Capitolul 5

Calmul său îi opri brusc pe urmăritori. Când îşi reveniră, Sandra era deja departe. Pe durata drumului, Sam nu rosti nici un cuvânt, şi tânăra femeie îi fu recunoscătoare pentru asta. Avea nevoie de linişte pentru a-şi veni în fire.

Cu eficacitatea sa obişnuită, Larry îi introduse în hol şi închise uşile în urma lor. în felul său, holul de la Carberry era un model în domeniul securităţii. Avea gardieni lângă cutiile de scrisori, gardieni la baza scărilor şi chiar un gardian care îi punea să semneze într-un registru pe toţi vizitatorii.

Sam fu uşurat când Hector apăsă pe butonul etajului lor şi ieşi din cabină, lăsându-i singuri.

- Uh! am reuşit! exclamă el ştergându-şi fruntea. Mă mir că nu mi-au luat şi amprentele digitale.

Sandra zâmbi pentru prima dată de la episodul penibil de la muzeu.

- Faţa ta le-a inspirat probabil încredere. Este adevărat, Carberry Towers este un loc foarte sigur.

- Un loc sigur? Pe lângă el, Pentagonul pare o casă sărăcăcioasă.

Sandra îşi scoase cheile din poşetă.

- Oh, am avut câteva incidente, dar nimic grav.

Uşile ascensorului culisară fără zgomot; Sam se dădu într-o parte pentru a-şi lăsa însoţitoarea să iasă prima.

- Mă grăbesc să-ţi arăt biroul meu de scris Ludovic Filip, spuse ea precedându-l pe culoar. L-am găsit în Franţa acum câţiva ani şi m-am îndrăgostit imediat de el.

Puţin le păsa şi unuia şi celuilalt de biroul de scris al Sandrei, în acel moment, dar n-ar fi mărturisit-o. Sandra alese cheia cea bună din portchei, o vârî în broască şi se încruntă.

- Este ciudat, s-ar spune că uşa n-a fost încuiată, bombăni ea, apăsând clanţa care cedă.

- Devii distrată îmbătrânind, Paisley?

Tânăra femeie închise după ei şi puse zăvorul.

- Nu într-atât, îmi amintesc că am observat cum cheia s-a agăţat puţin când am încuiat înainte de a ieşi mai devreme.

- Poate camerista a lăsat deschis, plecând.

- Este în concediu până pe zece.

- Cercetează bine încăperile, o sfătui Sam, regăsindu-şi seriozitatea. Asigură-te că nu lipseşte nimic.

- Dar cine ar fi putut intra în imobil? Nici vorbă! La urma urmei, poate m-am ramolit.

Fusese atât de agitată la perspectiva de a-l vedea pe Sam! Poate că uitase să încuie... Ar fi fost surprinzător, dar nu imposibil...

- Şi dacă zborul lui Paul Rollins a fost anulat? Dacă s-a întors?

O cuprinse o nervozitate surdă.

- Astăzi a fost o vreme superbă; ar fi de mirare ca avioanele să fie reţinute la sol.

- Nu se ştie niciodată, aparatul putea să aibă probleme tehnice, sau...

- Nu. Oricum, Paul este un maniac al ordinii. N-ar uita niciodată să încuie o uşă.

Intrară în birou. Explozia de culori vii, după tonurile pastel din restul apartamentului îl surprinse şi-l încântă pe Sam. Impresionat, se plimbă în jurul încăperii, mângâind cu palma lemnul lustruit al mobilelor, lâna aspră a pernelor, mătasea fragilă a unui chimono cu uşor parfum de violete.

- Sam!

Vocea gâtuită a Sandrei îl scoase din visare.

-A dispărut ceva. Cupa lui Max. Am doborât-o exact înainte de a ieşi!

Cu un deget tremurător, indică un punct pe jos, unde părul covorului
era aplatizat.

-Ai ridicat-o probabil şi ai pus-o în altă parte.

- Nu, mi-am spus c-o voi face mai târziu.

- Eşti sigură? Poate este ascunsă sub vreun maldăr de scrisori de la admiratori.

-îţi spun că era acolo!

-Atunci a fost furată?

Câteva clipe, cei doi se priviră fără să spună o vorbă, apoi Sandra, cu un gest automat, deplasă foile de hârtie de pe masa de lucru.

-N-ar trebui să atingi nimic, din cauza amprentelor, îi ordonă Sam.

-Nu vreau să chem poliţia, răspunse ea. Este de preferat să evit orice publicitate în jurul acestei afaceri.

Ridică receptorul şi formă rappid un număr.

-îi chem pe Diana şi Neal, explică ea. Ei vor şti ce să facă.

Se aplecă uşor, pentru a auzi mai bine soneria îndepărtată.

-Nici un răspuns. Au ieşit probabil să se plimbe pe plajă.

Foarte încet, Sam întinse mâna spre părul ei şi-şi înfăşură o buclă în jurul degeului.

-Cu atât mai bine, şopti el.

Sandra îl privi cu atenţie. De-abia îi despărţeau câţiva centimetri. Şi de asemenea câţiva ani.

-De ce? articulă ea cu greutate.

- Pentru că ai face mai bine să nu vorbeşti despre această afacere nimănui.

-Acum un minut voiai să anunţi poliţia.

-Era înainte de a totaliza faptele.

-Faptele? Ce fapte?

- Gândeşte-te, Sandra: ziariştii care te aşteptau la Quogue, insinuările despre înclinaţiile tale spre alcool sau mai rău, iar acum, asta. Toate acestea fac parte dintr-un plan.

Tânăra femeie făcu o mină stupefiată.

- Ar fi trebuit să-l mai citesc pe Sherlock Holmes. Unde vrei să ajungi?

- La asta: Paul Rollins este implicat în fiecare din aceste incidente.

- Paul? Nici măcar nu era la Quogue când s-a întâmplat!

- într-adevăr. El a putut da informaţia ziariştilor.

- Pentru asta n-ar fi avut nevoie să rămână în Manhattan.

- Dar este singurul care s-ar fi putut întoarce aici înaintea ta, nu-i aşa?

Sandra îşi trase în jos puloverul.

- Nu doresc câtuşi de puţin să-l apăr, dar pentru ce naiba ar vrea cupa lui Max?

- Oare nu-ţi dai seama la care ar putea ajunge? Ultima amintire de la Maxwell Chance?

- Este ridicol. Te laşi dus de imaginaţie, Sam.

- Este posibil. Dar recunoaşte că s-ar putea să am dreptate.

Nişte imagini se succedară rapid prin mintea Sandrei. Paul intrând în camera sa în clipa în care ascundea cheia. Indiferenţa sa în faţa fotografiei şi a zvonurilor despre droguri. Graba de a o însoţi înapoi la New York, în timp ce, nu era un secret pentru nimeni, nu-i apreciase niciodată compania...

- Nu ştiu, oftă ea, în cele din urmă. Eu...

- Uşa n-a fost forţată, Sandra, argumentă iar Sam, luându-i mâinile. Persoana care a intrat avea cheia.

Asta nu putea să nege.

- Doar cinci persoane au cheia, gândi ea cu voce tare. Eu, doamna Raines, bucătăreasa, Diana, Neal ... şi Paul. Dar asta nu dovedeşte totuşi c-ar fi fost el.

- S-o luăm în ordine. Diana şi Neal sunt la Quogue, aşa că nu pot fi

ei. Doamna Paines?

Sandra scutură din cap.

- Este în Irlanda... Iată alibiul său, adăugă ea, fluturând o carte poştală.

- Eliminată de pe lista suspecţilor... ne aflăm în faţa unei spargeri deosebite, Sandra: Paul.

Tânăra femeie scotoci încăperea cu privirea, ca şi când acolo erau ascunse nişte indicii.

- Şi acum? Dăm cu pensula pe clanţele de la uşi pentru a găsi amprentele digitale?

- Ai şti ce să faci dacă este cazul?

- Nu, mă bizuiam pe tine să mă înveţi.

- îmi pare rău, cunoştinţele mele în acest domeniu sunt la fel de slabe ca ale tale.

- Sam, vrei să fii amabil? Coboară şi întreabă-l pe Larry dacă a văzut pe cineva intrând sau ieşind din ascensor în această după-amiază.

Sam îşi pocni călcâiele şi-şi duse mâna la cozorocul unei şepci imaginare.

- Recunoaşte, o tachină el, nu-ţi displace să faci pe detectivul amator!

- Şterge-o! Afară! se prefăcu ea că-l ceartă.

îl conduse până la uşă, o închise cu grijă în urma lui şi făcu înconjurul apartamentului. Acest spaţiu atât de familiar îi păru dintr-o dată transformat într-un teritoriu necunoscut, pe care-l cerceta fără ajutorul nici celui mai mic punct de reper. îmbrăcămintea, cărţile, bibelourile... nu mai recunoştea nimic. Nu era biroul său, încăperea sa favorită, Sandra Paisley ar fi putut la fel de bine să nu existe deloc. Amprenta sa peste obiecte era la fel de efemeră ca un castel de nisip când creşte mareea.

Cuprinsă de o teamă crescândă, se duse la bucătărie pentru a prepara o cafea. Gesturile îi erau stângace, bruşte, atât de încordată era. Când Sam bătu scurt de trei ori, tresări.

- Veşti bune? îl întrebă deschizându-i.

- N-am veşti. Larry nu era acolo.

- Este imposbil! nu se îndepărtează niciodată. Te-ai uitat afară?

- Da, bineînţeles. în faţa intrării era postat un tânăr voinic. Mi-a spus că Larry a plecat acasă la ora cinci. Este în concediu sau aşa ceva.

- Şi Hector?

- Ah, pe el l-a găsit. Sărmanul, este complet într-o ureche.

- Ba nu, este pur şi simplu distrat.

- Pentru mine, când nu faci diferenţa dintre un bărbat şi o femeie, asta nu mai este neatenţie.

Sandra se încruntă, în timp ce Sam, imperturbabil, bea o înghiţitură de cafea.

- Ce vrei să spui?

- Hector la văzut pe Rollins ieşind din ascensor în această după-amiază.

- Paul?

- Este ceea ce am crezut, dar când a vorbit despre parfum...

Tânăra femeie izbucni în râs.

- Despre parfum? Atunci a văzut-o pe Diana?

- Nu. Ştie doar că era un Rollins.

- Hector nu mai este tânăr. Trebuie să-l fi văzut dimineaţă pe Paul, când a plecat la aeroport şi l-a confundat cu altcineva în această după-amiază. A spus dacă persoana în chestiune avea bagaje?

Sam ridică mâinile spre cer.

- M-am străduit deja ca un nebun să-l fac să-i precizeze sexul; dacă ar fi trebuit să-i smulg şi acest gen de detaliu, aş fi fost încă acolo!

De data aceasta, râsul Sandrei se stinse repede.

- Mi-e teamă, Sam, mărturisi ea, plecând capul. încep să cred că este într-adevăr Paul.

- Totul pare să-l indice, încuviinţă el.

Tânăra femeie respiră adânc. Ce uşor ar fi fost să se cuibărească în braţele lui Sam, ca o copilă, şi să-i destăinuiască toate visele, cum i le destăinuise lui Max, iar apoi Dianei, lui Neal şi lui Paul!

- Da, ar putea fi el, conveni Sandra. Dar lipseşte mobilul. Nu înţeleg ce i-ar aduce asta.

Sam îndepărtă cu tandreţe o buclă ce-i atingea ochiul.

- în primul rând, bani.

- Nu, nu cred. Este inteligent. încasează un salariu regesc, plus drepturile de autor pe unele cântece ale lui Max. Nu şi-ar asuma un asemenea risc pentru asta.

- Nu eşti niciodată destul de bogat, replică Sam, cu un râs forţat. Toţi avem preţul nostru.

- Nu te ştiam cinic, spuse tânăra femeie, încordându-se brusc.

- Nu sunt cinic, sunt realist.

- Ah, realist.

Rostise acest cuvânt ca şi când era sinonim cu răceala, calculul.

- Să ştii că nu este un cuvânt mare, bombăni Sam. Nu ţi-ar strica să-ţi scoţi ochelarii roz, pentru a vedea din când în când realitatea.

Ea îi întoarse spatele şi se îndepărtă câţiva paşi.

- Ştiu mai multe decât ţi-ai putea imagina despre realităţile vieţii. Sam se îmbujoră, amintindu-şi că vorbea unei femei care îşi pierduse soţul într-un accident cumplit şi care suportase o înmormântare de coşmar cu curaj şi cu demnitate.

- Iartă-mă, spuse el. A fost stupid din partea mea.

- Da.

Un zâmbet neaşteptat îi lumină faţa.

- Dar sunt fericită să descopăr că ai şi defecte, ca muritorii de rând. Sam zâmbi la rândul său.

- Atenţie, Paisley, eşti pe cale să devii cinică!

- Şi eu care mă consideram realistă!

- Am înţeles, doamnă realistă. Acum, ce facem?

- Eu scot vechile romane cu Sherlock Holmes şi mă instruiesc în arta de a conduce o anchetă.

- Ai şi pentru mine o slujbă?

- Susţinător moral? sugeră Sandra.

- Pot să ofer mult mai mult, murmură el.

- Da, desigur. Dar nici eu însămi nu ştiu de unde să încep.

- Eu, da.

De data aceasta sărutul lui nu fu nici pe furiş, nici uşor. Pentru prima dată de când se cunoşteau, erau singuri. Nu existau priviri curioase, niciun soţ sau o soţie, fără fotografi care să destrame vraja care-i învăluia.

Anii se răsuciră în spirală în jurul Sandrei şi ea simţi din nou că toate evenimentele din viaţa sa existaseră pentru a o aduce aici, în acest moment, în care Sam pusese stăpânire pe buzele ei.

- Sandra! murmură însoţitorul său, fără să-i părăsească buzele.

- Ştiu, şopti ea.

îi prinse buza inferioară între dinţi şi o muşcă foarte uşor. Această impresie de evidenţă, de inevitabil era atât de puternică, încât i se înmuiară genunchii.

Ridicând-o de la pământ, Sam o duse până la divan unde o întinse cu grijă. Privirea pe care o aţintise asupra ei era plină de o infinită tandreţe. încet, îşi strecură mâna sub pulover, mângâindu-i abdomenul gol, făcând-o să se înfioare de dorinţă şi de teamă.

- Cere-mi să mă opresc, Sandra. Cere-mi-o şi mă voi supune.

Ea nu putu vorbi. Atingerea gurii lui calde pe piept, pe umăr, la baza sânilor, îi procura senzaţii minunate. îi îndepărtă voalul fin al sutienului şi-şi închise palma pe sânul ei. Ea voia să-l mângâie. îl dorea mai mult decât orice pe lume. Dar mâinile refuzau să execute gesturile pe care le dicta mintea.

în ochi îi apărură lacrimi; se cuibări lângă Sam, jenată şi tristă.

- Oh, iubito, ţi-am făcut vreun rău?

- Nu, pentru nimic în lume.

- Dar vrei să mă opresc, nu-i aşa?

Ea îl privi lung, tulburată de privirea ochilor săi luminoşi şi adânci, atât de pătrunzători şi atât de blânzi în acelaşi timp. Dacă exista vreun viitor pentru ei doi şi ea şi-l dorea din tot sufletul, Sam trebuia să

respecte mereu cea mai mare sinceritate.

- Da, încuviinţă, ar fi mai bine. Nu vreau să fac o greşeală, nu cu tine. Când vom face dragoste vreau să nu existe interferenţe, probleme exterioare.

- Nu vom face nici o greşeală, Sandra. îţi promit.

Ea îi mângâie linia maxilarului.

- Nu m-am dăruit niciodată în întregime, fără reţinere, altuia.

- Te doresc, şopti el, apăsându-şi buzele în căuşul palmei sale. Nu ştiu cât timp voi putea să am răbdare.

Sandra îi luă degetele şi le puse pe inima ce-i bătea nebuneşte.

- Iată ce-mi faci, ce mi-ai făcut întotdeauna... încă puţină răbdare, Sam. Doar foarte puţină. Vreau ca între noi totul să fie bine.

El rămase tăcut mult timp, apoi spuse:

- Şi acum, ce facem?

Timpul tandreţei venise... şi trecuse repede. Dar fuseseră rostite cuvinte, schimbată o promisiune şi amândoi o luau în serios.

- Dacă măcar aş şti! oftă Sandra posomorându-se. în orice caz, Paul nu va scăpa din asta. Nu-l voi lăsa! Singurul lucru în lume, care îmi aparţine, este reputaţia; îl voi împiedica s-o distrugă.

însoţitorul său făcu ochii mari, stupefiat.

- Cum, asta este tot ce ai? Dar toate acestea, sunt o iluzie? întrebă, arătând apartamentul cu un gest larg al braţului.

- înainte de ne căsători, Max şi cu mine am făcut un acord. Locul acesta aparţine unei fundaţii pe care a creat-o el. De fapt, eu nu sunt decât o supraveghetoare. Doar casa de la Rio este a mea.

- Ce-aţi încheiat amândoi, cu exactitate? O căsătorie sau o tranzacţie financiară? izbucni tânărul bărbat cu prea multă înverşunaare.

- încearcă să înţelegi. Când l-am luat de soţ, Maxwell era un bărbat foarte bogat, iar eu nu aveam nici un amestec în averea sa. N-am participat la debuturile sale, nu l-am ajutat să răzbească... Trebuia să se protejeze.

- Fermecător!

- Oricum, nu voiam nimic de la el.

Numai dragostea lui, se gândi ea. Doar de ea aveam nevoie.

- ...dacă am fi divorţat, n-aş fi acceptat o centimă. Care este deosebirea că semnasem un contract?

- El n-avea încredere.

- Destul! se înfurie Sandra. De ce-mi vorbeşti pe acest ton? îmi dai impresia că sunt vinovată de ceva!

Tânărul bărbat lăsă capul în jos. Suporta oare atât de rău ideea că fusese soţia lui Maxwell Chance? De ce naiba trebuia s-o chinuiască pentru fiecare dintre hotărârile pe care le luase?

- Iartă-mă. N-arfi trebuit, spuse el în şoaptă.

- Mă poţi întreba tot ce vrei, Sam, dar fără să-mi justific căsătoria. îl iubeam pe Max şi nu voi minţi pentru a simplifica lucrurile. Căsătoria noastră n-a fost perfectă, dar aveam bunăvoinţă şi unul şi celălalt.

Sam se legăna cu stângăcie de pe un picior pe altul.

- Hm, vrei să rămân aici în seara aceasta? Mă indispune să te las singură în acest mausoleu.

Sandra începu să râdă, revenindu-i buna dispoziţie.

- Mulţumesc frumos! Şi când te gândeşti că am cheltuit o avere pentru a decora acest apartament.

- Cere banii înapoi, Paisley, glumi Sam la rândul său. Singura încăpere plină de viaţă este aceasta.

Tânăra femeie schiţă o reverenţă.

- Cât este de amabil din partea dumneavoastră, domnule Beranger! Este exact cea pe care am amenajat-o eu însămi.

îşi strecură braţul sub al său şi-l conduse până la uşă.

- Nu te nelinişti pentru mine, reluă ea mai serioasă, n-ar fi prima dată când aş fi singură.

- Ce vei face după plecarea mea?

- Voi trece în revistă toate obiectele din birou pentru a mă asigura că nu lipseşte nimic altceva.

- Excelentă idee.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

- Dacă vei avea nevoie de mine, nu ezita să mă suni, Sandra. Voi fi

acolo întotdeauna pentru tine.

- Ştiu, zâmbi ea. Haide. Nu lua aerul acesta atât de posomorât! Totul va fi bine, o simt. în definitiv, mai rău n-ar putea fi!

Capitolul 6

Discul de aur... O bucată de coral pe care o adunaseră de pe o plajă de la Mediterana... Fotografia lor de la nuntă.

îndată după plecarea lui Sam, Sandra îşi examinase în amănunţime biroul şi aceasta era lista pe care o făcuse.

Rămase aşezată toată noaptea, cu ochii aţintiţi asupra hârtiei.

Adormi în zori, pentru a se trezi la ora nouă.

Făcu un duş, se schimbă şi reveni imediat cu speranţa că în timpul somnului, elementele jocului de puzzle s-ar fi reconstruit.

Dar nu. Hotărâ lucru, obiectele lipsă nu aveau nimic în comun. Discul de aur avea legătură cu viaţa profesională; coralul şi fotografia erau elemente ale vieţii lor particulare.

Tânăra femeie încercase să se convingă că hoţul era un fan, dornic a-şi însuşi indiferent ce, din moment ce aparţinuse lui Maxwell. Dar nu credea.

Un fan n-ar fi făcut niciodată lucrurile aşa. Un fan n-ar fi lăsat niciodată partiturile, jurnalele intime, sutele de fotografii. Un fan ar fi intrat prin efracţie, ar fi lăsat urmele trecerii sale.

Doar o persoană care-i cunoscuse pe Sandra şi pe Max de aproape putea să dea o cât de mică importanţă unei bucăţi de coral pierdute în mijlocul a o sută de alte obiecte pe o masă de lucru încărcată. Trebuia să fie cineva cu care împărţiseră viaţa lor dezi cu zi.

Cineva ca Paul.

Amintirile îi năvăliră în memorie.

Primăvara dinaintea morţii lui Max fusese deosebit de epuizantă. Tânărul cântăreţ făcuse un turneu în toate regiunile, se produsese în trei spectacole de televiziune şi scrisese pentru Esquire şi Playboy mai multe nuvele, care-i sporiseră mai mult renumele.

Dar întotdeauna, celebritatea se plăteşte.

Oamenii din anturajul său îl văzuseră devenind iritabil, nervos. Era predispus la bruşte răbufniri de mânie care înspăimântau pe toată

lumea şi-şi dădea seama de asta. Sandra, foarte îngrijorată, discutase cu Neal şi Paul. Toţi trei hotărâseră că Maxwell avea nevoie de o vacanţă într-un loc în care va fi necunoscut.

Astfel, cincisprezece zile mai târziu, Sandra şi micul grup obişnuit îşi luară zborul spre o mică insulă grecească, liniştită. Diana li se alătură acolo. Avea neplăcutul obicei să apară pretutindeni unde mergea Max; până la urmă Sandra se obişnuise. De data aceasta, Diana care demisionase din cea de a treia slujbă în opt luni, nu ştia ce poate face cu timpul său; în consecinţă, nu ratase ocazia de a petrece câteva săptămâni în Grecia.

Max şi Sandra îşi pereceau zilele făcând sport cu vele şi scăldându-se. Deşi tânăra femeie regreta că nu era destul de des cu soţul său, se bucurase să-l vadă mai calm, mai relaxat.

într-o zi, la sfârşitul după-amiezii, coborâseră să se plimbe pe plajă toţi cinci. Diana spusese în glumă despre cartea de credit a lui Maxwell, că nu cunoscuse niciodată o perioadă atât de lungă de odihnă.

- Trebuie să-ţi lipsească asta, Max, întări Paul. Vom merge la Atena pentru a-ţi potoli poftele de consum?

- Nu, este inutil, replicase tânărul cântăreţ. Există destulă frumuseţe pe această insulă, pentru a mă mulţumi pe deplin.

Rostind aceste cuvinte o privise pe Sandra şi îşi zâmbiră fără să dea nici o atenţie glumelor însoţitorilor lor. O bucată de coral roz le strălucise la picioare; Max se aplecase, o ridicase şi i-o întinse Sandrei, înclinându-se.

- Este pentru tine. Este frumos şi foarte real, ca tine.

Diana pufnise în râs, afirmând că personal, ar fi preferat să vadă oferindu-i-se un inel cu diamante. Dar pentru Sandra, cochilia aceea valorase mult mai mult decât pe care i-o produsese acest gest. Un moment scurt, perfect al vieţii lor în comun, o ajutase să nu-şi piardă minţile după dispariţia lui Max.

***

- Ne-am întors!

Auzind vocea Dianei, Sandra ieşi cu brutalitate din visare.

- Te-am speriat? S-ar zice că ai văzut o fantomă!

Cu tenul odihnit, strălucitoare într-o amplă rochie neagră strânsă pe talie, încântătoarea femeie înaintă în încăpere. Revenindu-şi în fire, Sandra deplasă cu rapiditate câteva hârtii de pe masă pentru a ascunde lista cu obiecte. Cum ar fi putut să-i spună Dianei că-l bănuia pe fratele său de furt?

- Apartamentul acesta este prea bine izolat fonic, spuse ea. Dacă l-ar traversa o paradă de circ, probabil n-aş auzi-o!

Diana îşi strecură un deget sub lănţişorul de platină care-i susţinea pandantivul.

- Poate ar trebui să-l schimb cu un clopoţel pentru animale? sugeră ea.

- Dacă o faci, anunţă-mă. Voi lua eu diamantul.

Nou-venita se aşeză râzând.

- Ce ruşine! Să râvneşti această mică piatră mizerabilă, când ai o casetă plină cu comori!

- Diamantul tău nu este mic! Trebuie să fie de mărimea inelului meu de logodnă.

- Este mult timp de când n-ai mai purtat acest inel, Sandra.

Puţin dornică să abordeze acest subiect, tânăra femeie o luă pe

ocolite.

- Piatra începuse să se mişte în montură şi am considerat mai prudent să-l pun undeva în siguranţă.

- La Quieroz, la Rio?

Sandra dădu din cap, fără să răspundă. Max fusese un client permanent al bijutierului Alex Quieroz şi Sandra continua să-şi depoziteze multe dintre bijuterii în seiful său. Totuşi, inelul în discuţie nu era la Rio, ci într-o cutiuţă mică, în fundul dulapului în perete din camera sa. De la moartea lui Max, se întorsese atât de rar la Rio, încât ar fi fost ridicol să facă o călătorie numai pentru a-şi ascunde un inel.

Schimbă subiectul.

- Când v-aţi întors? Nu vă aşteptam înainte de mâine.

- Acum aproximativ o oră. Neal se plictisea, dorea să vadă ceva mai multă animaţie.

O lumină unul din acele zâmbete minunate, pe care Sandra le invidia.

- Şi apoi, se aprinde pomul de Căciun din Rockefeller Plaza în seara aceasta. Pentru nimic în lume n-am fi lipsit.

Sandra oftă. Cât de mult i-ar fi plăcut să meargă şi ea acolo! împreună cu Sam, s-ar fi înfofolit, apoi ar fi mers pe jos de la Carberry la Plaza, fericiţi să asculte muzica, să vadă oamenii şi luminile, fericiţi să fie împreună.

- Dacă ai veni cu noi? propuse Diana.

- Nu, mulţumesc. Eşti drăguţă, dar vor exista foarte mulţi ziarişti acolo. Nu ţin ca acum să se vorbească despre mine.

- Hm, da, înţeleg ce vrei să spui: „Soţia lui Max se droghează sub ghirlande şi globuri de Crăciun", vedeţi informaţia în pagina a treia.

Un frison străbătu spatele Sandrei. Se forţă să râdă cu Diana, dar ceva în vocea ei făcu să se nască în ea neîncrederea. Hotărât lucru, începea să bănuiască pe toată lumea. Cel puţin de-ar putea găsi un mijloc de a-l prezenta pe Sam celorlalţi - şi mai ales lui Paul - fără să atragă prea mult atenţia asupra lui! Brusc, se ivi ideea: o petrecere! O

mare petrecere de Crăciun, cum dădeau când era Max în viaţă!

- Ascultă, spuse ea, în cel mai calm mod cu putinţă, nu pot merge la solemnităţi publice, dar mi-ar plăcea mult să organizez o petrecere.

Diana făcu ochii mari, rotunzi.

- O ce?

- O petrecere. Ştii tu, oameni, muzică, brânză cu ierburi şi cartofi pai.

- Cartofi pai şi brânză cu ierburi, spui? într-adevăr, n-ai mai dat recepţii de foarte mult timp! Ultima dată când am mâncat aşa ceva, trebuie să fi fost în a treia clasă de liceu.

- Bun, de acord, vom avea cartofi pai şi caviar. Cunoşti cele mai bune restaurante din New York mai bine decât mine.

- Din fericire! Ai fi în stare să comanzi hamburgheri şi pizza! Când vrei să dai această serată?

- Pe douăzeci şi doi decembrie, hotărî Sandra la întâmplare.

- Bine. Pentru invitaţi să iau lista obişnuită?

Inima Sandrei începu să bată mai repede.

- Hm, da... adică nu, eu... Vor fi poate câteva persoane în plus.

- Dă-mi numele şi adresele lor, mă voi ocupa de asta. Va fi suficient să angajez serviciile unei persoane care scrie frumos, pentru a completa plicurile şi...

- Nu, o întrerupse Sandra cu voce fermă. Nu m-ai înţeles, Diana. îţi mulţumesc, dar aş vrea să mă ocup eu de asta. N-am mai făcut asemenea lucruri de atâta timp! Mă va distra.

Diana păru surprinsă, dar nu făcu nici un comentariu.

- Lasă-mă cel puţin să-ţi dau o copie a listei, pentru a fi sigură că nu uiţi pe nimeni, spuse ea cu simplitate.

- Cu plăcere, mulţumesc.

- Pot să ştiu pe cine te gândeşti să inviţi?

Rămâi calmă, Sanda.

- Oh, vechi prieteni. îmi spuneam într-o zi că e păcat că i-am pierdut din vedere.

- Ca acel Sam misterios?

- Da, printre alţii. Este timpul să reiau legăturile cu ei.

Diana făcu o pauză.

- Este normal că ai încetat să-i vezi. îl aveai pe Maxwell, el ţi-a deschis porţile unui univers nou.

- Dar nu-l mai am pe Maxwell. Trebuie să-mi regăsesc un loc pe lume.

- Cum doreşti. Acel faimos Sam....

- Beranger.

- Va veni la serata ta?

Tânăra femeie zâmbi. Diana nu putea face nimic, loialitatea sa pentru Max întrecea măsura, dar nu va rămâne în mod definitiv ostilă lui Sam.

- Câte alte persoane anticipezi?

- Să spunem treizeci şi cinci. Dacă prietenii tăi seamănă cu cei ai lui Max, se vor arunca asupra bufetului ca un nor de lăcuste.

- Fireşte, sunteţi invitaţi Neal, Paul şi cu tine.

Diana o privi pe Sandra fără să clipească.

- Adevărat? spuse ea cu un ton rece.

- Ştii bine că n-ar fi acelaşi lucru fără voi.

- Pe legea mea, pari atât de hotărâtă să schimbi totul...

- Diana, eu...

Nu putu să-şi găsească vorbele. Prietena sa, mereu atât de senină, atât de stăpână pe sine îi apărea dintr-odată o femeie animată de emoţii greu de dominat.

ŞI apoi, la fel de brusc pe cât lăsase să i se vadă tristeţea, Diana zâmbi.

- Dumnezeule! Ce motiv de întristare am pricinuit! După părerea ta, se datorează oare vârstei mele înaintate?

- Este foarte posibil. Săptămâna trecută n-ai avut nici măcar o aniversare demnă de acest nume.

- N-are importanţă! Bricheta pe care mi-ai oferit-o valorează mai mult decât un tort cu lumânări!

Cele două tinere femei flecăreau relaxate când sună telefonul.

Sandra ezită imperceptibil înainte de a răspunde, iar Diana, ghicindu-i dorinţa, dispăru într-o clipă.

- Ţi-a trebuit ceva timp, Paisley.

- Devii nerăbdător, Beranger...

Sandra îşi aşeză receptorul pe umăr şi se duse spre fereastra cu geamuri. O căldură binefăcătoae i se răspândi în membre.

- N-a sunat decât de trei ori.

- De trei ori şi jumătate. Observă, nu eu am socotit.

- Nu, desigur... Mi-ai lipsit în această noapte.

Fu un moment de tăcere.

- Sunt fericit s-o aflu. De fapt, nici eu n-am dormit foarte bine.

Ea râse foarte încet.

- Te-ai neliniştit pentru mine?

- Nu, îmi făceam griji pentru scăderea cursului dolarului.

- Mincinosule!

- Vrei să ştii într-adevăr la ce m-am gândit?

- Da.

- La tine, Paisley...

Se întrerupse o fracţiune de secundă şi inima Sandrei se opri în loc, suspendată de cuvintele pe care el tocmai le rostise.

- Mi-am imaginat cum va fi când în sfârşit vom face dragoste împreună, murmură Sam cu voce foarte înceată, intimă.

- Oh, Sam, spuse ea cu o dezmierdare.

- Dacă ai şti de câte ori am visat că te ţineam în braţe, că...

- Sam!

Totul devenise atât de intens, atât de ameţitor, încât pierdu simţul realităţii. Se strădui să râdă.

- Taci, am putea fi auziţi.

- Nu-mi spune că ai o linie colectivă?

- Nu. Dar anumite lucruri sunt minunate când se spun în faţă.

Râseră în cor. Când Sam începu să vorbească din nou, fu pe un ton

mult mai serios.

- Ai observat şi alte obiecte lipsă?

- Din nefericire, da...

îi comunică lista pe scurt.

- O bucată de coral? repetă Sam, uluit.

- Da, este de neînţeles.

- Ce avea special? Era montată în aur sau bătută în pietre preţioase?

- Nu, era o bucată banală de coral, prostule. Nu putea avea însemnătate decât pentru Maxwell şi pentru mine.

- Cine altcineva ştia de existenţa ei?

Sandra îi relată împrejurările în care-i făcuse Max rost de ea.

- Iată-ne întorşi la ipoteza ta, încheie ea.

- Paul Rollins.

- Exact. Nu ştiu ce să fac.

- Este tot în Brazilia?

- Da, până marţi.

- Am putea să-i scotocim prin apartament.

- Nu se pune problema, refuză Sandra râzând. întotdeauna este cineva acasă, ne-ar vedea cu siguranţă.

Se întrerupse brusc.

- Paisley?

O cuprinse un val de căldură.

- în seara aceasta! exclamă ea. Diana şi Neal se duc să vadă luminile de Crăciun.

- în seara aceasta? repetă Sam cu o voce mult mai puţin sigură. Glumeam, să ştii.

- Este singura noastră şansă.

- Şi dacă este acasă?

- Imposibil, este în Brazilia.

- Ce vom căuta?

- Asta să-mi spui tu, care ai avut această idee.

-Da, şi încep să mă întreb dacă sunt sănătos la cap. La ce ne

gândim, este ilegal, Paisley.

- La fel sunt şi furturile prin spargere, decretă Sandra cu o fermitate care o surprinse şi pe ea însăşi. Dacă trăiesc alături de cineva care mă detestă în asemenea măsură, trebuie s-o ştiu, Sam.

Conveniră să se întâlnească la ora patru şi jumătate în faţa unui magazin de marochinărie, la cincizeci de metri de Carberry. După ce închise, Sandra se simţi ameţită de entuziasm şi de teamă. Când ai cheia unui apartament, dacă intri acolo nu-i o crimă, nu-i aşa?

Poate era o greşeală, dar o crimă?

***

Jack Farrel căscă trecându-şi mâna prin părul roşcat, umed încă după ieşirea de la duş. Crezuse că apa rece îl va ajuta să-şi recapete forma, dar încă pica de somn. în ajun, seara, rămăsese să stea la pândă în faţa la Carberry până la ora două dimineaţă, în speranţa de a-i vedea pe Sandra sau pe Sam Beranger. Era înţepenit de frig când se hotărâse în sfârşit să plece la volanul vechiului său Volswagen.

Cel puţin, dacă n-ar fi fost obsedat de Sandra Chance, ar fi putut să facă o muncă serioasă, să repereze un rege al drogurilor, să descopere locul ascuns unde se izolase vreo vedetă, indiferent care.

Orice ar fi fost de preferat decât să-şi piardă timpul aşa cum o făcea. Şi totul din cauza unei intuiţii stupide, bazate pe nimic. De ce naiba avea impresia că toată această publicitate în jurul Sandrei ascundea ceva? De ce oare bănuia că era victima unei lovituri premeditate?

Oricum, să petreacă încă o seară plantat în faţa imobilului său n-ar avea nici un sens. Primul prost venit cu un aparat ar putea face o fotografie Sandrei Chance intrând sau ieşind de la ea.

în schimb, dacă s-ar introduce în Carberry Towers...

Capitolul 1

Străzile din Manhattan se întunecau devreme în decembrie. Pe la ora trei după-amiază soarele slab de iarnă începea să coboare şi în tot oraşul, ferestrele iluminate, ofereau lumina lor trecătorilor.

Sandra privea cu atenţie imobilul din faţă, unde etajul al treilea era luminat. La etajul al cincilea, o femeie cu părul blond ţinea un bebeluş în braţe, îi arăta cu degetul strada şi nenumăratele ferestre în care clipeau brazi de Crăciun împodobiţi, tot atâtea mesaje de bucurie şi de dragoste.

Iar Sandra era acolo, singură, înghesuită de mulţimea de trecători. îl aştepta pe Sam pentru a pătrunde cu el în apartamentul cuiva.

Pace pe pământ, oamenilor de bună-credinţă.

Era o nebunie. Trebuia să-şi fi pierdut minţile pentru a se gândi o secundă să intre la Paul Rollins. Oare ce i se întâmplase în această dimineaţă de-i venise o asemenea idee? Ea, Sandra Paisley Chance, care n-ar fi aruncat niciodată pe stradă o hârtie de la guma de mestecat, era gata să pătrundă în casa lui Paul, să-i scotocească prin lucrurile personale, să-i violeze intimitatea? Era de necrezut!

Dar se gândi din nou la articolul pe care i-l arătase Neal la prânz şi hotărârea îi reveni. Nu citise textul, totuşi titlul o ardea încă. „Aventurile mele sexuale cu Max şi cu Sandra. O admiratoare de şaptesprezece ani, povesteşte".

Simţi un gust acru în gură, se strădui să înghită şi să respire adânc pentru a se calma.

Trebuia să se lămurească dacă Paul era răspunzător de aceste bârfe înspăimântătoare şi de restul. Trebuia să rezolve această problemă temeinic, înainte de a se putea gândi la o viaţă nouă cu Sam.

-Ai ajuns înainte.

Vocea lui Sam, caldă şi şoptită, îi mângâie auzul, şi-i încălzi inima.

-Tu eşti cel care a întârziat, ripostă, strecurându-şi braţul sub al său. Pendula marochinerului arată patru şi treizeci şi trei.

Tânărul bărbat îşi ridică mâneca puloverului pentru a-şi arăta încheietura mâinii.

- Ceasul meu arată trei şi douăzeci.

Fără să vrea, ea avu un gest ţâfnos.

- Poate ar trebui să-l dai la verificat.

Sam îşi aplecă puţin capul spre umăr, încruntându-se cu un aer mirat.

- Paisley? Ce nu merge?

-Iartă-mă, sunt puţin nervoasă când mă pregătesc să pătrund în casa cuiva.

-Ai oare scrupule de ultim moment?

- De ultim şi de penultim! consimţi ea. Şi dacă ne surpinde cineva?

- Nu ne va vedea nimeni, Sandra, Paul este în Brazilia şi ceilalţi doi sunt toată seara afară...

îi apăsă scurt mâna, pentru a o încuraja.

- Şi în plus, ai cheia, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

- Vezi? Totul va fi bine, o asigură. Vom intra şi ieşi din acel apartament în mai puţin timp decât ne trebuie s-o spunem.

-Va fi doar un mic renghi jucat proprietarului, într-un fel?

- Exact. înainte chiar de a spune „uf", vom fi la tine gata să bem vin şi să ne refacem.

- Să ne refacem?

Sandra nu se putu stăpâni să nu râdă.

- Numai dacă ştii să găteşti!

- Târg încheiat. Vom cumpăra carne de vită de la Agostina şi te voi învăţa să prepari cele mai minunate antricoate de vită din tot estul Statelor Unite.

- înlocuieşti carnea de vită cu hamburgheri fripţi şi accept.

Sandra era mai puţin nervoasă când ajunseră în faţă la Carberry Towers. în schimb, Sam se simţea încordat ca un arc. Aşteptară până când înlocuitorul deschise uşile interioare şi veni să le deschidă şi pe cele de afară. Sandra mulţumi cu un zâmbet, fără să acorde atenţie micului grup de fani aşezat în faţa grilajului. Unii lansară insulte cu voce joasă. Sandra îl sunase totuşi pentru a-l avertiza despre ultimul articol din acea zi, dar Sam nu era mai puţin uluit să vadă cât de repede se

răspândeau cancanurile murdare.

Ajunşi înăuntru, trecură prin faţa gardienilor, a camerelor video, apoi aşteptară cu răbdare până când Hector îşi aranjă uniforma, chemă ascensorul şi le ţinu uşa.

Cabina urcă încet până la ultimul etaj.

- Ai cheia? o întrebă.

Sandra încuviinţă.

- Le scot întotdeauna din poşetă înainte să urc.

Se pregătea să-i spună că nu despre acele chei vorbea, dar ea îi făcu un semn foarte discret să tacă.

- în ascensoare există un sistem de supraveghere, îi explică atunci când fură pe culoar. O cameră şi un magnetofon sunt legate direct la postul central al gardienilor.

Sam îşi trase sufletul.

- Ce fericire că m-ai avertizat la timp! Pentru un fleac, ne-am afla strâns legaţi pe un scaun în faţa unui proiector şi supuşi la sute de întrebări!

- Ba nu, pufni Sandra. N-ar fi fos deloc aşa! Agenţii de la securite sunt nişte domni absolut fermecători, înarmaţi cu Magnum 357.

Râsul lui Sam sună fals; cu siguranţă, ea nu glumea.

- Ah! Viaţa cotidiană a superiorilor acestei lumi! comentă el.

Sandra deschise uşa. îl precedă pe Sam în apartament şi-l conduse până la birou. Tânărul bărbat o urmă admirându-i legănatul uşor al şoldurilor sub puloverul larg. Ajunsă în încăpere, se aşeză în faţa însoţitorului său, cu mâinile pe masă.

- Ei bine, iată, spuse ea.

- Aşa s-ar spune, acceptă Sam pe un ton pe care-l voia firesc. îi dăm drumul?

- Aşa?

- De ce? Aştepţi invitaţie?

Ea scoase limba. Evident, umorul nu mai era potrivit.

- Aş face mai bine să telefonez înainte, declară Sandra.

Sam o privi cu atenţie, fără să înţeleagă.

- în cazul în care ar fi cineva acolo. Este de preferat să aflu înainte, sunând.

- Ai găsit această idee în cărţile cu Sherlock Holmes?

- Nu, în Ngaio Marsh, răspunse ea, formând numărul.

Sam se pregătea să vorbească, dar îi făcu semn să tacă, ducându-şi degetul la gură.

- Sună, şopti ea.

Tânărul bărbat îşi încrucişă braţele. De agitaţie şi de teamă, inima îi bătea atât de puternic, încât îi simţea palpitaţiile pe braţ. în sfârşit, Sandra lăsă receptorul.

- Calea este liberă, anunţă ea. De data aceasta, trebuie să mergem acolo.

Ochii albaştri îi erau şi mai mari ca de obicei.

- Eşti cu adevărat hotărâtă, Sandra?

Ea dădu cu putere din cap şi un nor uşor de bucle negre îi mângâie fruntea şi obrazul.

- Am nevoie să ştiu dacă Paul se află la originea a toate astea.

- Bine. în cazul acesta, arată-mi drumul.

Ea îşi suflecă partea de jos a puloverului: cheia era prinsă dedesubt.

- Nu există acces de la mine, îi explică privind uşa de la intrare. Va trebui să trecem pe palier.

Afară, Sam examină tavanul cu neîncredere.

- Partea aceasta este şi ea supravegheată?

Sandra, care se pregătea să introducă cheia în broască, ezită.

- Nu ştiu.

îşi reveni foarte repede, îndreptă umerii şi-i adresă însoţitorului său un zâmbet fermecător.

- Oricum, este prea târziu pentru a ne face griji, spuse ea în şoaptă. Să avem aerul că suntem acasă.

Tânărul bărbat îi întoarse zâmbetul.

Ce ironie a sorţii! Se gândi Sandra. Toată viaţa sa, încercase să se simtă acasă.

împinse uşa şi pătrunse în apartamentul întunecat. în spatele ei, îl auzi pe Sam pipăind peretele, apoi se produse cu declic şi o lumină foarte plăcută, de culoarea chihlimbarului, scăldă vestibulul. Intrând în camera de zi, Sandra îşi stăpâni o exclamaţie. Ceea ce ştia despre personalitatea lui Paul n-o pregătise să găsească la el o colecţie atât de splendidă de opere de artă.

-- Priveşte! şopti ea, mângâind o statuetă de marmură aşezată pe şemineu. Ce minunat!

Sam se apropie şi examină obiectul.

- Rollins se pricepe în materie de artă, comentă el după ce scoase un lung fluierat de admiraţie. Marmura aceasta este un Sanzeri. Peste douăzeci de ani, va avea o valoare inestimabilă.

- Nu ştiam că Paul este un amator de artă!

Ea înaintă în încăpere, atingând uşor în trecere nişte icoane de lemn aurit.

Sam se aplecă peste o litografie agăţată pe peretele din spate.

- Un Lichtenstein semnat! Dar până la urmă, cât câştigă Rollins pe an?

- Nu destul pentru toate acestea, estimă Sandra privind în jurul ei. Dacă are vreun şiretlic, vreau neapărat să-l cunosc şi eu!

Cei doi tineri râseră. Dar ştiau amândoi că momentul era serios. Paul făcea avere răspândind informaţii, adevărate sau false, despre Sandra şi Max?

- Locul acesta îmi face pielea de găină, oftă ea în cele din urmă, frecându-şi braţele: să terminăm şi să plecăm!

Sam prelua baia şi bucătăria, în timp ce Sandra se duse în dormitor. Era atât de speriată că avea de scotocit prin obiectele personale, încât fu uşurată să descopere o încăpere austeră, întrucâtva monahală prin simplitatea sa.

în loc de pat, Paul avea o saltea aşezată pe o platformă din pin, dată cu alb. Aplecându-se, Sandra observă că acest soclu închidea un sertar uriaş. îl deschise. Lenjerie împăturită cu grijă ocupa partea

stângă; tinerei femei îi fu jenă când ridică vraful de şorturi şi de maiouri. Puloverele din caşmir în nuanţe sobre, din centru, nu ascundeau nimic, cu excepţia unui gust excelent în materie de îmbrăcăminte. În sfârşit, îşi strecură mâna şi sub cămăşile apretate şi călcate din dreapta... tot nimic.

Nici dulapul din perete nu ascundea nimic. O combină muzicală ocupa peretele din faţa patului. Sandra pipăi în jurul fiecărui element fără mai mult succes.

Cu un oftat, ieşi din cameră şi se duse să i se alăture lui Sam în baie. Tânărul bărbat inspecta conţinul dulapului de farmacie.

- Ei bine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

- Nimic. Trebuie să spun că Paul este un adevărat obsedat de ordine! Se înălţă în vârful picioarelor pentru a privi peste umărul lui Sam în micul dulap.

- Şi tu? Ai găsit ceva?

- Nu, cu excepţia mărcii pastei de dinţi şi a apei sale de toaletă.

- Hm. Nu este destul pentru a-l acţiona în justiţie, nu-i aşa?

- Nu, este şi părerea mea.

El stinse lumina în baie şi se duse în camera de zi în urma Sandrei. Aceasta se îndreptă direct spre ieşire.

- Să plecăm, nu vreau să-mi asum mai multe riscuri.

Sam aruncă o ultimă privire spre salon.

- I-ai cercetat biroul de scris?

- Care birou? Nu l-am văzut.

Tânărul bărbat indică o mobilă în faţa ferestrei.

- Acolo, masa aceea cu sertar şi cu o maşină de scris deasupra.

Sandra strânse din pleoape.

- Nu l-am remarcat.

- Ar trebui să-ţi pui din când în când ochelarii, asta ajută! o tachină însoţitorul său.

Fără să piardă o clipă, el începu să examineze hârtiile frumos aranjate în cutii metalice. Sandra întinse mâna spre un carnet de notiţe... şi-şi opri gestul văzându-l pe Sam devenind alb la faţă.

- Ce ai? articulă ea cu o voce abia auzită.

Tânărul bărbat aruncă foaia pe care-o ţinea ca şi când îi arsese degetele.

-Ticălosul! mormăi el lovind cu pumnul în masă. Nenorocitul, ticălos mizerabil!

- Sam!

Ea vru să ia hârtia, dar însoţitorul său o prinse de încheietura mâinii pentru a o împiedica.

- Trebuie să văd, Sam. Trebuie să ştiu.

îi dădu drumul, o privi aplecându-se, citind şi... spre marea sa oroare... începu să râdă!

-Ai un curios simţ al umorului! izbucni el pe un ton scandalizat. Este cel mai dezgustător atac personal pe care l-am citit vreodată. Dacă cineva îndrăznea să-mi trimită o asemenea scrisoare fără valoare, eu...

- Calmează-te, Sam. Am văzut deja această scrisoare.

El nu mai înţelegea nimic.

- Chem poliţia, hotărî Sam, punând mâna pe telefon. îl vor aştepta, marţea viitoare, la coborârea din avion.

Izbucnirea de veselie a Sandrei se risipi.

- Nu este nevoie. Nu Paul este autorul acestei scrisori.

Sam lăsă telefonul.

- De unde ştii?

- Pentru că eu sunt cea care i-a dat-o.

- înnebunesc eu sau tu eşti deja nebună? întrebă însoţitorul său sprijinindu-se de marginea mesei.

- Nici unua, nici alta de hârtie alte şase scrisori, toate bătute la maşină, toate pline de cele mai rele informări pe care Sam le citise vreodată.

- Primesc una pe săptămână, începând din luna octombrie. I le-am

încredinţat lui Paul, pentru ca să le aibă, în cazul în care situaţia s-ar înrăutăţi.

- Şi eşti sigură că nu sunt de la el?

- Absolut sigură. A angajat chiar un detectiv particular, dar n-a putut da de urma sursei. Toate au fost trimise de la Poşta Centrală, din Penn Station şi nu au nici o amprentă identificabilă pe ele.

Fără să spună un cuvânt, Sam o ajută pe tânăra femeie să facă ordine pe biroul lui Paul. Apoi făcură un ultim tur al apartamentului pentru a se asigura că n-au deranjat nimic şi ajunseră la ieşire.

- Aşteaptă!

Sam o prinse pe Sandra de încheietura mâinii.

Tânăra femeie închise foarte repede uşa şi-şi lipi fruntea de ea.

- Oh, nu! Dacă sunt Neal şi Diane?

- Dacă este Paul! replică Sam.

Inima Sandrei bătea să-i spargă pieptul. Cu urechea încordată, pândea cel mai mic sunet provenind de pe palier. Ascensorul se oprise într- adevăr la etaj, dar ar fi fost incapabilă să spună dacă ieşise cineva din el. Sam şi ea aşteptară patru minute fără să se mişte, siguri că vor auzi din clipă în clipă cheia introducându-se în broască.

Nu se întâmplă nimic. în cele din urmă, Sandra îşi regăsi respiraţia.

- Alarmă falsă? Nu se apasă pe butionul ultimului etaj din greşeală, Paisley. N-ai să mă faci să cred asta.

- Ba da, este posibil, afirmă ea, întredeschizând de-abia uşa, pentru a arunca o privire pe palierul gol. La Carberry sunt trei ascensoare, care deservesc trei case ale scărilor. Oamenii se pot înşela, s-a mai întâmplat.

- Şi liftierul de jos? Nu este acolo tocmai pentru a împiedica asta?

Sandra începu să râdă.

- L-ai văzut deja pe Hector! îi este greu să ştie în ce zi este...

Consultă ceasul lui Sam.

- Oricum, şi-a încheiat programul. Nu-l cunosc pe supraveghetorul de noapte, el trebuie să-l fi schimbat.

***

Ajunşi în apartamentul Sandrei, merseră direct în birou. Nici unul, nici celălalt nu se simţeau foarte comod în salon, iar bucătăria era o încăpere funcţională, neprimitoare. Sandra îi propuse însoţitorului său un pahar cu coniac. Când veni cu sticla, îl găsi instalat pe sofa, gânditor, în timp ce atingea uşor cu un deget o pernă de mătase roşie pe care ea o pictase se secole.

- Ia loc, spuse Sam, luându-şi paharul cu o mână şi bătând uşor cu cealaltă locul de lângă el. S-ar spune că eşti gata să explodezi!

Incapabilă să rămână pe loc, ea măsura încăperea în lung şi în lat, pradă unei agitaţii de nestăpânit.

-Totul a fost o pierdere de timp! izbucni ea. N-am aflat absolut nimic.

Sam bău o înghiţitură de alcool.

- Ştim că Rollins are bun-gust în materie de artă.

- Foarte nostim! bombăni Sandra fulgerându-l cu privirea.

- Iartă-mă. îmi voi formula altfel gândul: ştim că Rollins are cu ce să-şi ofere opere foarte frumoase.

- Şi ce-i cu asta?

- Ei bine, asta înseamnă că are bani. Mulţi bani. Trebuie să-i fi obţinut de undeva.

Tânăra femeie alungă acest argument cu un gest brusc al mâinii.

- Toate acestea nu ne aduc dovada că este responsabil de ceea ce mi s-a întâmplat.

- De fapt, ce sperai să găseşti? O mărturisire semnată?

Ea îşi încruntă sprâncenele negre şi fine.

- Mai întâi, această idee strălucită a fost a ta, spuse ea pe un ton tăios. Personal, întotdeauna mi-a venit greu să cred că Paul, poate...

-Ah, nu!

Sam se ridică atât de brusc, încât vărsă câteva picături de coniac pe pantaloni.

- Oricum, n-ai să începi iar să-ţi ascunzi capul în nisip? Te credeam mai combativă, Paisley.

îşi atinsese ţinta. Sandra simţi lacrimi în ochi.

- Este mai uşor când ştii împotriva cui lupţi, Sam.

Ceva din tonul vocii sale risipi pe loc mânia tânărului bărbat. Se putea oare îndoi de el?

- Nu eu sunt duşmanul tău, Sandra.

Depăşi distanţa care-i separa şi-şi puse mâinile pe umerii ei plăpânzi. Cât de mică părea în acel pulover prea mare! Inima îi fu copleşită de dragoste pentru ea. Sandra îşi adânci privirea în a sa, şi el crezu că se scufundă în ochii atât de albaştri, conturaţi cu negru.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea cu voce clară.

Sam înclină capul, buzele li se întâlniră într-un sărut scurt, de o blândeţe aproape dureroasă.

Aerul vibra de dorinţa stăpânită. Sam îşi strecură degetele prin buclele mătăsoase ale însoţitoarei sale şi o mângâie pe cap. Sandra nu mai era decât emoţie pură; era foc şi ploaie fină, cu inima bătând şi trupul istovit.

- Pune-ţi mantoul, îi comandă Sam, rupând vraja care îi unea.

Sandrei îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi reveni în fire.

- De ce? reuşi în cele din urmă să articuleze.

- Ieşim să cinăm.

Ea ezită.

- Nu pot. Dacă cineva...

- Nu te va recunoaşte nimeni, o întrerupse el. Haide! Pune-ţi mantoul!

- De acord.

O urmă în salon, unde îşi lăsaseră pardesiele. Când fu îmbrăcată, îi întinse poşeta.

- Bine. Acum piaptănă-te cu părul pe spate.

Sandra nu ştia dacă trebuie să râdă sau să se înfurie.

- Ţi-ai pierdut capul?

- Nu discuta, Paisley, fă ce-ţi spun.

Scoţându-şi peria, se apropie de oglinda de la intrare şi-şi îndreptă buclele spre creştetul capului. Le prinse acolo cu doi piepteni şi cercetă

rezultatul cu o mină nemulţumită.

- Sunt îngrozitoare, declară ea, întorcându-se spre Sam.

El îi adresă un zâmbet înţelegător.

- Nu, dar asta te schimbă.

Sandra se privi din nou.

- încep să înţeleg.

Cu un râs bucuros, continuă operaţiunile. în câteva clipe îşi aplică pe buze un ruj foarte închis, îşi scoase lentilele de contact şi-şi puse nişte ochelari cu rame uriaşe şi îşi înfăşură un şal pe cap.

- Iată! anunţă, întorcându-se spre Sam cu o reverenţă.

Tânărul bărbat izbucni în râs.

- Atenţie la ce vei spune! îl preveni ea amenin ţându-l cu degetul.

- De-abia îndrăznesc să mărturisesc, însă semeni cu...

- Nebuna din Chaillot, comentă Sandra în locul său. Chiar şi pendulele se vor opri la trecerea mea.

- Nu eşti chiar o femeie fatală, aprobă el, dar nimeni nu te va recunoaşte în seara aceasta!

- Mi-o doresc din tot sufletul! exclamă ea, aruncând o ultimă privire în oglindă. Pentru că dacă cineva mă vede astfel, pentru reputaţia mea ar fi mai rău decât tot ce s-a povestit până acum.

Ieşiră din apartament, Sandra încuie de două ori, în timp ce Sam chema ascensorul. Erau atât de absorbiţi în discuţiile lor pentru a şti unde vor cina, încât nici unul, nici celălalt nu auzi scârţâitul produs de uşa de la scara de serviciu, când aceasta se întredeschise şi se închise imediat.

***

Lui Jack Farrell îi era cald, picături de transpiraţie îi apărură pe frunte, în ciuda curentului de aer rece care sufla în casa scării. Tocmai era gata să-şi părăsească ascunzătoare în clipa în care Sandra şi Beranger ieşiseră din apartamentul din dreapta. Sărise înapoi rugându-se lui Dumnezeu ca ei să nu audă scârţâitul balamalelor.

Temerile sale erau inutile: judecând după râsetele şi frânturile de

conversaţie care ajungeau până la el din cealaltă parte a uşii grele metalice, gândurile le erau la mii de kilometri de fotografii lipsiţi de scrupule şi de articolele mincinoase.

Timp de o secundă, când era acolo, pitit în întuneric şi tremurând de frig, Jack se întrebă dacă Beranger şi Sandra erau amanţi. Se întrebă ce efect putea să aibă să o ţină în braţe, să-şi afunde capul în masa de bucle mătăsoase care-i încadra faţa.

Apoi se întrebă dacă nu înnebunise.

Ascensorul se deschise şi maşinăria se puse în mişcare, ducându-i pe pasageri la parter.

Era totuşi timpul să înceapă să muncească.

***

în realitate, Sandra n-ar fi avut nevoie să bea tot vinul acela alb pentru a se simţi euforică. Simplul fapt de a fi anonimă ajungea s-o facă să plutească în nori. Bariera dintre nelinişte şi veselie este subţire; acea neaşteptată revenire la normal, imediat după incursiunea la Paul o ameţea, o îmbăta complet.

- Nu înţeleg de ce n-am încercat niciodată să-mi schimb înfăţişarea! exclamă ea fluturând furculiţa în aer.

Sam rupse o bucată de pâine foarte proaspătă.

- Nu este numai o chestiune de ruj de buze şi de ochelari, afirmă el pe un ton doct. Este o întreagă atitudine.

- Gata, nu te mai cred.

- Ştiai că Marilyn Monroe se plimba deseori fără să fie recunoscută?

- Ea? Sunt sigură că nu putea scoate un oftat fără ca asta să apară în titluri cu litere mari în ziarele de a doua zi!

- Ei bine, te înşeli. Se povesteşte că într-o frumoasă duminică însorită, se plimba cu un ziarist în Central Park. Acesta din urmă se mira că nimeni n-o recunoaşte. După un timp, a întrebat-o: „Este oare pentru că nu sunteţi machiată şi nu v-aţi îmbrăcat în paiete? Monroe a început să râdă. „Nu, a răspuns ea, este doar pentru că în acest moment nu sunt Marilyn Monroe!"

Sandra se încruntă.

- Ce voia să spună cu asta?

- Lasă-mă să termin, spuse Sam amuzat. Monroe explică apoi că putea să-şi „aprindă" sau să-şi „stingă" personalitatea de star după cum voia. Asta n-avea nimic de a face cu nici un machiaj.

- Nu cred! exclamă Sandra râzând.

- Ziaristul nici atât, dar Monroe insista. Atunci au pariat că fără să se atingă de coafura sa, sau să schimbe ceva din toaletă, ci printr-un simplu mijloc de transformare mentală, va atrage pe loc toţi admiratorii ce treceau chiar în acel moment pe lângă ea, fără să ştie că era acolo.

- Cine a câştigat? Desigur reporterul?

- A pierdut. Monroe şi-a schimbat poziţia corpului, chipul a început să radieze energie şi încântare şi, în faţa ochilor acelui bărbat, s-a metamorfozat într-un star de cinema. în cinci minute, o mulţime adevărată îi asaltă şi trebuiră să-şi ia picioarele la spinare.

- Ei bine! Iată o poveste de înscris în seria „Incredibil, dar adevărat!"

Sandra îi ceru vin lui Sam, care cu acea ocazie îşi umplu şi propriul pahar.

- Totuşi, nu văd legătura cu mine, dăugă ea după ce se gândi.

- Nici eu, mărturisi însoţitorul său. Dar poate că dacă ai fi mai puţin conştientă de tine însăţi, ceilalţi te-ar remarca mai puţin... în acest moment, de exemplu, deghizarea ta nu ajută prea mult, primul venit cu puţin simţ de observaţie, te-ar recunoaşte. Dar cum nu te aştepţi să atragi tenţia, nu emiţi acele mici semne imperceptibile ca de obicei.

- Ipoteză extrem de improbabilă, domnule Beranger.

Amândoi rămaseră tăcuţi în timp ce li se aduceau farfuriile.

- Este posibil, reluă Sam când chelnerul se îndepărtă, dar nu lucru este sigur: poţi avea o viaţă a ta, Sandra.

- La New York? Mă îndoiesc.

Sam îi luă mâna peste masă.

- Nu la New York, spuse el. Cu mine.

- Dar tu trăieşti aici.

Sam inspiră adânc. Cum naiba putuse uita să-i spună?

- La întâi ianuarie mă consider plecat în Maine.

- Tu... cum?

Sandra scăpă furculiţa, care ateriză în farfurie, stropind cu sos faţa de masă.

Atunci el îi vorbi despre Karl Bergmann şi despre şansa pe care i-o oferea.

- Dar atelierul tău? întrebă ea. Cum va funcţiona fără tine?

Cum mă voi descurca eu fără tine?

- Merită osteneala de a-l părăsi un an. Ceea ce îmi propune Bergmann este nepreţuit.

îi descrise puţin metodele folosite de bătrânul artizan. Asemenea tehnici erau pe cale de dispariţie.

în timp ce-l asculta vorbind, Sandra îl observa: ochii i se luminaseră când vorbea despre meseria sa, despre arta sa. Deodată, înţelese prin ce se deosebea Sam de toţi oamenii pe care-i cunoştea: era sincer. Iubea cu sinceritate ceea ce făcea, nu lucra pentru bani sau pentru glorie.

- Ai să-mi lipseşti, spuse ea, având un nod în gât.

- Nu neapărat, Paisely. Nu suntem obligaţi să ne despărţim.

- Nu ţi-aş cere niciodată să rămâi aici.

- Aş refuza. Dar poţi veni cu mine.

- în Maine?

- Auzindu-te, s-ar spune că este jungla australiană!

- Aproape că ar fi mai bine! răspunse ea, brusc foarte abătută. Este frig, acolo sus!

El se gândi la ce ar fi viaţa fără ea.

- Nu mai mult decât aici, răspunse blând.

Sandra lăsă ochii în jos, spre mâinile încrucişate pe masă. Fusese atât de ocupată să lămurească cele mai noi complicaţii ale existenţei sale, încât nu se gândise la hotărârile cu adevărat reale pe care trebuia să le ia. Nu numai viitorul său era în joc, ci şi cel al lui Sam.

- Ce te reţine la New York, Sandra?

Ea reflectă un timp înainte de-a răspunde.

- Sunt acasă, spuse în sfârşit, negăsind altceva. Aici am trăit întotdeauna.

- Asta este trecutul. Şi viitorul?

Sandra întoarse capul, apoi privirea îi reveni asupra lui Sam.

- Nu pot răspunde la asta.

- Nu poţi, sau nu vrei?

- Amândouă. Nu pot să-ţi dau foarte repede un răspuns şi nu sunt sigură că în această clipă vreau să mă gândesc serios la asta.

- Eşti sinceră, Paisley.

- încerc să fiu.

Sam îi lăsă mâna şi începură să mănânce. Sandra îşi schimbă mina: veselia îi dispăruse şi o expresie mai gravă, mai gânditoare îi întunecase trăsăturile. Era atât de aproape, atât de aproape să-l facă să simtă că pornise ea însăşi să forţeze barele închisorii sale. Dar se închisese din nou, se adăpostise din nou în spatele valurilor de responsabilităţi şi promisiuni reţinute.

Fără să vrea, menţionând întâi ianuarie, el stabilise tacit o dată limită pentru amândoi. Erau adulţi, trăiseră şi unul şi celălalt destul pentru a şti că relaţia lor nu va dura la nesfârşit dacă nu dădeau de la ei. Dacă Sandra avusese o carieră, sau o familie, sau unele obligaţii ce o reţineau la New York, Sam ar fi mişcat cerul şi pământul pentru a găsi o soluţie mulţumitoare pentru toată lumea.

Dar nu era cazul.

Ea era dominată numai de teamă, de izolare, de o prea mare dependenţă de modul de viaţă pe care-l cunoscuse. Dar nu va lăsa aceste elemente să joace un rol determinant între ei.

***

Totul se desfăşurase prea bine. Poate de aceea Jack avea palpitaţii.

încă din clipa în care se prezentase în faţă la Carberry Towers şi în care gardianul de noapte îl luase drept Paul Rollins, avusese libertatea de acţiune. El care se aşteptase să fie aruncat afară ca un necredincios, fusese primit cu onorurile datorate prinţilor. El care se aşteptase să se furişeze pe scara de serviciu, urcase în ascensor, salutat de liftier.

Nu existase decât o alertă, când Beranger şi Sandra fuseseră gata să-l surprindă în clipa în care se apropia de apartament. Dar îl salvase o ieşire de serviciu bine plasată. Sandra Chance avusese chiar buna idee să nu încuie uşa lui Rollins: se putu introduce acolo fără a deschide cu un şperaclu.

Prea uşor, se gândi el, examinând dosarele pe care Rollins le păstra sub birou, în sertarul pentru documente.

Prea frumos.

Se aşeză pe jos şi începu să citească notele lui Paul despre anii cu grupul Ultima şansă.

Nu se întrerupse din lectură înainte de-a ajunge la capăt. Era prea interesant.

Nu era ora opt când Sam şi Sandra ieşiră din restaurant. Deşi se întunecase complet, strada a cincea mişuna încă de trecători care se grăbeau să-şi termine cumpărăturile pentru Crăciun. Negustori ambulanţi făceau castane coapte; parfumul lor o făcu pe Sandra şi mai melancolică.

După ce Sam îşi anunţase plecarea apropiată în Maine, deveniseră tăcuţi; preferară mai degrabă să mănânce şi să bea decât să se gândească la viaţă şi la problemele sale. Sandra ştia că se afla într-un impas. Era împărţită între trecut şi viitor, prinsă într-un nod foarte încurcat de zvonuri răuvoitoare şi de surde ameninţări. în zadar se pretindea legată de operele de caritate fondate de Max, asta era doar o scuză, un pretext pentru a-şi ascunde adevăratele motive: nu s-ar fi putut gândi să trăiască împreună cu Sam, înainte de a avea viaţa ei.

Sam îi propuse să meargă până în Rockefeller Plaza pentru a admira pomul de Crăciun, dar inima ei nu mai era în sărbătoare şi refuzase, spunând că prefera să se întoarcă la Carberry... „în cazul în care"...

- în cazul în care, ce? întrebă Sam, chemând un taxi.

- în cazul în care Diana şi Neal se vor întoarce mai curând decât era prevăzut, mormăi ea în mod jalnic.

Se strecură pe bancheta din spate. Sam se aşeză lângă ea, îi ceru şoferului să oprească în colţ la Carberry Towers şi să lase motorul pornit.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Paisley, când vei înceta să te comporţi ca o copilă speriată de aceştia doi?

- Nu-mi place asta.

- Sper! Ei poftim cum te comporţi, când eşti adult şi pe deasupra eşti şi la tine acasă! Lasă-mă să urc cu tine, o rugă, luând-o de mână. Vei face prezentările şi nu se va mai vorbi despre asta.

- Nu în seara aceasta.

- Mâine.

- Sam, te rog...

- Destul, termină. N-avem timp de pierdut cu toate acestea.

O obligă să-i susţină privirea.

- Nu te înfuria, Sam. Te rog.

îi zâmbi, dar el rămase serios. îl dezamăgise.

- Ce-ai spune de douăzeci şi doi decembrie? îi sugeră ea, străduindu-se să-şi menţină zâmbetul. Ai să fii liber să vii la o recepţie?

Nici un răspuns. Ea se aplecă pentru a-l vedea mai bine în lumina felinarelor de pe stradă.

- Invitaţii vor fi aleşi pe sprânceană.

în câteva cuvinte, îi expuse ideea sa.

- Cei trei băieţi de viaţă vor fi acolo?

- Da, printre alţii. Doream să-mi contactez vechii colegi de la galerie.

Fără să dea importanţă celei de a doua părţi a răspunsului, Sam reveni la Paul, Neal şi Diana.

- Vor afla ce suntem unul pentru celălalt?

Sandra ezită.

- Vor afla ceea ce este necesar.

- Oare este necesar să le spunem că sentimentele noastre sunt serioase?

Tânăra femeie îl privi drept în faţă. Era clar, ea deţinea cheia viitorului lor. Un răspuns nepotrivit şi Sam îşi va lua zborul în Maine. Nu era nesăbuită, ştia bine că nu va mai avea a treia ocazie să-şi găsească fericirea cu el.

- Da, spuse ea, este necesar.

în întuneric, Sam îi luă mâna şi i-o sărută. Un sărut lung în căuşul palmei, care o făcu să se înfioare de dorinţă.

Taxiul oprise la colţ la Carberry, becul felinarului era spart şi maşina era pierdută într-o insulă de întuneric. Şoferul, lăsat în jos pe scaunul său, cu şapca peste ochi, luase un moment de pauză, lăsând ceasul să mănânce liniştit dolarii lui Sam.

Nu s-ar fi putut bucura de-o mai mare intimitate.

Sam se lăsă să alunece pe banchetă şi o trase pe Sandra în braţele sale. Părea atât de convins că viitorul li se deschidea amândurora. Dar ea nu mai ştia să spere de mult. închise ochii şi-şi apăsă obrazul de cel al însoţitorului său. Era cald, plin de viaţă... Rămaseră astfel mult timp... Ea se simţi topindu-se ca o lumânare de ceară.

Asta îmi este de-ajuns, se gândi, mirosindu-i parfumul, umplându-şi cu el mintea şi sufletul. Dacă asta este tot ce trebuie să am de la el, mă voi mulţumi cu atât.

Sam simţea inima însoţitoarei sale bătând nebuneşte. Fu copleşit de mânie pentru toţi anii pierduţi în timp ce-o săruta.. Parfumul de violete, moliciunea suplă a trupului său, îi aminteau cu cruzime tot ce pierduse, tot ce voia să găsească. Nu este de-ajuns, se gândi el. Nu mă voi sătura niciodată de ea.

Totuşi, un taxi nu este locul în care îţi poţi declara dragostea... chiar dacă şoferul vrea să facă pe surdul şi pe orbul. Cum pasiunea ameninţa să-i ducă prea departe, Sam şi Sandra înţeleseră că era de preferat să se despartă.

- Sună-mă când te trezeşti, spuse tânărul bărbat după un ultim sărut. Vreau să fiu prima voce pe care o vei auzi.

- Sună-mă în seara aceasta, răspunse ea. Vreau să fiu ultima voce pe care o vei auzi înainte de a adormi.

Şi apoi, foarte repede, înainte de a deschide portiera şi a reveni la realitate, se aplecă asupra lui şi-l sărută încă o dată pentru a-şi întipări în memorie parfumul şi gustul pielii sale.

- Pe curând, murmură ea, punându-i un deget pe gură.

- Pe foarte curând.
Nu mai aveau mult timp.

Capitolul 8

Sandra păstră mult timp parfumul lui Sam după ce coborî din taxi. Era absurd, dat fiind problemele pe care le avea în acel moment, dar simplul fapt de a se gândi la el îi aducea pe chip un zâmbet blajin. Şi cu atât mai rău dacă gardienii din hol o considerau nebună. Nu se simţise în viaţa sa mai sănătoasă la minte.

Chiar în cele mai bune momente cu Max, nu cunoscuse starea de bine pe care o simţise cu câteva clipe mai înainte cu Sam. Cu Max, totul fusese captivant, frenetic, totul se trăia în desperare sau euforie. N-avusese niciodată posibilitatea să-i savureze compania cum o savura pe aceea a lui Sam, n-avusese plăcerea de a aştepta inevitabilul.

Ieşind din ascensor, tânăra femeie observă o rază de lumină sub uşa lui Paul.

Cât era de ciudat! Ar fi jurat că o stinsese. Să fi fost acolo Diana sau Neal? Acum n-avea nici o dorinţă să-i vadă, era prea plină de imaginea lui Sam, de râsul lui Sam, de vocea lui Sam.

De altfel, judecând după colecţia de opere de artă, Paul îşi putea plăti factura de electricitate. Sandra ezită o fracţiune de secundă, apoi luă cheia lui Paul. Va intra, va face rapid un tur al apartamentului, va stinge lumina şi va uita acel loc. îl văzuse destul pentru astăzi.

Sandra începu să presupună că se întâmplase ceva când cheia nu se învârti în broască. Şi nu fără motiv: uşa era deschisă. Brusc, i se făcu foarte cald, îşi scoase ochelarii, îi vârî în buzunar şi-şi şterse fruntea cu un gest nervos.

- Ei, drăcie! murmură ea.

Cum putuse fi atât de proastă încât să uite să încuie cu cheia? Paul o detesta deja; dacă din cauza neatenţiei sale i se furaseră operele de artă, îi va suci gâtul.

înaintă tiptil; în vestibul, totul părea în ordine. La dreapta, baia şi camera erau cum le lăsase. Respirând mai normal, străbătu din nou antreul în sens invers şi intră în camera de zi.

O coamă de păr roşcat, luminată de lampa de pe birou îi atrase

atenţia. Cu picioarele tremurând, se prinse de spătarul unui scaun pentru a nu cădea. Paul, aşezat turceşte pe jos, citea un manuscris. Slavă Domnului, era cu spatele la ea.

Oare când se întorsese? Intenţionase să rămână în Brazilia încă patru zile. Şi oare la cât timp venise după vizita sa cu Sam? Fusese gata să-i surprindă în flagrant delict!

înaintă spre el căutând cu desperare ce să-i spună când se va întoarce şi-şi va aţinti asupra sa ochii pătrunzători.

Dumnezeule! Cum va ieşi din această afacere?

***

La rândul său, Jack era absolut inconştient de prezenta Sandrei, la mai puţin de patru metri de el. Cuvintele lui Paul îl transportară departe de studioul său ponosit din Manhattan, la Philadelphia, cu douăzeci de ani în urmă, când sărmanul mic băiat bogat care fusese Max, descoperise realităţile vieţii la familia Rollins, mici burghezi de la periferia oraşului. Ar fi fost acolo cu ce să scrie un adevărat roman.

Un detaliul era uluitor. Atât de uluitor încât nu observă nimic până când o mână se aşeză pe umărul său.

- Paul?

Vocea era blândă, clară şi puţin tremurătoare.

Jack ezită înainte de a se întoarce.

- Ce? întrebă el pentru a câştiga timp.

- Când te-ai întors? Te credeam plecat până marţi.

Fotograful inspiră adânc, înghiţi şi se întoarse spre Sandra Chance.

Teama pe care o citi în ochii săi fu atât de mare, încât se ridică instinctiv, răsturnând toate hârtiile şi întinse mâinile pentru a o linişti.

- Nu vă fie teamă, spuse el. Nu vă voi face nici un rău.

Ea se dădu înapoi spre telefon gata să-şi piardă echilibrul, lovindu-se de un fotoliu, abia menţinându-şi poziţie verticală.

- Nu vă apropiaţi sau ţip, spuse ea ridicând braţele pentru a se apăra. Acest imobil mişună de agenţi de securitate. Un strigăt şi vor sosi imediat la faţa locului.

El se opri imediat.

- Credeţi-mă, doamnă Chance, nu vreau să fac rău nimănui.

Se pregăti să-şi scoată legitimaţia din buzunarul interior, dar exclamaţia înăbuşită a Sandrei îi opri gestul.

- Nu sunt înarmat, o asigură el, străduindu-se să zâmbească. Vreau doar să vă arăt un act de identitate.

Sandra consimţi şi puse mâna pe o sculptură aşezată, în apropierea intrării.

- Să nu înaintaţi nici un pas, îi ordonă ea, învârtind obiectul deasupra capului. Aruncaţi cartea de vizită în faţa mea, pe covor.

El se supuse. Sandra îşi puse nişte ochelari enormi şi se aplecă pentru a ridica legitimaţia de presă.

Mâna îi tremura. Când înclină capul pentru a citi, el o văzu inspirând adânc. O privi examinând documentul rând cu rând.

Jack Farrell

548 East 52. Second Street

1,74 m, 80 kilograme, păr roşcat, ochi căprui.

Data naşterii:15.04.1959.

- Grupa sanguină: O negativ, o anunţă el pe neaşteptate.

Sandra ridică ochii spre el.

- Asta nu este pe act.

- Ştiu, de aceea v-am spus-o.

- Nu cred că-mi foloseşte.

- Dumneavoastră poate că nu, dar dacă mă loviţi cu chestia aia, voi avea nevoie de o transfuzie, îi explică Jack, indicând sculptura pe care o ţinea încă în mână.

- Bine, îmi voi aminti.

Aruncă o ultimă privire spre actul de identitate şi i-l aruncă înapoi. Jack îl prinse din zbor. Brusc, expresia Sandrei se schimbă.

- Vă recunosc! Sunteţi unul din fotografii din faţa muzeului, de zilele trecute.

Tânărul bărbat dădu din cap.

- Vinovat, mărturisi el, aruncând o privire neliniştită spre arma Sandrei. Tot eu sunt cel pe care prietenul dumneavoastră l-a sufocat aproape în ziua în care...

- Oare nu renunţaţi niciodată?

Mânia luase locul fricii. Văzu chipul Sandrei înăsprindu-se în timp ce aşeza sculptura.

- Aşadar, aveţi o plăcere să hărţuiţi oameni?

- Nu oamenii, o corectă Jack. Idolii.

- Eu nu sunt unul dintre ei.

- V-aţi căsătorit cu unul.

- Maxwell a murit, bombăni Sandra înaintând spre el, lovind aerul cu mâinile fine. Nu mă puteţi lăsa în pace?

Fotograful ridică din umeri.

- Nu eu sunt cel care stabileşte regulile. Eu mă mulţumesc să fac jocul.

Ochii albaştri ai Sandrei aruncau fulgere.

- Ei bine, este un joc mârşav! Chem poliţia, se hotărî ea dând înapoi.

- Hei! Fiţi calmă! se agită Jack. Vreau doar să-mi câştig existenţa.

- Adevărat? Cu ceea ce faceţi se câştigă în general de la cinci la douăzeci de ani de închisoare.

El zâmbi în colţul gurii.

- Cine ar fi crezut? Sandra Chance are simţul umorului!

Ea întinse mâna spre telefonul aşezat pe o măsuţă joasă. Jack se hotărî să-şi joace ultima carte.

- Dacă sunaţi la poliţie, îi voi spune lui Rollins că aţi intrat aici cu Beranger înaintea mea.

Sandra ridică receptorul cu o mână, şi făcu să sune cheile cu cealaltă.

- Cine vă va crede? Eu am cheia, dumneavoastră nu.

Dumnezeule! într-adevăr, va anunţa poliţia.

Fruntea lui Jack se acoperi de transpiraţie. înaintă cinci paşi şi o prinse pe Sandra de braţ înainte să termine de format numărul.

- De ce aţi venit aici, dumneavoastră şi Beranger? o întrebă el cu voce aspră.

Văzu o umbră de spaimă şi desperare trecând prin ochii albaştri. Avu un sentiment de milă pentru ea, dar şi-l înăbuşi.

- N-am... intrat, bâigui Sandra, scăpând receptorul din mâna lipsită

de forţă.

- Ştiu că Rollins este în călătorie, insistă Jack şi v-am văzut ieşind din acest apartament cu Beranger.

- Am adus corespondenţa, afirmă Sandra închizând telefonul. Domnul Rollins este la Rio.

- Haideţi, doamnă Chance! Vă puteţi strădui mai mult.

- Şi dumneavoastră la fel, domnule Farrell, ripostă ea cu o voce tăioasă. Eu cel puţin locuiesc la Carberry. Dumneavoastră nu puteţi spune acelaşi lucru. Este o distanţă de optzeci de străzi până aici.

- Căutam ceva cu care să scriu un articol, atâta tot, răspunse el calm.

- într-un apartament particular?

- Asta face parte din meserie. Sunt în căutare de răspunsuri.

- Despre ce?

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

- Despre obiceiul de a mă droga, sau despre viaţa mea sexuală depravată?

- Alegeţi. Nu sunt dificil.

Sandra îl străpunse cu privirea.

- De ce nu încercaţi mai bine să descoperiţi cine a răspândit aceste minciuni pe socoteala mea?

Jack începu să se gândească foarte repede. Asta devenea interesant.

- Bănuiţi pe cineva?

Ea se posomorî în mod vizibil.

- Oh, nu, îi spuse cu un râs forţat. Nu vă voi ajuta să-mi distrugeţi viaţa.

Nu era necesar. Simplul fapt că Beranger si ea intraseră la Rollins, spunea tot ceea ce avea nevoie să ştie. Regreta că nu avusese timp să citească până la capăt hârtiile. Ar fi putut găsi acolo fragmente de răspunsuri? Până acum aflase să Paul era în întregime loial faţă de Max, că n-o plăcea foarte mult pe Sandra si că averea lui Max era folosită pentru a finanţa opere de binefacere.

- Am impresia că suntem într-un impas, spuse el încet. Amândoi

avem ceva de ascuns si nu avem încredere unul în celălalt... S-ar putea să fie o noapte lungă!

- Eu am tot timpul, afirmă Sandra liniştită.

Dar tensiunea i se citea pe faţa crispată şi pe spatele încordat.

- Vă voi pune la rândul meu câteva întrebări, reluă ea. De ce aţi ales să scotociţi mai curând în apartamentul lui Paul decât în al meu?

- Pentru a căuta cocaină şi tineri? spuse el făcând aluzie la articolele apărute în ultimele zile.

- De exemplu, da.

- Ca să fiu sincer, nu ştiam care era uşa dumneavoastră şi pentru că aceasta era deschisă, m-am hotărât să încep de aici. Simplă întâmplare.

- Ce-aţi fi făcut dacă toate erau închise cu cheia?

- Aş fi ales una şi aş fi descuiat-o.

- Forţarea broaştelor face de asemenea parte din talentele dumneavoastră?

- Probabil este cel mai mare.

- Iată ceva ciudat pentru un ziarist.

- Relaxaţi-vă, spuse el amuzat de expresia sa. Am învăţat această tehnică în mod cinstit, dacă pot spune aşa. Am făcut fotografii pentru un articol despre prevenirea furturilor în „Familia Americană", acum doi sau trei ani. Un fost deţinut intervievat cu această ocazie mi-a dat câteva informaţii.

- Trebuie să vă fi fost utile.

- Ascultaţi, Sandra, mă credeţi sau nu, nu sunt un răufăcător.

- Poate, dar lucraţi în presă şi acum, nu-i am la inimă pe ziarişti.

Ezită, apoi întinse din nou mâna spre telefon. Jack îşi văzu cariera prăbuşindu-se ca un castel de cărţi de joc. Viaţa este dură. Era timpul ca şi Sandra să afle.

- Nu faceţi asta, spuse el, cu o voce lentă, măsurată, ameninţătoare. Altfel, veţi regreta.

Ea avu un aer înspăimântat, dar păstră receptorul în mână, Avea mai multă îndrăzneală decât ar fi crezut.

- închideţi telefonul dacă nu vreţi să vedeţi o fotografie de-a dumneavoastră cu Beranger, pe prima pagină, mâine, în Post.

-Vă lăudaţi...

Lăsă receptorul mai jos.

-N-aveţi o fotografie de-a noastră.

-Vreţi să vă asumaţi riscul? V-ar plăcea să vă vedeţi numele lângă cel al iubitului dumneavoastră scris cu litere mari?

Atinsă! El găsise formula magică. Sandra lăsă receptorul pentru ultima dată.

Era gata să plângă. El se întristă puţin, dar privi apartamentul luxos în care se aflau şi acel val de milă se risipi. La urma urmei, ştia ce-o aşteaptă când alesese această viaţă.

-Ieşiţi, spuse ea cu o voce gâtuită de mânie şi de teamă. Ieşiţi înainte să-mi schimb părerea.

Jack îşi strânse mantoul de pe jos, făcând în aşa fel încât să strecoare câteva foi de hârtie scăpate din manuscris, în mânecă.

- Să citiţi bine ziarul de dimineaţă, spuse el îndepărtându-se spre ieşire. Va avea un mic mesaj pentru dumneavoastră.

De-abia avu timp să închidă uşa. Imediat ceva se lovi în ea şi se sparse cu zgomot.

-îmi pare rău, spuse cu voce tare.

Avea şi el dreptul la ora sa de glorie.

Sam lovi cu piciorul în cuvertura din satin a patului şi îşi lipi receptorul de ureche. îi venea greu să înţeleagă. Sandra nu putuse spune ceea ce credea el că a înţeles.

-De acord. Respir şi număr până la zece.

Dădu drumul firului telefonului şi măsura încăperea în lung şi-n lat, cu aparatul în mână.

-Vrei să-mi repeţi totul de la început?

Sandra reluă fraza ca o şcolăriţă ce-şi spune textul în faţa profesorului. Şi repetă aceeaşi informaţie incredibilă.

-Jack Farrell a pătruns în această seară în apartamentul lui Paul.

-Şi n-ai chemat poliţia?

-Şi n-am chemat poliţia.

El se aşeză pe marginea patului, stăpânindu-se să nu arunce cu telefonul pe fereastră.

- Cu siguranţă, eşti nebună. Nebună de legat. Oare ce era în vinul din seara aceasta?

La celălalt capăt al firului, vocea Sandrei era gâtuită.

- N-ai impresia că exagerezi puţin, Sam?

- Să exagerez?

El se ridică şi începu să se plimbe ca un leu în cuşcă.

- Draga mea, când voi începe să exagerez, îţi vei da seama. Acum, mă mulţumesc să vorbesc despre fapte concrete.

O auzi oftând lung. Era dur cu ea, cu atât mai rău. Tocmai comisese una dintre cele mai mari greşeli din viaţa sa, iar el nu va rămâne plantat acolo, să privească cerul căzându-i pe cap, fără să emită nici cea mai mică obiecţie.

- Calmează-te o clipă, Sam, şi încearcă să îţi reprezinţi situaţia. Am fost prinsă în flagrant delict în apartamentul lui Paul... Sau mai exact, noi am fost prinşi.

- Noi?

- Jack ne-a văzut ieşind de la Paul.

îi lăsă timp să înghită această informaţie.

- Oare ce-aş fi putut face în afară de a negocia cu el?

Sam se sprijini de geam şi privi în jos la strada a cincea, întunecată şi luminată.

- Dacă mă înşel, opreşte-mă, dar mi se pare că l-ai găsit pe Farrel instalat liniştit cu o carte? Dacă asta nu este flagrant delict, vreau să fiu...

- Sam, îl întrerupse ea, nu-i vorba de tine, Jack şi cu mine am fost prinşi asupra faptului. Amândoi avem ceva de pierdut.

- Oricum, unul dintre voi doi are mult de câştigat.

- Ei drăcie! izbucni Sandra cu o voce mai stridentă. Detest telefonul. Dacă am fi faţă în faţă, te-aş face să înţelegi cum s-a întâmplat!

- în ceea ce mă priveşte, mi-ar plăcea mult să am o mică discuţie cu acest Farrell, bombăni Sam. Am un bun croşeu de dreapta şi aş şti să-i vâr minţile în cap.

- Nu vorbi aşa Sam, mi se face teamă.

- îţi poate fi teamă, Paisley. Ai dat de bucluc. Tânărul acesta va

deveni o celebritate naţională.

- Nu înţelegi! Ameninţa cu tipărirea numelui tău pe prima pagină a tuturor ziarelor. Nu-l puteam lăsa să te implice astfel. Nu puteam să-ţi fac asta.

Sam era pe punctul de a exploda. Dacă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere, ar fi strâns-o de gât, fără îndoială.

- S-o luăm cu începutul. Jack Farrell a pătruns la Paul şi l-ai lăsat să scape. Exact?

Nici un răspuns.

- Este într-adevăr aşa?

Tot nimic.

- ...Paisley! La naiba, răspunde-mi!

- De ce aş face-o? După toate aparenţele, părerea ta este bine stabilită.

El lovi cu pumnul în pat; salteaua se afundă încet, lăsându-l decepţionat.

- Credeam că eram împreună în această poveste, bombăni, stăpânindu-se să nu fie auzit la doi kilometri împrejur. Credeam că era problema noastră a amândurora.

- Nu ştii cum este să fii urmărit, Sam. Dacă presa află de existenţa ta, reputaţia îţi va fi distrusă. Farrell se va ocupa de asta.

-La naiba cu reputaţia mea! izbucni tânărul bărbat. Nu-mi pasă de reputaţia mea! Te-ai lăsat intimidată de acest bandit, asta este toată problema.

- Are fotografii.

- Baliverne. I-ai cerut să le vezi? Ai pretins negativele? Ai vreo dovadă că ele există?

- Ei bine, nu, dar...

- Ai fi putut căuta să câştigi timp, ar fi trebuit să-l sperii.

- N-avem timp de pierdut, Sam. Tu însuţi ai spus-o.

Tăcerea dintre ei se prelungea. Apoi tânărul bărbat reluă:

- Credeam că recepţia ta va fi pentru noi ocazia de a-l observa pe Paul. Că voi putea profita de ea pentru a-l ancheta discret.

- în general, este adevărat.

- îmi imaginez că prietenul nostru fotograful va participa la serbare?

- Nu fi ridicol.

- Cine îţi spune că nu-şi va impune prezenţa?

Sandra rămase mută.

- ...Mărturiseşte că nu te-ai gândit la asta!

- Ce pot să-ţi spun, Sam? N-am răspuns la toate. Ştiu doar că nu voi suporta prea mult timp această situaţie. Vreau să-mi regăsesc viaţa mea.

-Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a te căsători cu Maxwell.

- Ar fi trebuit să te gândeşti înainte să spui asta.

Clic.

- Sandra?

Doar tonul îi răspunse.

- Ei drăcie!

Sam închise brutal şi măsură camera în lung şi-n lat cu paşi mari, trecându-şi mâna prin păr. Dacă măcar n-ar fi renunţat la fumat! Avea nevoie de ceva arzător, de o acreală distrugătoare pentru a-şi interzice s-o sune pe Sandra.

Exact în clipa în care formulase acele cuvinte, ştiuse că mersese prea departe. Dar era prea încăpăţânat pentru a le reţine, pentru a le îndulci. Din adâncul fiinţei lui, de acolo de unde fusese gelos pe fiecare an, pe fiecare zi, pe fiecare oră a căsătoriei Sandrei cu Maxwell Chance, voise s-o rănească.

- Sărman idiot!

O va suna. Ţinea prea mult la ea pentru a-şi lăsa orgoliul sau gelozia să-i despartă. Dar mai întâi, trebuia să se calmeze.

***

Sandra nu închisese telefonul în nasul cuiva niciodată în viaţa sa. Părinţii îi insuflaseră principii de politeţe atât de rigide, încât spunea „scuze" când se lovea de o masă sau când asculta până la capăt mesaje înregistrate de genul: „numărul solicitat nu există..."

Totuşi când lăsă receptorul şi când auzi micul „clinc" satisfăcător pe care-l produse, se gândi că era bine să te laşi dus de mânie.

Atitudinea lui Sam o exasperase în asemenea măsură, încât dacă ar fi posedat un vocabular mai bogat în insulte, l-ar fi scos din răbdări în loc

să întrerupă legătura.

-în definitiv, este viaţa mea! protestă ea cu voce tare, fixând telefonul ca pentru a-l obliga să sune.

îi era mai mult decât suficient să asculte ordine, să ceară permisiunea cuiva pentru cel mai mic gest, să raporteze cu da sau cu nu unei autorităţi superioare, unui gardian sau unui paznic.

Fără îndoială, Sam avea dreptate să nu se încreadă în Jack Farrell, dar era vorba despre o problemă a ei, a vieţii ei şi dacă alegea să şi-o irosească, asta o privea doar pe ea.

Foarte frumos discurs, Paisley, îşi spuse trecându-şi mâna peste ochi. De ce nu l-ai ţinut celui care se bizuie pe tine?

***

Sam ieşea de la duş după o noapte albă, când la uşa camerei sale de hotel se ciocăni. înfăşurându-şi în jurul şoldurilor un prosop mare, străbătu încăperea şi deschise larg uşa.

- Nu-ţi voi purta pică dacă-mi vei trânti uşa în nas, dar sper să ai mai mult sânge-rece decât mine.

Sandra, ascunsă până la ochi sub un mantou gros, o eşarfă şi un basc, stătea în prag. Doar ochii albaştri îi dezvăluiau identitatea.

- Spune ceva, Sam. Dacă ai intenţia să mă arunci afară, fă-o imediat, sunt deja destul de ridicolă.

Sam îşi strânse mai puternic prosopul peste şolduri, privindu-şi vizitatoarea. Pentru moment, el era cel care se simţea ridicol. Dându-se într-o parte, îi făcu semn cu mâna liberă să intre.

- Nu sunt chiar în ţinută adecvată să primesc, dar...

Tânăra femeie îşi lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Picioarele, pulpele... bustul. Avea obrajii uşor îmbujoraţi când ridică ochii spre chipul lui. în ciuda mâniei pe care o simţea încă, Sam nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Sunt la înălţime speranţelor tale? o tachină el.

Ea îşi scoase bascul şi-l vârî în buzunarul mantoului.

- Le depăşeşti, Sam.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea defensivă unul faţă de celălalt, tânărul bărbat ar fi întărit aceste reflecţii printr-o remarcă născocită de el, dar nu era momentul. Păstrând tăcerea, o conduse pe Sandra într-un loc retras al salonului. Ea îşi puse mantoul pe braţul unui fotoliu şi se aşeză pe marginea divanului, cu mâinile împreunate şi spatele foarte drept.

- Ai luat micul dejun? întrebă Sam, gazdă perfectă în prosopul de baie. Mă pregăteam să...

Pentru prima dată de când sosise, un început de zâmbet lumină trăsăturile Sandrei.

- Văd bine ce te pregăteai să faci, îl asigură ea. Du-te şi termină ce ai de făcut. Oricum, m-am simţit întotdeauna rău să vorbesc cu cineva care are picioarele mai frumoase decât ale mele.

El făcu o grimasă comică.

- Hm! Mă întreb dacă este cu adevărat un compliment.

- Şi eu la fel...

Sandra luă o revistă care zăcea pe măsuţa joasă şi o răsfoi.

- Nu te nelinişti pentru mine, voi aştepta.

Când el se întoarse, îmbrăcat în pantaloni de catifea raiată de culoare arămie şi cu un pulover maro gros, o găsi pe Sandra ocupată să toarne cafea în două pahare. Se folosise de ceainicul electric pus la

dispoziţie de hotel pentru a încălzi apa.

- Nu ştiam că ai înclinaţii spre treburile menajere, observă el.

- Pentru că nu mă cunoşti bine. Mi-ar fi plăcut mult să gătesc şi toate muncile casnice. Atâta doar, că n-am avut niciodată ocazia.

Sam luă cafeaua pe care i-o întinse, se aşeză în faţa ei şi-şi încrucişă braţele. Se priveau în tăcere.

- Ei bine, Paisley? întrebă el în cele din urmă.

Sandra îşi pregătise toată noaptea micul discurs. în taxi, în timpul drumului de la Carberry la Westbury Hotel îl repetase atât de mult încât cuvintele îşi pierduseră semnificaţia devenind sunete. Oare de ce îi venea atât de greu să-l spună acum?

- N-ar fi trebuit să închid, articulă foarte repede, fără să-şi desprindă privirea de la el. A fost un gest stupid şi copilăresc.

- Nu mă vei face să spun contrariul.

- Cum?

Tânărul bărbat zâmbi.

- A fost într-adevăr stupid şi copilăresc.

- O meritai.

- Şi tu, dar eu m-am abţinut.

- Aduc omagii tăriei tale de caracter.

Lucrurile nu se desfăşurau deloc aşa cum socotea ea.

- Ai putea să-mi uşurezi puţin sarcina, Sam. Ar fi cel mai mic lucru.

- Trebuie să fie penibil să prezinţi scuze. Dacă ar fi uşor, ce te-ar împiedica să o iei de la început?

- Dacă am fi fost la telefon, o luam de la început chiar acum! De când faci pe predicatorul moralizator?

- Trebuie să fie educaţia mea puritană care iese la suprafaţă.

- Oh, n-ai nevoie să pari atât de mândru de tine!

Sam se înclină şi se întoarse în aşa fel încât nu-i mai vedea faţa.

- Este mai bine aşa?

- Pentru Dumnezeu, întoarce-te şi ascultă-mă. Mi-am repetat discursul timp de douăsprezece ore. Lasă-mă să-l spun până la capăt şi voi pleca.

Sandra îşi ţinu respiraţia până când el îşi reluă poziţia, cu faţa la ea, rezemat de perne, cu braţele încrucişate.

Sam nu mai râdea deloc. Ochii îi exprimau o profundă seriozitate.

- Te ascult.

- Nu suntem căsătoriţi, Sam. Nu ne-am luat nici un angajament...

El vru să vorbească, dar Sandra îl opri cu un semn.

- ... în mod tacit, da, dar nu există nimic concret, aceste articole din ziare, această spargere... toate acestea mi se întâmplă mie, Sandrei Chance.

- Sandrei Paisley Chance, o corectă el.

- Nu, Sam, Sandrei Chance, văduva lui Max. Nu femeii pe care vrei s-o apreciezi. încerc să iau în mână frâiele vieţii mele şi eu sunt cea care alege deciziile. Poate am comis o greşeală cu Jack Farrell, dar am făcut-o şi nu mai revin asupra ei.

îi descrise încă o dată situaţia din acel apartament: cei doi „hoţi" se prinseseră reciproc asupra faptului.

- El vrea să dea prima lovitură măreaţă profesională, adăugă Sandra. Nu va îndrăzni să încerce nimic împotriva mea, de teamă să nu chem poliţia.

- Crezi, aşadar, că banii sunt singura sa motivaţie?

- Desigur, ce altceva? întrebă ea încruntând mirată din sprâncene.

Sam îşi trecu o mână prin părul încă ud.

- Tu, spuse el. Sandra.

Ea scutură din cap.

- Nu, afirmă Sandra. Şi în orice caz, nu sunt liberă. Nici pentru el, nici pentru nimeni.

Sam se apropie de ea, tăindu-i respiraţia, risipind frigul de pe străzi care o pătrunsese până la os.

- Dar dacă te cere un bărbat, Sandra Paisley?

Genunchii li se atingeau, erau foarte aproape. Ea încercă să se dea înapoi fără a-şi pierde echilibrul.

- ... Dacă te doreşte un bărbat?

Ea îi puse o mână pe piept într-un efort de a-l ţine la distanţă, pentru a-şi veni în fire.

- Duc cu mine prea multe fantome, Sam. Am în bagaj prea mult minciuni, prea multă josnicie pentru a vrea să le impun indiferent cui.

Şi mai ales bărbatului pe care îl iubesc, adăugă în minte.

- Sunt puternic, îi spuse el îndepărtându-se puţin, dar rămânând totuşi foarte aproape. Pot să duc o greutate.

Ea făcu un semn de negare.

- Un timp, poate. Dar în cele din urmă asta nu va mai fi de suportat. O ştiu. Crede-mă. Trebuie să reabilitez numele de Sandra Chance înainte de a putea redeveni Sandra Paisley.

Sam nu spuse nimic.

- Oare poţi înţelege?

- Te vreau, Sandra, spuse el fără menajamente. Te vreau în patul şi în viaţa mea. Dar te vreau în întregime şi dacă pentru asta trebuie să mai aştept, aşa voi face.

îi strecură o mână sub ceafă şi-i ridică faţa pentru a o privi mai bine.

- Mulţumesc că eşti atât de răbdător, murmură ea.

El veni mai aproape. îi simţea parfumul proaspăt al respiraţiei, mirosul curat al pielii.

- Doar câtva timp, şopti Sam, atingându-i uşor buzele. Răbdarea mea are nişte limite. Nu-mi voi petrece viaţa încercând să te cuceresc între două căsătorii.

Sărutul său o ameţise.

-Am mai auzit asta undeva, reuşi ea să articuleze. I-o spunea Rhett lui Scarlett O'Hara în „Pe aripile vântului"... De altfel, îţi aduc aminte că tu nu erai liber odinioară.

El o sărută iar; Sandra crezu că leşină.

- Este adevărat, Paisley. Dar, din nefericire, destinul nu aşteaptă la nesfârşit ca să ne hotărâm.

- Ştiu asta, încuviinţă ea, gândindu-se la Maxwell. Eu m-am hotărât deja.

El se îndepărtă şi îşi adânci cu pasiune privirea în a sa.

- Şi?

Oare cum putea fi atât de puţin sigur de el însuşi? Nu-i arăta ea sentimentele, de fiecare dată când îi şoptea numele?

- Nu ştii ce simt, Sam? îl întrebă luându-i mâna şi apăsând-o pe inima sa.

El închise uşor mâna peste sânul său.

- Ar trebui să fim siguri, spuse.

- Suntem.

- Fără limită de timp, fără teama că va bate cineva la uşă. Să plecăm împreună, Sandra. Acordă-mi o noapte departe de orice.

- Nu pot.

Imagini de titluri oribile, extrase din ziare murdare i se îngrămădeau în minte.

- Pentru moment, nu-ţi pot da mai mult de atât.

- Nu poţi, sau nu vrei?

- Nu pot. Ţi-am spus deja, nu voi veni însoţită de fantome.

- Va sosi oare clipa în care vei fi complet liberă?

Şi el va fi încă acolo?

- Da, spuse ea în sfârşit. Nu-ţi voi cere să aştepţi la infinit.

Sam o întrerupse cu un sărut care o tulbură profund. Era a lui. Fusese întotdeauna şi va fi până la sfârşitul zilelor.

Umbrele din jurul ei se risipiră.

Capitolul 9

Sam avea un prânz de afaceri la Muzeul Metropolitan. De aceea, Sandra se întoarse la hotel singură, pe jos. Tânărul bărbat îi propusese să împartă un taxi până la Carberry, dar ea dorea să ia aer. Rămase în colţul străzii a cincea cu cincizeci şi şapte, până când maşina lui Sam se pierdu în circulaţia aglomerată a prânzului, apoi urcă hoinărind pe strada a cincea.

- Ei! Nu vă puteţi uita pe unde mergeţi?

O femeie împingând un cărucior plin cu provizii o îmbrâncise şi tocmai protesta.

Fericitul Sam, se gândi tânăra femeie. în mai puţin de cincisprezece zile, va părăsi oraşul pentru a gusta plăcerile idilice din Noua Anglie. în două săptămâni nu va mai fi aici.

îşi ridică gulerul şi-l strânse pentru a se proteja de o rafală de vânt pătrunzătoare, în colţul străzii Carberry. De când trecuse a doua aniversare a morţii lui Max, fanii nu mai veneau în faţa imobilului decât pe la mijlocul după-amiezii. Strada era liniştită.

Totuşi, apropiindu-se, Sandra o observă pe Laurie, una dintre cele mai fidele admiratoare a le lui Max. Prietena acesteia le povestise ziariştilor oribilele minciuni despre pretinsele sale aventuri sexuale cu Max şi cu Sandra.

Sandra ajunsese să le recunoască pe cele două adolescente văzându-le aproape zilnic. Schimbase chiar câteva cuvinte cu ele de mai multe ori.

Fără să ezite, înaintă spre tânăra fată. Aceasta aşezată pe trotuar, era adâncită în citirea unui ziar.

- Laurie?

Ea ridică ochii spre Sandra. în loc să zâmbească pe jumătate speriată, pe jumătate încântată, cum se aşteptase aceasta din urmă, îi adresă o privire ostilă.

- Ce vrei?

Sandra se încordă în sinea ei.

-Joanne este şi ea aici?

Adolescenta negă din cap.

- Unde este?

- A plecat de câteva zile. De ce?

Zâmbetul Sandrei se şterse.

- Am să-i pun câteva întrebări.

Privirea lui Laurie se întoarse spre ziarul pe care-l ţinea, apoi se îndreptă din nou spre Sandra.

- Despre ce?

- Tu ce crezi despre acel interviu îngrozitor pe care l-a dat în Enquirer? Despre acele minciuni...

- Nu era o minciună.

- Ştii bine că da. Joanne n-a venit aici niciodată înainte de moartea lui Max, nu l-a întâlnit niciodată.

Vru să pună mâna pe braţul lui Laurie, dar tânăra fată se îndepărtă.

- De ce a făcut asta? Pentru bani? Poţi să-mi spui, să ştii...

De data aceasta, Laurie sări în picioare.

- Ce importanţă are pentru tine? strigă ea, atrăgând atenţia uşierului. Trăieşti într-un palat, ai banii lui Max...

îi vârî Sandrei ziarul în mâini.

- Şi chiar i-ai găsit un înlocuitor!

Sandra despături hârtia mototolită. Ştia deja ce va găsi acolo. Pe prima pagină era o fotografie de-a ei, cu ochii ridicaţi spre un bărbat ce era cu spatele la obiectiv. Chipul îi radia de fericire, era cu adevărat radios, transformat de dragoste. Fotografia era făcută în ziua în care îl întâlnise pe Sam la Trump Tower. Era semnată Jack Farrell.

Laurie îi smulse Post din mână şi-l rupse cu furie.

- „Soţia lui Max şi domnul Mister"! declamă ea pe un ton duşmănos. Oare de cât timp durează asta?

- Laurie, eu...

- Nu-mi spune nimic! Te credeam deosebită. Mă gândeam că Joanne n-ar fi trebuit niciodată să accepte banii aceia, pentru a relata poveşti în Enquirer. I-am spus să nu aibă încredere în oamenii aceia!

Un frison străbătu spatele Sandrei.

- Despre cine vorbeşti? Cine i-a dat bani Joannei?

- Nu-ţi voi spune. Sunt mulţumită că a acceptat.

Bucăţile de hârtie rupte se învârtiră în jurul lor, ridicate de-o pală de vânt. Laurie le îndepărtă bătând aerul cu braţele.

- Era un ziarist? întrebă Sandra.

Uşierul se apropie. Laurie îşi aţinti privirea asupra lui.

- Trebuie să-mi spui, insistă Sandra, căutând să recâştige atenţia adolescentei.

- Necazuri, doamnă?

Ea se întoarse spre uriaşul în uniformă.

- încercam doar să obţin o informaţie de la această domnişoară.

El o măsură pe Laurie cu un aer dezgustat.

- Şterge-o de aici înainte să chem poliţia. M-am săturat să vă văd zăcând aici tot timpul. Bandă de pungaşi! Asta este o reşedinţă de oameni cinstiţi, adăugă el arătând spre Sandra. N-am nevoie de nişte persoane care nu sunt bune de nimic, aşa ca voi, în faţa uşii lor!

- Las-o, Allen, nu deranjează!

- Sunteţi prea amabilă doamnă. întinde-o! spuse el adresânduse lui Laurie. Nu mai vreau să te văd prin împrejurimi când sunt de serviciu.

- Laurie... începu Sandra.

Adolescenta îşi ridică tranzistorul şi-i aruncă o privire ironică tinerei femei.

- Ce păcat! Şi eu care eram gata să-ţi dau nişte nume!

Uşierul aşteptă să se îndepărteze, apoi scoase enorma cheie de bronz din buzunar şi deschise uşa.

- Nu vă lăsaţi impresionată de fete ca ea, doamnă Chance. Nimeni nu crede idioţeniile pe care le povestesc ziarele.

Sandra îi mulţumi pentru amabilitate, dar mintea îi era în altă parte. Jack Farrell nu glumise. Poza aceea din Post nu era decât un avertisment. De data aceasta, nu divulgase identitatea lui Sam. Data viitoare, nu vor mai avea această şansă. Ea ştia cât era de cumplit să devii prada ziariştilor. Ar fi făcut orice pentru a-l cruţa pe Sam de acest calvar.

Intră la ea. Un parfum înţepător, parcă italienesc, îi gâdilă nările. Aruncându-şi mantoul pe un fotoliu, se îndreptă spre bucătărie. O opri vocea Dianei, ce-o chema din birou.

- Sandra! Poţi să vii, te rog?

Tânăra femeie se întoarse.

- Ce ton ceremonios! exclamă ea. Vorbeşti ca şi când...

Se întrerupse. Diana, vizibil stânjenită, stătea în picioare alături de un bărbat mic roşcovan cu părul rărit.

- Sandra, iată-l pe inspectorul Lenihan, de la poliţia federală.

O teamă de neînţeles o făcu pe Sandra să simtă un nod în gât. Diana trăgea de pandantivul său, încât lănţişorul din platină părea pe punctul de a se rupe. Cu o nonşalanţă studiată, inspectorul o salută pe cea care sosise cu un semn din cap.

- încântat, doamnă Chance.

- Bună ziua, inspectore.

Ea inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi-i aruncă o privire Dianei. Chipul asistentei sale nu exprima decât o puternică teamă.

- Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă.

- Am aici ceva ce vă aparţine.

Scotocind în buzunar, scoase o bucată din discul de aur al lui Max. Sandra întinse mâna pentru a-l lua, dar poliţistul nu i-l dădu.

- Unde l-aţi găsit?

Lenihan se întoarse spre Diana, care, rezemată cu spatele de zid,

continua să se joace cu diamantul.

- Spuneţi-i, eu trebuie să sun la comisariat.

- Găsiţi un telefon în salon, îl informă Sandra în mod mecanic... Ce se întâmplă? întrebă îndată ce el ieşi. Ce sens au toate aceste mistere?

- Am crezut că o să înnebunesc! Te-am aşteptat toată dimineaţa. Paul în călătorie, Neal care s-a întors la Quogue pentru toată ziua, tu dispărută şi acest Lenihan care...

- Pentru Dumnezeu, ai să-mi explici ce se întâmplă?

Sandra ar fi prins-o cu plăcere de umeri şi ar fi scuturat-o zdravăn pentru a o face să vorbească.

- Au găsit discul de aur.

Ea îşi încrucişă mâinile la spate pentru a-şi stăpâni mânia.

- Până acum, este singurul lucru pe care am reuşit să-l aflu.

Diana arunca priviri înspăimântate în jur. Semăna cu un condamnat la moarte, aşteptând răspunsul la recursul de graţiere.

- Diana? întrebă Sandra străduindu-se să vorbească pe un ton liniştitor. Te rog, spune-mi totul înainte să se întoarcă inspectorul.

- L-au găsit în Harlem în cursul unei descinderi a brigăzii de stupefiante.

- Ce spui?

- Aseară s-au dus într-un apartament bănuit că este folosit de traficanţi...

- Şi au găsit discul, completă Sandra cu o voce fără expresie. Cineva l-a vândut probabil pentru droguri.

O tuse o făcu să se întoarcă. Inspectorul Lenihan tocmai intrase în încăpere.

- Este versiunea dumneavoastră asupra faptelor?

Tânăra femeie strânse din ochi.

- Nu este versiunea mea, spuse ea calmă. Este o presupunere.

Polţistul o cercetă cu o privire pătrunzătoare, dându-i impresia că era
o bacterie sub microscop. Mai ales nu-i arăta că te terorizează, se încurajă Sandra.

- Excelentă presupunere, comentă el, aşezându-se pe braţul

canapelei. Sunteţi întotdeauna la fel de talentată în presupuneri, Sandra?

- Sunteţi întotdeauna la fel de puţin politicos, inspectore? nu se putu ea împiedica să riposteze. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes pentru a ghici ce s-a putut întâmpla, nu credeţi?

El râse uşor, scoase un pachet de ţigări din buzunar şi le oferi celor două femei. Ele refuzară cu un semn din cap.

- Nu, într-adevăr nu este necesar, acceptă el. Faptele se potrivesc, nu-i aşa?

- Este şi părerea mea, consimţi Sandra. Cineva fură discul de aur al lui Max, pentru a cumpăra droguri. în consecinţă, este firesc să-l găsiţi într-un loc în care se desfăşoară trafic de droguri.

Diana puse mâna pe braţul prietenei sale.

- Sandra, poate ar trebui să aştepţi întoarcerea lui Neal pentru a spune mai multe.

- Am spus deja tot ceea ce aveam de spus. Inspectorul a venit să mă informeze că a găsit discul. Aşa este?

Fără să adauge nimic, Diana începu să-şi pipăie diamantul, cu un gest care nu i se potrivea deloc.

Lenihan se ridică greu şi strivi ţigara într-o scrumieră de marmură.

- Din nefericire, nu este atât de simplu, doamnă Chance.

- De ce? Trebuie să-l păstraţi ca probă. Trebuie să găsiţi cealaltă jumătate.

Poliţistul îi făcu semn Dianei să vorbească.

- Daţi-i drumul, explicaţi-i.

- Este hm... după toate aparenţele fata care l-a adus...

- Joanne? întrebă Sandra.

- Da, ea este. Hm... căuta cocaină.

- Nu mă miră din partea ei. N-avea aerul că se mulţumeşte cu prăjituri şi dulciuri.

- Sandra...

Diana se întrerupse pentru a-şi drege glasul.

- ... Ea pretinde că era pentru tine.

Tânăra femeie deveni livid şi picioarele i se muiară. Diana o ajută

să se aşeze şi ieşi grăbită din încăpere pentru a merge să caute un pahar cu apă.

- Nu mă voi obişnui niciodată cu asta, murmură Sandra.

- Cu ce? întrebă inspectorul aplecându-se peste masă pentru a observa mai bine.

- Cu minciunile. Oricât de obişnuite ar fi, niciodată nu mă aştept la asta.

- Este deja prezent acest gen de probleme?

El scoase un carneţel şi luă rapid câteva note.

Sandra ridică din umeri.

- Nu citiţi ziarele?

- Ba da. Faceţi să curgă multă cerneală, doamnă Chance. Foarte multă cerneală.

- Şi probabil aţi crezut totul, de la primul la ultimul cuvânt.

- Eu nu cred nimic înainte de a avea probe.

în acel moment se întoarse Diana. Sandra bău câteva înghiţituri de apă rece.

- Credeţi povestea pe care v-a relatat-o fata aceea, nu-i aşa? spuse ea.

Interlocutorul său strâmbă din nas.

- Nu ştiu.

- De ce s-ar înjosi Sandra Chance astfel? interveni Diana. Oare asta este casa unei femei care este constrânsă să-şi vândă amintirile?

- Drogurile îi împing pe oameni la lucruri uimitoare. V-aş putea povesti...

- Scutiţi-ne de asta, îl întrerupse Diana. Dacă Sandra voia droguri, n-ar fi avut nevoie să trimită o mică idioată să i le cumpere. Le-ar fi putut procura...

- Diana!

Această conversaţie lua o turnură deplasată.

- Ceva nu este în ordine, doamnă Chance?

Ea îl străpunse cu privirea.

- Nu-mi place subînţelesul că aş putea fi câtuşi de puţin interesată de droguri.

Lenihan notă câteva cuvinte, apoi ridică ochii spre ea.

- Cunoştinţele dumneavoastră din trecut...

- Dacă faceţi aluzie la soţul meu, el încetase definitiv să se drogheze, declară Sandra cu demnitate.

Ea îl scosese din acest coşmar, la capătul unei lupte dureroase pentru ea şi pentru el.

- A avut noroc, şopti poliţistul pe un ton neîncrezător.

Fără motiv, Sandra se simţi vinovată.

- Eu nu mă droghez, afirmă ea.

- Aşa se şi cuvine! încuviinţă inspectorul cu un zâmbet neplăcut. Totuşi, nu-mi amintesc să vă fi pus această întrebare.

- Trebuia să vă spun, ripostă ea. Vreau să vă notaţi asta.

Interfonul bâzâi de două ori, semn că prânzul era gata. Sandra o trimise pe Diana să-i explice bucătăresei că vor întârzia. Asistenta ieşi fără tragere de inimă.

- Pare nervoasă, comentă Lenihan.

- N-avem obiceiul să primim poliţia aici.

Orice aţi crede, adăugă în sinea sa.

Se ridică, impunându-şi calm.

- Toată această poveste este absurdă, inspectore, reluă ea. Priviţi în jurul dumneavoastră. Nu sunteţi la o femeie nevoită să meargă la Muntele de Pietate pentru a avea bani.

Poliţistul făcu încet înconjurul încăperii, contemplând tablourile, sculpturile, covorul persan, mobilele scumpe.

- Apartamentul acesta vă costă...cât? Câteva sute de mii de dolari pe an?

Sandra făcu un gest din mână.

- N-am nici cea mai mică idee. Oamenii mei se ocupă de aceste amănunte.

Detesta să vorbească la modul acesta snob. Dar era singurul mod de a-l convinge pe Lenihan că era într-adevăr bogată.

- Aveţi şi o casă la ţară?

îi aşteptă răspunsul, dar ea rămase mută.

- La Amagassett? Hampton? Quogue?

- Da.

- Este ciudat, făcu el răsfoindu-şi cu rapiditate carneţelul, în registrul primăriei, nu sunteţi înscrisă ca proprietară.

Sandra se agită pe scaun.

- Această proprietate aparţine Fundaţiei împotriva foamei şi administratorului său, Paul Rollins.. îl cunoşteţi?

Râse cu dezinvoltură.

- Eu n-am înţeles niciodată cum funcţionează aceste afaceri. Plasamente, fonduri imobiliare, toate acestea... ştiţi cum este.

- Nu, doamnă Chance, nu ştiu cum este. Locuiesc în două camere în Brooklyn.

Simţi cum teama îi pune un nod în gât, îi loveşte tâmplele şi fundul ochilor. Nu înţelegea de-a ce se juca Lenihan cu ea şi nici nu dorea să înţeleagă.

Inspectorul se aşeză pe marginea mesei, chiar alături de ea. Instinctiv, avu o mişcare de a se da înapoi, dar se stăpâni, ştiind că ar fi citit în ea o mărturisire subînţeleasă a vinovăţiei.

- M-am informat puţin înainte să vin să vă văd, se pare că nu aveţi absolut nimic.

Ea râse.

- Vă înşelaţi, inspectore. Sunt foarte bogată.

- Iertaţi-mă, doamnă Chance. Soţul dumneavoastră şi-a lăsat toată averea pentru două fundaţii: împotriva foamei şi pentru protecţia mangustelor sălbatice sau a nu ştiu cui.

- A faunei, consimţi ea a în mod mecanic. Acest organism are drept scop protejarea tuturor speciilor de animale pe cale de dispariţie.

- Aşadar, mi se pare că în afară de cartea de credit, nu aveţi absolut nimic.

- Este ridicol.

Sandra se ridică şi-şi netezi fusta.

- Este de-ajuns să deschizi ochii pentru a vedea că nu-mi lipseşte nimic. Dacă asta este tot, inspectore...

- Asta este tot pentru moment, spus el, urmând-o pe culoar cu un

zâmbet maliţios. Dar vă sfătuiesc să fiţi puţin mai discretă în maşinaţiile dumneavoastră. Vindeţi mai întâi obiectul şi numai după aceea procuraţi-vă...

- Vă sfătuiesc să vă opriţi aici.

Sandra şi Lenihan tresăriră amândoi auzind vocea lui Neal. Acesta tocmai apăruse în uşa salonului.. Părea perfect stăpân pe situaţie. Sandra nu-l mai văzuse astfel de când venise Diana, cu doi ani în urmă, să trăiască împreună cu el.

- Sunt Neal Travis, se prezentă el, fără să-i întindă mâna inspectorului.

- Lenihan, de la poliţia federală din New York. Sunteţi consilierul juridic?

- Da, şi administrez de asemenea Fauna. Vă recomand cu insistenţă să vă mulţumiţi cu atât, riscaţi să rostiţi cuvinte care v-ar putea aduce urmărire judiciară.

Lenihan nu se lăsa uşor intimidat. Vârându-şi mâinile în buzunare, îi privi cu atenţie pe Neal şi pe Sandra, cu un evident dezgust.

- Vă credeţi deasupra legii, nu-i aşa? în locul dumneavoastră, adăugă el spre Sandra, aş arunca o privire peste aceste faimoase fundaţii. Sunt înghiţiţi acolo munţi de bani, dar nu rezultă mare lucru.

Sandra se întoarse puţin spre Neal. Acesta din urmă era imperturbabil. Se mulţumi să-i deschidă uşa poliţistului.

- Oh! Şi sunteţi foarte fotogenică! mai spuse inspectorul.

- Data viitoare, sunaţi înainte de a veni, sau voi discuta cu superiorii dumneavoastră.

Şi trânti uşa în nasul poliţistului.

- Te simţi bine? întrebă alăturându-se Sandrei pentru a o lua în braţe.

Cu câteva luni în urmă, s-ar fi bizuit pe el, s-ar fi lăsat alinată, consolată, liniştită. Acum nu simţea această nevoie.

- De unde vii? îl întrebă eliberându-se. Mi-a spus Diana că erai la Quegue pentru toată ziua.

Chiar atunci, intră aceasta din urmă. Neal îi zâmbi.

-Am plecat până în Jamaica şi mi-am amintit brusc că uitasem

actele casei.

- Este un noroc! comentă Diana, sărutându-l repede. Poliţistul acesta îngrozitor a fost dur cu tine, Sandra?

- Nu chiar dur, răspunse ea, gândindu-se la anumite observaţii pe care i le făcuse. Mai curând nesuferit.

- Ar trebui să fii mândră de ea, Diana. Tocmai îl punea cu asprime la locul său când am sosit.

- Merit oare o notă bună?

Era o glumă cinică, ce nu i se potrivea delolc. Neal şi Diana se priviră uluiţi.

- Vă rog să mă iertaţi, oftă ea. Probabil sunt tulburată de această întrevedere.

- Era un bădăran şi un mojic, afirmă Diana, luând-o pe Sandra de braţ şi conducând-o spre bucătărie. Trebuia să-şi verse focul pe cineva şi te-a ales ca victimă. Apropo, despre ce fotografie vorbea?

Sandra inspiră.

- Sunt pe coperta de la Post. Din nou.

Neal înjură.

- Ce-au mai găsit de data aceasta? O orgie? Şedinţe de halucinaţii colective cu LSD?

- Nici una nici alta, este doar o fotografie de-a mea.

- Singură? întrebă Diana.

Oare ce i se întâmplase? întrebările lor o deranjau aproape mai mult decât cele ale lui Lenihan.

- Eram cu un prieten.

- Cineva pe care îl cunoaştem? întrebă Neal.

- Prietenul tău de odinioară? sugeră Diana.

- Nu, nu-l cunoaşteţi. Şi da, este vechiul meu prieten. Acum, putem vorbi despre altceva? N-am mâncat încă de prânz, dar am impresia că am făcut o indigestie.

Neal şi Diana flecăriră fără întrerupere în timpul mesei, dar Sandra rămase tăcută. Era absorbită în gândurile sale. Timpul trecea prea repede, „mesajul" lui Farrell o neliniştea. îl luase drept un mincinos, un lăudăros gata să inventeze orice pentru a-şi da importanţă. Pe viitor nu-l

mai putea trata ca pe o cantitate neglijabilă. Se hotărâse să reuşească în viaţă... şi o să se folosească de ea pentru a ajunge unde voia.

Sam pleca peste cincisprezece zile. Acum, era sigură: nu-l va putea însoţi.

După masa de prânz, pretextă emoţia produsă de inspectorul Lenihan, pentru a se retrage în camera sa. De fapt, în loc s-o obosească, această vizită îi dădu un surplus de energie. îl sună pe Sam, dar el nu se întorsese încă la hotel.

Desigur, acuzaţiile poliţistului o exasperaseră, dar foarte multe din cele ce-i spusese o făcuseră să reflecteze. Concret, trăia în lux, dar fără nici un ban. Avusese cu Sam o discuţie despre acest subiect, dar în acel moment ea considerase asta fără importanţă. Acum înţelegea mai bine cât de vulnerabilă era poziţia sa.

Dacă voia în sfârşit să-şi asume pe deplin responsabilităţile, trebuia să-şi pună la punct situaţia financiară.

Luând un stilou şi o foaie de hârtie, tânăra femeie întocmi o listă cu ceea ce deţinea: erau bijuteriile şi casa de la Rio.

Cu un râs uşor, îşi imagină anunţul pe care l-ar fi publicat: „Vilă luxoasă, patru camere, cameră de zi dublă, două băi, terasă, piscină, parc natural. De vândut rapid datorită plecării în Noua Anglie".

Era sigură că mai avea bijuteriile. Dar cu desele plecări ale lui Paul la Rio, din ultimul timp, se întreba dacă mai avea casa.

***

- Nu-i rău.

Charlie Perez aruncă Post pe birou.

- Unde ai făcut-o?

Jack se strădui să rămână imperturbabil. Dar invidia arătată de cel mai în vârstă, îl făcu să jubileze.

- Secret profesional, spuse fără să ridice privirea.

- Ei bine, dar politeţea profesională? Nu cer mai mult decât informaţiile pe care ţi le dau.

- Fugi de aici! râse tânărul fotograf.

în tot oraşul, nu se vorbea decât despre Sandra şi misteriosul său însoţitor. Fotografia semnată Jack Farrell fusese trimisă tuturor agenţiilor

de presă din ţară. în sfârşit, sosise momentul său de glorie: nu se grăbea să-l oprească.

Charlie îşi aprinse o ţigară.

- Spune-mi cel puţin cine e tipul. Oricum, mai devreme sau mai târziu îl voi descoperi.

- Nu. Tu când m-ai ajutat?

Bătrânul ziarist lăsă să-i scape un nor de fum.

- Vii în Plaza la recepţia pentru atleţii olimpici?

- N-am fost informat.

- Ei bine, acum eşti. Pe mai târziu.

Jack privi atent uşa cel puţin zece secunde după plecarea sa. Era de necrezut! Ieri încă, nu era decât un puşti de care nu se sinchisea şi pe care-l dispreţuia. Şi astăzi, datorită unei singure fotografii, se afla în clanul celor aleşi!

Dar puţin îi păsa lui de întoarcerea campionilor sportivi! îl preocupa o afacere mult mai picantă.

După cum spusese Sandra, Paul Rollins era la Rio de Janeiro. Dar Jack avea o iubită la serviciul de rezervări aeriene. Şi aceasta îi confirmase că Rollins nu zburase spre Brazilia. Era la Vancouver.

Vancouver, sediul social al unui organism de caritate finanţat de Maxwell Chance. Căci şi asupra acestui punct îşi ducea Jack ancheta: asociaţia Fauna primea foarte mulţi bani scoşi dintr-un fond creat de Max. Dar nu dădea nici un semn de activitate.

Da, hotărât lucru, era ceva suspect. Şi cu această poveste, Jack nu va da o „lovitură", îşi va face o carieră.

***

Era aproape miezul nopţii când Sandra dădu în sfârşit de Sam la telefon. începu să vorbească fără să-i lase măcar timp să spună „alo".

- Oh, Slavă domnului! Mă temeam să nu fi fost agresat pe stradă, răpit, sau...

Râsul său cald o linişti şi o umplu de tandreţe.

- N-am nici măcar dreptul la un salut?

Zâmbitoare, ea se aşeză comod între perne.

- Bună seara, Sam.. Mi-ai lipsit.

- Cu atât mai bine, răspunse el cu o voce mai şoptită. Ce este cu această poveste despre răpire şi agresiune?

- Doar produsul imaginaţiei mele, nu te nelinişti...

îi relată pe scurt vizita inspectorului Lenihan.

- ...Am reflectat mult după plecarea sa, încheie ea. O mare parte din cele ce mi-a spus este adevărată. Nu am nimic în afară de hainele de pe mine şi de casa de la Rio. Este destul de înspăimântător când eşti o femeie de douăzeci şi şapte de ani, fără familie şi fără o calificare profesională.

- Toate acestea nu sunt noi, Paisley, sublinie interlocutorul său pe un ton liniştit. Mi le-ai spus deja în acea zi la Metropolitan.

- Ştiu, ştiu.

îşi dădu buclele pe spate. Verigheta îi agăţă câteva fire de păr şi ea le smulse strâmbându-se.

- Dar în mod curios, asta nu m-a neliniştit niciodată până în această după-amiază. Când le-am auzit din gura lui Lenihan, am înţeles pe deplin cât de precară este situaţia mea.

- Şi?

- Voi vinde vila de la Rio...

Măcar de-ar fi fost lângă ea să-i vadă expresia!

- Sam? M-ai auzit?

- Da, da, răspunse el pe un ton ciudat, circumspect. Ce înseamnă asta mai exact pentru tine?

într-adevăr, nu se gândise.

- Ei bine, mai întâi nu voi mai fi dependentă de averea lui Max.

- înlături una dintre fantome?

Intonaţia sa o dezmierda.

- Da, încuviinţă tânăra femeie cu greutate, împărţită între teama de realitate şi tulburarea pe care Sam o trezea în ea.

- îţi amintesc, spuse el. Se apropie momentul nostru, Paisley. Şi este timpul.

***

Sandra şi Diana puneau la punct ultimele amănunte ale bufetului prevăzut pentru recepţia de a doua zi seara, când sosi Paul, obosit, cu

hainele şifonate şi palid.

Diana alergă să-şi sărute fratele.

- Iată-l pe marele călător! Când ai sosit? adăugă ea, ştergându-i o urmă de ruj de pe obraz.

Paul, afectuos de obicei, nu-i întoarse sărutul surorii sale. Nici n-o privi măcar; avea ochii aţintiţi asupra Sandrei.

-Acum câteva ore, răspunse după mai multe clipe, cu o voce răguşită de oboseală.

Diana îl îmbrăţişă încă o dată, apoi se dădu un pas înapoi, pentru a-l vedea mai bine.

- Pari epuizat, decretă ea cu mâinile în şolduri. Şi unde îţi este pielea bronzată? N-am văzut niciodată pe cineva să meargă la Rio şi să se întoarcă mai alb decât la plecare.

- Nu te bronzezi în birouri, Diana.

Ce curios era! Sandra nu-l văzuse niciodată atât de prost dispus, mai ales în raporturile cu sora sa. Aceasta propuse să se ducă să-i aducă o cafea şi Sandra ar fi jurat că Paul scosese un oftat de uşurare când ea ieşi din încăpere.

Tânărul bărbat se aplecă peste braţul fotoliului, din faţa biroului Sandrei.

- Tocmai l-am văzut pe Neal, mi-a vorbit despre vizita inspectorului. îmi pare rău.

Probabil, ea avea o halucinaţie. Părea sincer!

- Aş, nu trebuie, protestă pe un ton vesel. Doar nu tu eşti cel care a chemat poliţia, nu-i aşa?

El scutură din cap.

- Nu, nu sunt eu, Sandra, eu...

în acel moment sosi Diana.

- Iată cafeaua ta! Mi-am permis să iau o pulpă de pui din frigider şi pâine, adăugă ea, întorcându-se spre Sandra.

Paul mulţumi cu un semn din cap şi începu să mănânce. Sora sa se aşeză pe celălalt braţ al fotoliului.

- De data aceasta vei rămâne un timp cu noi? îl întrebă ea. Vei fi la serbarea de lunea viitoare?

Privirea tânărului bărbat trecu de la Diana la Sandra.

- Ce serbare?

- Organizez o recepţie pentru Crăciun, explică Sandra.

Făcu o pauză, aşteptându-i reacţia.

- Am invitat toţi oamenii care veneau la seratele noastre când trăia Max. Bineînţeles, eşti pe listă, încheie ea, străduindu-se să zâmbească.

-îţi mulţumesc, dar eşti sigură că este o idee bună? De ceva timp, nu prea te bucuri de bunăvoinţa mass-mediei.

- Dacă trebuie să aştept să-şi schimbe părerile, s-ar putea să îmbătrânesc. Nu, este timpul să încep şi eu să trăiesc din nou, să merg înainte.

O clipă crezu că vede un licăr de înţelegere în ochii lui Paul şi de ostilitate în cei ai Dianei.

Absurd.

Capitolul 10

Sandra, îmbrăcată şi coafată cu mult timp înainte, se plimba prin apartament, gustând atmosfera de sărbătoare ce domnea acolo. Diana dispăruse pe la ora şase şi jumătate pentru a se pregăti, Neal şi Paul plecaseră de asemenea la ei...

Personalul angajat pentru serată se agita în bucătărie şi în oficiul alăturat. Din când în când, câte unul din servitori străbătea apartamentul în pas grăbit, cu o carafă din cristal sau nişte tacâmuri de argint în mână, pentru a le aşeza cu grijă pe masa cu bufetul.

Plante ornamentale împodobeau ferestrele amri, ramuri întregi de pini parfumaţi ornau şemineul. Sandra aşezase ghirlande de mici becuri electrice în jurul oglinzilor, cumpărase chiar un brad, pe care-l împodobi cu aceeaşi plăcere ca odinioară şi care acum trona în vestibul. Fără articolul apărut în acea dimineaţă despre legăturile sale cu mediul drogurilor, tânăra femeie s-ar fi simţit aproape fericită.

Cu un oftat se întoarse în cameră pentru a-şi verifica ultima oară toaleta. Va avea timp destul să fie fericită mai târziu, cu Sam. Pentru moment, înainte de toate trebuia să pună capăt atacurilor repetate al căror ţintă era.

Cum îi promisese, Sam sosi primul, la ora opt jumătate fix.

- Sandra... Eşti mai frumoasă ca niciodată, spuse el intrând.

Ea îi zâmbi radioasă şi acel zâmbet îl ameţi şi mai mult pe tânărul bărbat. Purta o rochie de muselină de culoarea lunii şi a stelelor. Astfel îmbrăcată, era atât de frumoasă, încât părea aproape ireală.

- încetează să mă măsori astfel! spuse ea, întinzându-i o cupă de şampanie. Când trebuie, ştiu să mă îmbrac.

- Este evident... începu Sam.

Clopoţelul de la intrare îi întrerupse. Răsună o voce de femeie.

- Crăciun fericit tuturor! Iată-i pe magi!

- Ei sunt, murmură Sandra, devenind serioasă.

Sam se încordă din toată fiinţa sa. Un bărbat de circa treizeci de ani intră primul. Avea un chip jovial cu trăsături plăcute şi un păr blond des.

îl urmau doi oameni tineri. Amândoi roşcaţi, foarte înalţi şi subţiri. Bărbatul semăna cu Jack Farrell, mai în vârstă, cât despre femeie, era o frumuseţe.

Purta o rochie cu bretele din mătase de culoare verde închis, care-i degaja umerii şi braţele şi-i punea în evidenţă mersul legănat. Apropiindu-se de Sandra, îi murmură ceva la ureche şi râse... dar privirea nu i se desprindea nici o clipă de la Sam. Nelinişitea acestuia spori şi mai mult.

- Sam, mi-ar plăcea să ţi-i prezint pe prietenii mei: Neal Travis, Paul Rollins şi Diana Rollins, sora sa. El este Sam Beranger, adăugă ea, adresându-i un zâmbet încurajator.

Neal Travis deschise gura pentru a spune ceva, dar Diana i-o luă înainte şi se ridică pe vârful picioarelor pentru a-l săruta pe tânărul bărbat pe amândoi obrajii.

- Aşadar, dumneavoastră sunteţi acel prieten vechi pe care ni l-a ascuns atât de mult timp Sandra. Trebuie să mărturisesc, curiozitatea nu mi-a fost dezamăgită.

Sam se aştepta ca amantul Dianei să reacţioneze în faţa unui asemenea asalt de farmec, dar el rămase perfect indiferent şi zâmbitor. Paul, dimpotrivă, păru că încearcă o anumită stânjeneală în faţa comportamentului surorii sale.

Soseau invitaţii şi micul grup se împrăştie. Sam profită de zgomotul general de voci pentru a se aşeza puţin mai departe, cu scopul de a observa mai bine mulţimea. Instinctul îi şoptea să fie foarte atent. Şi când, o clipă mai târziu întâlni privirea Dianei, se crispă complet. Avea impresia că se află în faţa duşmanului.

***

Actorul ce începea să îmbătrânească îi explica ceva în legătură cu AFTRA, sau AFPRA, sau altă siglă de neînţeles. Sandra spera că intervenea cu ale sale. „Ah, adevărat" şi „Cât este de interesant!" la momentele potrivite: o scenă îi acaparase toată atenţia, la celălalt capăt al încăperii. Deja de ceva timp, Diana îi făcea curte în mod deschis lui Sam... iar şampania Sandrei avea gust de oţet. Nu mai rezistă, se scuză

faţă de interlocutorul său.

- Vă rog să mă iertaţi. Trebuie să-l văd pe şeful personalului.

Traversarea salonului fu o adevărată încercare; era reţinută fără încetare în dreapta şi în stânga de oameni pe care nu-i văzuse de ani de zile, cărora n-avea nimic să le spună, dar care i se adresau ca şi când le-ar fi fost cea mai scumpă prietenă. Diana reuşise să-l imobilizeze pe Sam lângă bar; stătea exact în faţa lui, pentru a-l împiedica să vadă pe oricine altcineva în afara ei. Sandra distingea cu greu chipul tânărului bărbat şi nu ştia dacă avea sau nu nevoie să fie ajutat. Cu atât mai rău! Oricum, îi va veni în ajutor.

încele din urmă li se alătură.

- Ah! aici sunteţi! exclamă ea, strecurându-şi posesiv o mână sub braţul lui Sam şi bând o înghiţitură de şampanie. Pot să ştiu despre ce vorbeaţi sau este o indiscreţie?

Ochii Dianei străluciră ca diamantul aşezat pe pieptul ei.

- Ce spui Sammy? împărtăşim cu ea micul nostru secret?

Sam părea teribil de stânjenit, dar Sandra nu era dispusă să se înduioşeze faţă de el.

- Da, Sammy, ce spui despre asta? şopti ea.

- Nu mi s-a mai spus Sammy din şcoala primară, mormăi el tuşind. Hm... vorbeam despre cariera mea. Diana mă întreba cum am început.

- Restaurarea mobilelor vechi este o meserie atât de neobişnuită în zilele noastre! întări aceasta. Mai ales pentru un bărbat atât de atletic cum este Sammy, încheie ea, cu o privire elocventă.

- Diana, vrei să-mi faci un serviciu? Mi-ar plăcea să te duci la bucătărie să verifici dacă îngheţatele sunt gata pentru a fi servite.

Judecând după expresia brusc posomorâtă, Diana înţelese perfect scopul acestei manevre a Sandrei. Totuşi, nu îndrăzni să se revolte şi se îndepărtă în direcţia oficiului.

- în sfârşit, singuri! exclamă Sam, ridicând ochii spre cer. Era şi timpul să soseşti.

- N-aveai aerul că sufereai îngrozitor, Sammy!

- Oare mă înşel, sau aceşti ochi frumoşi albaştri tind spre culoarea verde?

- Nu fi ridicol, eu...

Se întrerupse. Hm! la urma urmei de ce să mintă?

- Da, Sam, te înşeli; tot trupul meu tinde spre verde! Şi de altfel, se pare că te distrai foarte bine.

în trecere, el luă o cupă de şampanie şi i-o întinse Sandrei.

-Asta pentru că probabil sunt un bun actor, Paisley, afirmă el. Femeia aceasta este o adevărată baracuda.

- O ce?

- O baracudă. Un rechin mâncător de oameni.

Cuvintele acestea... acest mod de a le rosti.... Sandra avu impresia că îşi aminteşte ceva important. Scutură din cap; nu era interesant, avea de discutat cu Sam lucruri serioase.

- Am încercat să te sun ieri, pentru a te informa despre o decizie, începu ea pe un ton indiferent. Plec la Rio.

însoţitorul său tresări.

- Poftim?

- Mă duc să vând casa.

- Eşti nebună. în săptămâna Crăciunului?

- Bun, poate nu voi găsi imediat cumpărătorul, dar cel puţin o voi pune în vânzare.

- Paisley, ce te-a apucat pe neaşteptate?

- Nu mai am timp de pierdut, atâta tot. Probabil Paul unelteşte ceva pentru a-mi lua proprietatea. Poate a reuşit deja... Timpul trece, Sam. Vreau să mă duc să-l văd pe Alex Quieroz, să-i cer să-mi vândă bijuteriile şi să anulez cartea de credit a Sandrei Chance... începi să înţelegi?

Un zâmbet lent se contură pe buzele lui Sam.

- Aşa cred, consimţi el, mângâind-o cu privirea. Când suni la compania aeriană, reţine două locuri.

***

Era ora trei dimineaţa. Sandra, în picioare în faţa ferestrei din camera sa, privirea strada pustie la acea oră.

Serata se terminase de mult. Sam se întorsese la el pentru a-şi pregăti câteva lucruri pentru plecarea lor, la sfârşitul dimineţii; telefonaseră imediat la aeroport şi obţinuseră două bilete la zborul ce

pleca în aceeaşi zi. Sandra îşi aruncase câteva haine într-o geantă, îşi găsi paşaportul în fundul unui sertar şi verifică dacă are toate hârtiile necesare. Prin minte îi treceau imagini dezlânate din timpul serbării. în centrul celor mai multe se afla Diana.

îşi sprijini fruntea de geamul rece. Era doar geloasă pe slăbiciunea Dianei pentru Sam, sau avea cu totul alt motiv, mai profund, pentru care simţise o asemenea furie văzând-o flirtând cu el? Din nou avu impresia că se afla pe punctul de a-şi aminti ceva.

Destul cu visarea. Mai trebuia să-şi scoată bijuteriile din ascunzătoarea din fundul dulapului şi să le ambaleze pentru a le lua cu ea la Rio.

Max nu cumpărase decât pietrele cele mai frumoase. Avea obiceiul să spună că, dacă el dispărea, Sandra ar fi putu trăi un an întreg vânzând doar inelul de logodnă.

Ea nu avusese niciodată un ataşament deosebit pentru bijuterii; Max şi cu ea se căsătoriseră foarte repede, fără să se gândească la o perioadă de logodnă. La prima aniversare a căsătoriei lor, îi oferise acel diamant „în loc de logodnă", a aşa încât nu avea valoarea unei amitiri pe care inelul de logodnă îl reprezintă pentru cea mai mare parte dintre femei.

Sandra îşi privi verigheta, un lucru foarte frumos, care era departe de a valora atât de scump ca celălalt. Dar câte amintiri îi evoca! De aceasta nu s-ar fi despărţit pentru nimic în lume, chiar dacă ar fi fost în mizerie.

Deschise dulapul, se aşeză pe vine şi pipăi în fundul lui, în spatele cutiilor de pantofi. Mâna întâlni punga de catifea în care îngrămădise neglijent câteva obiecte de valoare care nu erau în seif, la Rio.

- îmi pare rău, Max, spuse cu voce tare, scoţând o brăţară de aur cumpărată la Roma, o diademă din rubine de la Cairo şi un colier din perle adus de la Tokyo.

întinse degetele pentru a ajunge la fundul pungii. Era ciudat! Inelul de logodnă nu era acolo. Era prea mare pentru a trece neobservat în această pungă.

Ridicând din umeri, Sandra puse totul la loc în micul sac şi-l aruncă

în valiză. Cu siguranţă, se înşelase, inelul trebuia să fie la Rio. Oricum, va afla mâine, în cinci ore va fi în Brazilia.

***

Într-un fel, Sandra aproape regreta că-i propusese lui Sam o plimbare pe străzile din Rio.

Oraşul era chiar mai frumos decât în amintirea sa; timpul era însorit. Sandra îşi schimbase mantoul gros cu un şort şi un tricou, iar Sam era cu bustul gol.

Numai că iată: chiar în această ţinută, erau prea îmbrăcaţi în raport cu brazilienii care se plimbau ţanţoşi de a lungul promenadei, frumoşi şi mândri de asta.

- Ar fi trebuit să-ţi pun ochelari de cal, bombăni Sandra, când se întâlniră cu o tânără femeie splendidă, într-un costum de baie fără sutien. Până la urmă îmi place mai mult New Yorkul. Acolo cel puţin, toată lumea se pierde în scurte impermeabile cu glugă şi pantaloni de schi.

Sam începu să râdă. Oprindu-se, o trase pe Sandra în braţele sale.

- Dacă vom continua să ne vedem, Paisley, va trebui să te obişnuieşti cu asta.

- Să mă obişnuiesc cu ce? întrebă ea, pregătită pentru ce era mai rău.

- Cu faptul că, în ochii mei, eşti cea mai frumoasă, cea mai dorită şi cea mai importantă dintre toate femeile.

înclinând capul, o sărută cu pasiune, în aplauzele unui grup de adolescenţi.

- îţi va intra într-o zi asta în cap?

- Nu ştiu. Forţată să te aud spunând-o, poate...

Sam îi mângâie ceafa, apoi umărul, apoi degetul i se plimbă de-a lungul marginii tricoului.

- Să ne întoarcem. Este timpul.

- Da, este mai mult decât timpul, încuviinţă Sandra dintr-o suflare.

***

După căldura sufocantă de afară, casa li se păru încântător de răcoroasă. Brusca schimbare de lumină şi temperatură aproape o ameţi pe Sandra. Mergând la bucătărie, se servi cu un pahar cu apă.

Oprit în uşă, cu braţele încrucişate, Sam îşi aţinti privirea asupra ei. îi fu greu să înghită.

-Vrei? îi propuse, întinzându-i paharul său.

Sam nu spuse nici un cuvânt. Lăsă braţele în jos, îi îndepărtă paharul din mână şi-l puse în chiuvetă. Apoi o luă de mână.

Sandra petrecuse multe ore imaginându-şi această clipă. Şi-o închipuise cu lumânări şi cu vin, visase muzică şi dans, se văzuse învârtindu-se în braţele lui Sam, înainte de a fi dusă în pat.

Realitatea depăşea în frumuseţe orice visuri.

Soarele apunea peste ocean în faţa ferestrelor lor. Ilumina camera cu o lumină roşie portocalie. Briza marină, încărcată de parfumul florilor din grădină, aerisea încăperea şi se juca în buclele Sandrei.

Cu o privire de îndrăgostit de o intensitate incredibilă, Sam puse mâna pe obrazul tinerei femei. Atunci, ea ştiu că toate suferinţele, toate chinurile pe care le înduraseră şi unul şi celălalt în timpul acestor ani lungi, nu fuseseră zadarnice.

La rândul său luă în palme faţa lui Sam şi-l trase spre ea. Buzele li se întâlniră ca pentru a pecetlui pactul tacit pe care îl încheiaseră încă din prima zi.

Oh, fie ca de acum, nimic să nu ne mai despartă, se rugă în tăcere tânăra femeie.

Cu un gest blând, Sam făcu tricoul să alunece pe pielea ei mătăsoasă. Sandra îşi scoase singură lenjeria, fără să-şi ia ochii de la el. Apoi, încet, îi scoase blugii. în sfârşit, goi, în picioare unul în faţa celuilalt, se priveau cu intensitate.

-Oh, Sam, eşti atât de frumos, murmură ea cu o bucurie aproape dureroasă.

-Te iubesc, Paisley. Te iubesc dintotdeauna.

Corpurile li se apropiară şi se abţinură încă o clipă.

-Vino, să ne iubim, spuse Sandra, întinzându-i mâna ca pentru a se duce în sfârşit să-şi ţină o promisiune foarte veche.

Se întinse cu el pe pat, luându-l într-o lume de-o frumuseţe şi de-o desfătare care depăşea toate visurile, într-o lume menită să nu dureze decât o noapte.

Dimineaţa îi va readuce la realitate.

Din fericire, era încă departe.

***

Ajunseră în faţa bijuteriei lui Quieroz exact la ora opt. La ora opt şi un sfert, Alex le deschise seiful, după ce verificase conţinutul listei sale şi la ora nouă Sandra vânduse totul, cu excepţia verighetei şi a inelului de logodnă. De prima nu voia să se despartă, cât despre al doilea, rămânea de negăsit.

- Eşti sigur că nu se află într-un alt seif, Alex? întrebă ea pentru a patra oară. Eram sigură că se află la dumneata.

- îmi pare rău, oftă bijutierul în engleza lui fermecătoare, cu accent. Dar nu am nici un semn despre el în dosarele mele.

- Probabil este la New York, îl asigură Sam, încurajându-şi însoţitoarea printr-o apăsare a mâinii. Trebuie să-l fi ascuns atât de bine, încât nici tu însăţi nu-ţi mai aminteşti de el.

- Mă îndoiesc. De fapt, mă tem să nu fi fost furat de persoana care a pătruns la mine. Eram atât de obsedată de hârtiile lui Max şi de acea bucată de coral, încât atunci nu m-am gândit să verific.

- Ei bine, în acest caz, cu atât mai mult nu te mai gândi la el, decretă tânărul bărbat în mod logic. Oricum, când o piartă este furată, nu rămâne mult timp în montura sa originală şi nu mai poate fi recunoscută.

- Să nu credeţi asta, domnule, îl contrazise Alex Quieroz. Diamantul Sandrei are propria sa „amprentă digitală". Aş putea să-l recunosc în câteva momente.

Râse văzându-le chipurile uluite.

- Cum veţi reuşi asta? întrebă tânăra femeie.

- Le marcăm.

- Imposibil! Asta le-ar prejudicia frumuseţea.

-- Nu şi dacă marcajul este făcut în interior... Vă voi arăta, adăugă el scoţându-şi inelul.

Luând o cârpă, frecă atent piatra, apoi o presără cu o pudră pe care o luă dintr-un săculeţ de pe birou.

- Priviţi.

Spre marea lor mirare, cei doi tineri observară clar un desen în formă de inimă. Bijutierul o făcu apoi să dispară ştergând-o cu cârpa.

- Este extraordinar!

- Cum aţi făcut? exclamă Sam. Asta este scamatorie!

- Fiul meu ar fi jignit dacă v-ar auzi! spuse Alex cu un zâmbet. El este inventatorul acestei metode şi este foarte mândru de ea...

Le explică apoi că fiul său era inginer electronist în Statele Unite.

- Nu vă pot descrie procedeul, dar în rezumat este vorba de a trimite o rază laser printr-un tipar decupat după forma aleasă. în cazul meu, este o inimă. Vreţi să vă vedeţi marcajul? îi propuse Sandrei.

Aceasta acceptă cu căldură. Luând una dintre bijuteriile pe care venise să i le vândă, bijutierul o pudră. Apăru o stea.

- Ce frumoasă este! exclamă Sandra. Aproape că-mi place mai mult acest rubin astfel.

Mulţumindu-i lui Alex pentru preţioasele sale indicaţii, cei doi îşi luară rămas bun.

Se duseră să-i facă o vizită notarului care se ocupa de afacerile Sandrei în Brazilia şi acesta o linişti: era într-adevăr proprietara vilei sale. Se arătă sigur că va putea s-o vândă fără probleme în mai puţin de o lună.

***

- Ar trebui să fii fericită, comentă Sam o oră mai târziu, când se odihneau unul în braţele celuilalt. Ţi-ai vândut bijuteriile, ai dat dispoziţii pentru casă şi în şase ore vom fi în drum spre Statele Unite... Ce ai, Paisley? adăugă el tandru.

Sandra se îndepărtă, preocupată.

- Nu ştiu, mă simt ciudat, atâta tot.

- Mulţumesc mult! protestă însoţitorul său cu o mină ofensată. După ce te-am iubit din toate puterile.

Se ghemui lângă el zâmbind, liniştită o clipă de amintirea mângâierilor lor.

- Când facem dragoste, nu mă mai gândesc la nimic, Sam. Sunt doar emoţii.

- Mă flatezi, dar te cunosc foarte bine. De ce eşti îngrijorată?

- Nu ştiu, oftă ea. De mai multe zile am impresia că o amintire îmi vine în memorie, dar îmi scapă.

- Este referitoare la Paul?

Ea scuturâ din cap.

- Travis?... Inelul tău de logodnă?

- Nu, mi se pare că are legătură cu Diana, dar...

- Ah, baracuda!

Ea tresări.

- Un rechin! Asta este! Maxwelll o considera un rechin.

Imaginea îi reveni, cu o claritate impresionată. Se întâmplase la câteva zile după episodul cu coralul. Paul se odihnea în vilă, Sandra şi Neal jucau dame, iar Maxwell coborâse cu Diana să facă o baie. Brusc, el urcă de la plajă cu chipul livid şi cu o tăietură mare pe obraz.

în faţa spaimei Sandrei, râsese.

- Nu s-a întâmplat nimic, m-am întâlnit cu un rechin.

- Un rechin? în aceste ape? Dar...

- Blânda mea Sandra, ai fi incapabilă să recunoşti un rechin chiar dacă te-ai apropia de unul în fiecare zi.

Trei ani mai târziu, la cinci mii de kilometri distanţă, înţelese. Coralul. Discul de aur. Diamantul care strălucea la gâtul său...

- Diana, şopti Sandra. Diana este.

Capitolul 11

Zborul se desfăşură foarte bine până când ajunseră desupra New Yorkului. Un viscol le făcu aterizarea imposibilă şi avionul fu îndreptat spre Washington.

Sam şi Sandra petrecură şase ore într-o sală de tranzit, aşteptând ca aeroportul Kennedy să-şi redeschidă pistele. Era ora cinci dimineaţa când se aflau în sfârşit în taxi pe străzile New Yorkului. în tot timpul drumului discutară despre cea mai bună strategie de adoptat.

Sandra era de părere să-l sune pe inspectorul Lenihan şi să-l trimită direct la Carberry Tower s-o aresteze pe Diana, dar bunul-simţ al lui Sam precumpăni.

- N-avem dovezi, Paisley, obiectă el.

- Diamantul este una. Sunt sigură că este din inelul meu, sunt sigură!

- Cred că ai dreptate, dar nu este destul pentru a obţine un mandat de arestare de la poliţie.

- Dar atunci, ce consideri necesar să fac? Să mă duc să-i spun Dianei: „Dă-mi te rog, diamantul, aş vrea să-l verific dacă nu mi l-ai furat?"

- Haide, nu te înfuria. Tocmai am petrecut o noapte albă, Diana şi Travis sunt la ţară până diseară şi nu suntem obligaţi să ne aruncăm cu capul înainte, fără să ne fi gândit bine.

Sandra se îndepărtă enervată de el.

- Am aşteptat destul. Suntem atât de aproapede ţintă, Sam! Atât de aproape de a obţine tot ceea ce am visat!

- Exact, murmură el cu o voce încurajatoare. Să nu riscăm acum să stricăm totul. Nu va mai dura mult timp.

***

Jack Farrell era uluit. Ancheta sa la Vancouver îi confirmase bănuielile: fundaţia Fauna primea foarte mulţi bani şi nu vărsa nici o centimă diferitelor organisme pe care se presupunea că le subvenţionează. Era convins că dolarii aceia ajunseseră probabil în buzunarul lui Paul Rollins.

în schimb, în seara aceasta surpriza era prezentă la întâlnire: centrul împotriva foamei din Philadelphia funcţiona şi funcţiona remarcabil.

în acest ajun de Crăciun, un şir lung de oameni se îngrămădeau pe trotuarul din faţa localului luminat vesel, unde li se împărţeau în mod gratuit mâncare caldă şi prietenie. îi întrebase pe oameni şi nu adunase decât cuvinte de laudă şi cuvinte recunoscătoare. Fundaţia îndeplinea vizibil o muncă remarcabilă.

Toate bănuielile asupra lui Paul Rollins se prăbuşiră.

O rafală de vânt îl făcu să se înfioare şi-şi strânse poalele mantoului. Un bărbat înalt, îmbrăcat călduros, se apropie de el.

- Şi dumneavoastră v-ar trebui un fel de mâncare caldă, comentă el, cercetându-l pe Jack.

- Cine sunteţi dumneavoastră?

- Tocmai voiam să vă pun aceeaşi întrebare.

Cel care sosise degaja o evidentă autoritate; Jack nici nu se gândi măcar să se ascundă.

-Jack Farrell, se prezentă el, întinzând legitimaţia. Sunt ziarist.

-Jack Farell... Bărbatul care s-a dus la Vancouver să pună întrebări.

Tânărul fotograf fu cuprins brusc de teamă.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi.

- Nu se poate, Farrell, exclamă râzând interlocutorul său. Eu sunt omul pe care-l anchetezi. Paul Rollins.

***

- Diana!

Sandra, de-abia întoarsă ea însăşi de o oră, nu-şi putu ascunde surpriza...

- Când ai sosit?

- După toate aparenţele, la câteva minute după tine, replică tânăra femeie aţintindu-şi privirea asupra valizei ce zăcea pe divan.

- Unde este Neal?

- S-a hotărât să rămână până în week-end, pentru a schia. Mă întreb ce plăcere poţi avea să cobori o pantă cocoţat pe două scânduri din

lemn!

- Şi n-ai rămas cu el? întrebă Sandra aşezându-se în faţa ei.

Diana îşi scoase puloverul gros negru.

- Am oroare de zăpadă, explică ea, cu o mină expresivă.

Sandra o asculta distrată; se străduia să lupte cu indispoziţia care pusese stăpânire pe ea la intrarea asistentei sale. Aceasta era foarte elegantă, ca întotdeauna. Chiar după ce condusese trei ore pe drumuri înzăpezite, părea ieşită direct dintr-o revistă de modă. Tunica din satin de culoarea smaraldurlui, cu un decolteu adânc, îi punea în evidenţă locul de unde începeau sânii şi...

- Diana! Nu-l mai ai!

Tânăra femeie îi aruncă o privire întrebătoare. Sandra se luptă să se stăpânească.

- Pandantivul, l-ai pierdut!

- Linişteşte-te! exclamă însoţitoarea sa râzând. Eşti mai rea decât un agent de asigurări. S-a rupt lanţul şi l-am scos. îţi imaginezi, dacă diamantul ar fi căzut în zăpadă?

Sandra se bucură că era deja aşezată, picioarele ar fi refuzat să suporte un şoc atât de dur.

- înţelegi de ce eu nu-mi port niciodată bijuteriile, glumi ea. N-am nervii atât de solizi.

- Oricum, calmează-te. îl voi duce imediat, luni, la Cartier să-mi repare încuietoarea.

- Ar trebui să-l pui să facă o încuietoare de siguranţă!

- Mă voi gândi la asta, promise Diana râzând.

Cele două femei flecăriră o vreme, apoi Diana se retrase la ea. Imediat, Sandra se repezi spre telefon. Era surescitată şi Sam trebui s-o facă să-şi repete relatarea pentru a înţelege.

- Este o şansă unică, spuse din nou Sandra, cu respiraţia tăiată. Vom profita că nu-l poartă, pentru a-l lua şi a-i face expertiza. îl voi suna

pe Alex pentru a-i cere să-mi trimită puţină pudră prin avion.

- întreabă-l mai degrabă dacă nu are vreun confrate care să aibă aşa ceva aici.

- Excelentă idee, domnule Beranger. Eşti sclipitor!

- Mulţumesc, dar toate acestea nu ne spun cum vom pune mâna pe diamant. Ai vreun plan?

Tânăra femeie tuşi.

- Nu-ţi va plăcea, dar... îţi aminteşti de modul în care s-a purtat cu tine la serată?

- Vai, prea bine.

- Atunci, iată: dacă i-ai răspunde la avansuri...

- Nici nu se pune problema!

- Lasă-mă să termin, Sam. Nu-ţi cer să cedezi farmecului său, ci doar să-i dai această impresie.

- Hm, încep să înţeleg. Vrei s-o scot afară din casă.

- Exact, încuviinţă Sandra, tremurând de agitaţie. Şi în timp ce o vei ameţi cu vin şi complimente, eu voi intra la ea şi-i voi lua diamantul.

- Şi-l vom supune probei cu pulberea.

- Şi va apărea steaua.

- Şi vom trăi fericiţi şi vom avea mulţi copii.

- Dacă ne reuşeşte planul.

Cei doi oameni tineri stabiliră ora „H", a doua zi, seara la opt, apoi închiseră, după ultime recomandări de conspiratori... şi ultimele cuvinte de îndrăgostiţi.

***

Sandra nu va şti niciodată cum reuşise să reziste de-a lungul acelei zile. Dimineaţa, îl sunase pe Alex, care-i spusese unde locuia fiul său: la periferia New Yorkului şi va fi încântat să verifice diamantul pentru ea.

Orele după-amiezii i se părură interminabile. Aplecată peste scrisul lui Maxwell, strecura fără încetare privi spre Diana, care lucra lângă ea.

Oare cum putea o femeie atât de frumoasă să ascundă în ea atâta josnicie?

Diana se arătase uimitor de convingătoare anunţând-o că ieşea în acea seară, pentru a flecări cu nişte prietene vechi şi poate pentru a vedea un film.

Când în sfârşit, plecă, Sandra începu să-şi măsoare apartamentul în lung şi-n lat, încercând să-şi înăbuşe remuşcările. Femeia aceasta făcuse deja totul pentru a o distruge şi se pregătea să-i fure cu sânge-rece bărbatul pe care-l iubea. Destul cu scrupulele!

Convenise cu Sam să aştepte o oră după plecarea Dianei, pentru a fi sigură că aceasta nu se va întoarce să caute vreun portofel uitat sau să dea vreun telefon de ultim moment.

în sfârşit, mica pendulă bătu de opt ori şi Sandra sări în picioare. Era timpul.

Ceva nu mergea.

Sam îşi orchestrase de minune scena seducţiei. Aprinsese focul în şemineu, şampania era frapată după dorinţă şi ceruse să i se aducă icre negre de la cel mai bun restaurant din oraş. Diana sosise punctuală, cu o sticlă de Taittinger sub braţ şi într-o rochie uimitor de provocatoare..

Ochii îi străluceau mai puternic decât în cealaltă seară... Dorinţă sau sete de răzbunare, el n-ar fi putut spune.

De o oră era aşezat lângă ea pe divan, jucându-şi rolul cu o convingere demnă de un mare actor, când îşi dădu seama că nu se lăsa înşelată. Nici de lumânări, nici de şampanie, nici de focul din şemineu. De nimic.

Oh, desigur, stătea foarte aproape de el şi nu pierdea nici o ocazie să-l atingă sau să se rezeme de el. Dar o simţea... în altă parte, departe parcă de ea însăşi.

Sam îşi consultă ceasul cu un aer degajat. Dacă servea cina

imediat, vor termina de mâncat la timp, pentru ca Sandra să aibă răgazul de a scotoci prin apartament.

- Ţi-e foame? întrebă el ridicându-se.

- Mmmm, da, teribil. Lasă-mă să te ajut, spuse Diana mieros şi se îndreptă graţioasă.

Când îi întoarse spatele pentru a o preceda spre bucătărie, Sam o văzu zâmbind ciudat.

Acesta fu ultima sa amintire.

***

în cutia de bijuterii nu era nimic. Nici în sertarele de la măsuţa de toaletă, nici în noptieră, nici sub pat. Aparent, diamantul nu era nici în dulap.

- Pot să te ajut, Sandra?

Se întoarse, încurcându-şi mâinile într-o bucată de ţesătură mătăsoasă.

- Ce se întâmplă? întrebă Diana înaintând în încăpere. Ţi-ai înghiţit limba?

Se apropie până în faţa Sandrei, prefăcându-se că o eliberează de materialul în care se prinsese. Şi brusc, înfăşură una din mâneci în jurul gâtului Sandrei, strângând doar puţin.

- Este plăcut pe piele, nu-i aşa?

- Foarte, încuviinţă Sandra, eliberându-se.

Făcu gestul de a porni spre uşă, dar Diana nu se mişcă nici un milimetru. Zâmbitoare, strecură o mână în buzunar şi scoase lănţişorul din platină. La capătul lui se legăna diamantul.

- Asta este ceea ce căutai?

Inutil să nege, era prea târziu pentru asta.

- Da, confirmă Sandra. Unde este Sam?

Dumnezeule, să nu i se fi întâmplat ceva!

Zâmbetul Dianei, se accentuă. Cât era de rece şi de ameninţător!

-Ah, Sam! murmură ea. Uită-l.

Vocea îi devenise tăioasă ca oţelul.

- Te credeai vicleană, nu-i aşa? Mi-ai întins o capcană cu Maxwell pentru a putea să scotoceşti la mine!

- Maxwell?

- Chiar credeai că te poţi strecura printre noi, proastă mică? în timp ce eu îl iubesc de atâţia ani?

- Nu te înţeleg, Diana. L-ai întâlnit pe Sam abia acum câteva zile.

Diana păru o clipă descumpănită.

- Uită-l pe Sam, spuse ea în cele din urmă. Nu-l vei mai vedea.

Groaza şi furia puseră stăpânire pe Sandra. Vru să o împingă pe tânăra
femeie.

- Lasă-mă să trec! Trebuie să mă duc să-l văd.

- Prea târziu, rânji Diana.

Prinzând-o pe Sandra de braţ, o aruncă lângă perete. Tânăra femeie se izbi de şold. O durere vie se ridică dintr-o parte şi căzu cu un strigăt. Râsul dement al Dianei îi sfredelea urechile.

-îl iubeam şi mă iubea, spuse ea cu o voce sacadată. Nu te mai suporta, îl plictiseai, voia o femeie ca mine, care să ştie să-l provoace, să-i trezească dorinţa. Rămăsese căsătorit cu tine din lene, dar îmi jurase că divorţează foarte repede. L-ai pierdut pentru totdeauna. Eu am câştigat. Dar vreau să mă asigur că nu mi-l vei lua înapoi! Maxwell este al meu!

Cu ochii măriţi, incapabilă să facă vreun gest, Sandra o văzu pe Diana scoţând din poşetă un revolver şi întreptându-l asupra ei. Sam era mort şi va fi rândul său.

Instinctul o salvă. Rostogolindu-se, evită exact la timp împuşcătura. înainte ca Diana să aibă timp să tragă din nou, Sandra strânse pumnii şi o lovi peste încheietura mâinii. Degetele criminalei se desfăcură şi arma căzu pe jos. Sandra puse mâna pe el şi-l aruncă din toate puterile spre

geamul care se sparse la impact. Revolverul căzu în stradă.

- Frumoasă reuşită, doamnă Chance.

Sandra se îndreptă tresărind auzind o voce bărbătească. Inspectorul Lenihan stătea în cadrul uşii, cu ţigara între buze şi arma în mână.

- Acum, este rândul nostru!

Capitolul 12

- M-aţi aştepat, doamnă Chance?

Da, îl aşteptase, dar era încă sub şoc. Inspectorul o ajută să se ridice şi doi poliţişti se aplecară să-i pună cătuşele Dianei. Toate acestea erau un coşmar care depăşea realitatea.

-Eu... n-am chemat poliţia, articulă ea în cele din urmă. Cum de-aţi venit?

- Datoraţi o lumânare elegantă prietenilor dumneavoastră Rollins şi Farrell.

Paul şi fotograful? De data aceasta era sigură că delira.

- Nu cunosc amănuntele, continuă Lenihan, dar după toate aparenţele au ajuns exact la timp la Beranger.

- Dumnezeule! Sam! Este mort!

- Nu, această roşcată incendiară l-a doborât cu o sticlă de şampanie... Era împrăştiată peste tot, adăugă el cu o grimasă.

Sam trăia! Toată teama pe care şi-o stăpânise o copleşi şi era gata să leşine.

***

Apoi, totul merse foarte repede. Sandra mai vedea încă în orele următoare o serie de imagini înspăimântătoare, emoţionante sau surprinzătoare.

Diana, cu chipul rătăcit, dusă de doi agenţi. Drumul cu maşina personală a inspectorului Lenihan până la spitalul unde se afla Sam sub observaţie. Paul şi Jack Farrell pe culoarul din faţa camerei bolnavului. Şi în sfârşit, Sam. Sam cu capul înfăşurat în bandaje şi faţa puţin tumefiată, dar acolo, trăind...

Toţi aveau de dat explicaţii, amănunte, şi poliţistului îi veni greu să obţină o versiune completă şi coerentă a faptelor.

După toate aparenţele, Paul şi Jack se întâlniseră în Philadelphia, unde anchetau amândoi. De câtva timp, Paul îl bănuia pe Neal Travis de deturnare de fonduri. Fotograful ajunsese la aceleaşi concluzii aproape în acelaşi timp. După ce prinsese firul la Vancouver, descinsese la Philadelphia unde Paul, care se ocupa întotdeauna personal de Centrul

împotriva Foamei, venise să verifice dacă Travis nu falsificase socotelile de acolo.

întorşi imediat la New York, cei doi bărbaţi voiseră s-o contacteze pe Sandra, dar Diana tăiase firul telefonului. Se grăbiseră la Sam şi găsiseră uşa închisă... Jack forţase broasca şi-l descoperiseră pe Sam leşinat pe duşumea. Ei au fost cei care anunţaseră poliţia.

în ceea ce-o privea pe Diana, fusese îndrăgostită în taină de Maxwell de la vârsta de cincisprezece ani. Paul remarcase emoţia surorii lui, dar nu-i dăduse niciodată importanţă, convins că era o iubire de adolescentă. Peste ani, când ea venise se alăture micului grup în Grecia, înţelese că încerca o pasiune puternică, dar şi acolo, crezuse că-i va trece.

- Scrisorile anonime mi-au trezit bănuielile, îi explică el. Anumite întorsături ale frazelor, anumite cuvinte, îmi erau familiare... în anii şaizeci, Diana s-a drogat mult timp. în acea perioadă fusese spitalizată şi de atunci, manifestase anumite semne de dezechilibru.

- Soţul dumneavoastră v-a vorbit despre asta? întrebă Lenihan, întorcându-se spre Sandra.

- Nu, niciodată.

- Asta făcea din Max o fiinţă aparte, interveni Paul. N-ar fi spus niciodată ceva ce ar fi putut leza pe cei pe care-i iubea.

- Ai fost foarte legat de el, nu-i aşa? murmură Sandra. Şi nu m-ai plăcut niciodată.

Tânărul bărbat lăsă ochii în jos.

- Credeam că nu eşti făcută pentru el. Am greşit, Sandra. îmi pare rău.

- Nu, Paul, aveai dreptare, răspunse ea cu sinceritate.

Datorită întrebărilor concise ale inspectorului, putură să reconstituie rapid ce se întâmplase. Diana fusese cea care răspândise zvonurile false pe seama Sandrei. Ea le telefonase ziariştilor, o angajase pe Joanne să mintă şi întreţinuse o atmosferă de permanentă suspiciune în jurul tinerei femei.

în cele din urmă, toţi se ridicară pentru a-şi lua rămas-bun de la rănitul care dormea şi de la Sandra.

- Unde te vei duce, Sandra? întrebă Paul luându-şi mantoul.

Tânăra femeie zâmbi.

- în Maine. Da, cred că mă voi instala acolo.

Uşa se închise... şi Sam deschise un ochi.

- Credeam că nu vor mai pleca niciodată, bombăni el. în sfârşit, singuri!

în camera de spital se făcuse răcoare. Sandra luă o pătură şi veni să se
aşeze pe pat lângă Sam.

- Ah, Paisely, murmură Sam. în Maine este foarte frig. Cum te vei acomoda acolo?

Ea îi contemplă ochii luminoşi, însoriţi, şi uită de zăpada de afară, frigul şi duritatea vieţii. O căldură minunată i se răspândi în membre şi în suflet.

- Este ciudat, zâmbi ea cuibărindu-se lângă Sam şi închinzând ochii. Am impresia că nici nu voi observa.

Sfâr[it